

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

V legislatura

Quart període

Sèrie P - Número 59

Dimecres, 12 de novembre de 1997

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. JOAN REVENTÓS I CARNER

Sessions plenàries núm. 42 i 43.1

Í N D E X

Sessió núm. 42

Designació

d'un senador o senadora que ha de representar la Generalitat al Senat

Sessió núm. 43.1

Projecte

de llei de creació de l'Institut Català de l'Acol·liment i de l'Adopció

Proposició de llei

de modificació de la Llei 24/1991, del 29 de novembre, de l'habitatge (presa en consideració)

Proposició de llei

de modificació de la Llei 24/1991, del 29 de novembre, de l'habitatge (presa en consideració)

Proposta de resolució

per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de modificació de la Llei de l'Estat 39/1988, de 28 de desembre, reguladora de les finances locals (presa en consideració)

Designació

dels diputats o diputades que han de defensar la Proposició de llei de modificació de la Llei orgànica 5/1984, del 25 de maig, de compareixença davant les comissions d'investigació del Congrés i del Senat o d'ambdues cambres

Interpellació

al Consell Executiu sobre la situació de les finances de la Generalitat

Interpellació

al Consell Executiu sobre el foment de les inversions en obra pública de Catalunya

→

Í N D E X

Declaració institucional

per a commemorar el trenta-vuitè aniversari de la Declaració universal dels drets dels infants

Preguntes**Interpellació**

al Consell Executiu sobre la contractació laboral en el servei públic de viatgers

Interpellació

al Consell Executiu sobre el futur del sector elèctric a Catalunya

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política d'educació per a la salut

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política del joc a Catalunya

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el grau de compliment de l'acció de govern pel que fa a l'obra pública

S U M A R I

Sessió núm. 42

La sessió s'obre a les deu del matí i set minuts.

1. Designació d'un senador o senadora que ha de representar la Generalitat al Senat (Tram. 280-00003/05) (Punt únic de l'ordre del dia.)

El secretari primer llegeix la proposta del G. Socialista. 3892

El president proposa que la votació sigui per assentiment. 3892

Votació: és designada la diputada Sra. Rosa Barenys i Martorell. 3892

La sessió s'aixeca a les deu del matí i nou minuts.

Sessió núm. 43.1

La sessió s'obre a un quart d'onze del matí i quatre minuts.

1. Dictamen de la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana sobre el Projecte de llei de creació de l'Institut Català de l'Acolliment i de l'Adopció (Tram. 200-00032/05) (Punt primer de l'ordre del dia.) (10:20)

Presentació del Projecte: consellera de Justícia. 3893

Posició del G. Mixt: Sr. Bosch i Garcia. 3894

Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya: Sr. Ridao i Martín. 3895

Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds: Sra. Mayol i Beltran. 3896

Posició del G. P. Popular: Sra. Nadal i Aymerich. 3897

Posició del G. Socialista: Sra. Barenys i Martorell. 3898

Posició del G. P. de Convergència i Unió: Sra. Bruguera i Bellmunt. 3899

Votació (11:12): aprovat per 102 vots a favor, 1 en contra i cap abstenció. 3901

Modificació de l'ordre del dia

El president proposa la posposició del punt tercer de l'ordre del dia, la qual és acceptada per assentiment. 3901

2. Presa en consideració de la Proposició de llei de modificació de la Llei 24/1991, del 29 de novembre, de l'habitatge (Tram. 202-00083/05) (Punt segon de l'ordre del dia.) (11:15)

Presentació: Sr. Ferran i Serafini (S). 3901

3. Presa en consideració de la Proposició de llei de modificació de la Llei 24/1991, del 29 de novembre, de l'habitatge (Tram. 202-00093/05) (Punt quart de l'ordre del dia.) (11:30)

Presentació: Sr. Ridao i Martín (ERC). 3903

El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident segon el substitueix en la direcció del debat.

Posició del G. Mixt: Sr. Tugues i Boliart. 3906

Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds: Sr. Boada i Masoliver. 3906

Posició del G. P. Popular: Sr. Aige i Sánchez. 3907

Posició del G. P. de Convergència i Unió: Sr. Bartolomé i Carrascal. 3909

El president es reincorpora al seu lloc.

Votació de la presa en consideració de la Proposició de llei presentada pel G. Socialista (12:20:08): rebutjada per 40 vots a favor, 59 en contra i cap abstenció. 3910

Votació de la presa en consideració de la Proposició de llei presentada pel G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (12:20:50): rebutjada per 41 vots a favor, 62 en contra i cap abstenció. 3910

Modificació de l'ordre del dia

El president anuncia la posposició del punt cinquè de l'ordre del dia.

4. Presa en consideració de la Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de modificació de la Llei de l'Estat 39/1988, de 28 de desembre, reguladora de les finances locals (Tram. 270-00016/05) (Punt sisè de l'ordre del dia.) (12:22)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Morera i Tanyà (M).	3911
<i>Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya:</i> Sr. Benach i Pascual.	3913
<i>Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds:</i> Sr. Fuentes i Navarro.	3914
<i>Posició del G. P. Popular:</i> Sr. Oleart i Comellas.	3915
<i>Posició del G. Socialista:</i> Sr. Mir i Bagó.	3915
<i>Posició del G. P. de Convergència i Unió:</i> Sr. Ferrer i Roca.	3916
<i>Votació (13:07):</i> aprovada per 64 vots a favor, 43 en contra i cap abstenció.	3917
5. Designació dels diputats o diputades que han de defensar la Proposició de llei de modificació de la Llei orgànica 5/1984, del 25 de maig, de compareixença davant les comissions d'investigació del Congrés i del Senat o d'ambdues cambres (Tram. 271-00004/05) (Punt setè de l'ordre del dia) (13:07)	
<i>El secretari primer llegeix els noms dels candidats proposats pel G. Socialista, pel G. P. Popular i pel G. P. de Convergència i Unió.</i>	3918
<i>Votació (13:09):</i> són elegits el Sr. Xavier Guitart i Domènech, el Sr. Simon Pujol i Folcrà i el Sr. Domènec Sesnilo i Rius per 102 vots a favor, 1 en contra i cap abstenció.	3918
Modificació de l'ordre del dia	
<i>El president proposa la posposició dels punts desè i tretzè de l'ordre del dia, la qual és acceptada per assentiment.</i>	3918
6. Interpellació al Consell Executiu sobre la situació de les finances de la Generalitat (Tram. 301-00058/05) (Punt vuitè de l'ordre del dia.) (13:11)	
<i>Formulació:</i> Sr. Novella i Izquierdo (IC-EV).	3918
<i>Resposta:</i> conseller d'Economia i Finances.	3920
<i>Rèplica:</i> Sr. Novella i Izquierdo (IC-EV).	3921
<i>Contrarèplica:</i> conseller d'Economia i Finances.	3922
7. Interpellació al Consell Executiu sobre el foment de les inversions en obra pública de Catalunya (Tram. 301-00057/05) (Punt novè de l'ordre del dia.) (13:44)	
<i>Formulació:</i> Sr. Manuel Nadal i Farreras (S).	3923
<i>Resposta:</i> conseller de Política Territorial i Obres Públiques.	3925
<i>Rèplica:</i> Sr. Manuel Nadal i Farreras (S).	3926
<i>Contrarèplica:</i> conseller de Política Territorial i Obres Públiques.	3927
La sessió se suspèn a un quart de tres de la tarda i dos minuts i es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i tres minuts.	
8. Declaració institucional per a commemorar el trenta-vuitè aniversari de la Declaració universal dels drets dels infants (16:33)	
<i>El president, a petició de tots els grups parlamentaris, llegeix el text de la declaració.</i>	3928
9. Preguntes (Punt vint-i-unè de l'ordre del dia.) (16:35)	
Pregunta al president de la Generalitat sobre si considera que la denúncia contra destacats dirigents de la Unió de Pagesos contribueix a la unitat d'acció per a l'eradicació de la pesta porcina clàssica a les comarques de Lleida (Tram. 317-00362/05)	
<i>Formulació:</i> Sr. Ausàs i Coll (ERC).	3929
<i>Resposta:</i> president de la Generalitat.	3929
<i>Repregunta:</i> Sr. Ausàs i Coll (ERC).	3929
<i>Segona resposta:</i> president de la Generalitat.	3929
Pregunta al president de la Generalitat sobre l'actuació política del Govern de l'Estat, que atempta contra els interessos de Catalunya i provoca la inestabilitat política al conjunt de l'Estat (Tram. 317-00365/05)	
<i>Formulació:</i> Sr. Joaquim Nadal i Farreras (S).	3930
<i>Resposta:</i> president de la Generalitat.	3930

	<i>Repregunta:</i> Sr. Joaquim Nadala i Farreras (S).	3930
	<i>Segona resposta:</i> president de la Generalitat.	3931
—	Pregunta al president de la Generalitat sobre els motius pels quals el Govern de la Generalitat qüestiona la viabilitat del sistema públic de pensions i recomana el sistema privat (Tram. 317-00368/05)	
	<i>Formulació:</i> Sra. Mayol i Beltran (IC-EV).	3931
	<i>Resposta:</i> president de la Generalitat.	3931
	<i>Repregunta:</i> Sra. Mayol i Beltran (IC-EV).	3931
	<i>Segona resposta:</i> president de la Generalitat.	3932
	<i>La Sra. Mayol i Beltran (IC-EV) i el president de la Generalitat intervenen per contradiccions.</i>	3932
—	Pregunta al president de la Generalitat sobre la possible convocatòria d'eleccions al Parlament de Catalunya (Tram. 317-00371/05)	
	<i>Formulació:</i> Sr. Tugues i Boliart (M).	3933
	<i>Resposta:</i> president de la Generalitat.	3933
	<i>Repregunta:</i> Sr. Tugues i Boliart (M).	3933
	<i>Segona resposta:</i> president de la Generalitat.	3934
—	Pregunta al president de la Generalitat sobre l'adopció internacional, especialment pel que fa referència als països de l'Europa de l'Est (Tram. 317-00374/05)	
	<i>Formulació:</i> Sra. Bruguera i Bellmunt (CiU).	3934
	<i>Resposta:</i> president de la Generalitat.	3934
—	Pregunta al president de la Generalitat sobre els motius de la no-assumpció per la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra dels trasllats penitenciaris i de la vigilància dels edificis judicials (Tram. 317-00380/05)	
	<i>Formulació:</i> Sr. Luna i Vivas (P).	3935
	<i>Resposta:</i> president de la Generalitat.	3935
	<i>Repregunta:</i> Sr. Luna i Vivas (P).	3935
	<i>Segona resposta:</i> president de la Generalitat.	3936
—	Pregunta al Consell Executiu sobre l'extensió de la cobertura poblacional dels programes de prevenció del càncer de mamella (Tram. 310-00298/05)	
	<i>Formulació:</i> Sra. Figueras i Siñol (S).	3936
	<i>Resposta:</i> conseller de Sanitat i Seguretat Social.	3937
	<i>Repregunta:</i> Sra. Figueras i Siñol (S).	3937
	<i>Segona resposta:</i> conseller de Sanitat i Seguretat Social.	3937
—	Pregunta al Consell Executiu sobre el grau d'utilització de la llengua catalana en els serveis jurídics de la Generalitat (Tram. 310-00301/05)	
	<i>El president n'anuncia la retirada.</i>	3937
—	Pregunta al Consell Executiu sobre les mesures a prendre pel Departament del Medi Ambient respecte a l'activitat d'una empresa de Tarragona (Tram. 310-00327/05)	
	<i>Formulació:</i> Sr. Bargalló i Valls (ERC).	3938
	<i>Resposta:</i> conseller de Medi Ambient.	3938
	<i>Repregunta:</i> Sr. Bargalló i Valls (ERC).	3938
	<i>Segona resposta:</i> conseller de Medi Ambient.	3938
—	Preguntes al Consell Executiu sobre els motius de la dimissió del director general de Promoció Cultural (Tram. 310-00351/05) i sobre la incidència del nomenament d'un nou director general de Promoció Cultural en l'acció d'aquesta direcció (Tram. 310-00352/05)	
	<i>El president n'anuncia el decaïment.</i>	3939
—	Preguntes al Consell Executiu sobre la transferència de coneixements de l'Institut de Recerca i Tecnologia Agroalimentària al sector agroalimentari i la coordinació d'aquest Institut amb altres organismes del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca (Tram. 310-00361/05) i sobre la col·laboració de l'Institut de Recerca i Tecnologia Agroalimentàries amb el sector privat (Tram. 310-00362/05)	
	<i>Formulació:</i> Sr. Iglesias i Sala (CiU).	3939

	Resposta: conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.	3939
	<i>El Sr. Iglesias i Sala (CiU) intervé per agraiments.</i>	3940
—	Modificació de l'ordre del dia	
	<i>El president anuncia la posposició del punt desè.</i>	3940
—	10. Interpellació al Consell Executiu sobre la contractació laboral en el servei públic de viatgers (Tram. 300-00219/05) (Punt onzè de l'ordre del dia.) (17:34)	
	<i>Formulació:</i> Sra. Montserrat i Culleré (P).	3940
	<i>El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.</i>	
	<i>Resposta:</i> conseller de Política Territorial i Obres Públiques.	3942
	El president es reincorpora al seu lloc.	
	<i>Rèplica:</i> Sra. Montserrat i Culleré (P).	3943
	<i>Contrarèplica:</i> conseller de Política Territorial i Obres Públiques.	3944
—	11. Interpellació al Consell Executiu sobre el futur del sector elèctric a Catalunya (Tram. 300-00153/05) (Punt dotzè de l'ordre del dia.) (18:02)	
	<i>El president n'anuncia la retirada.</i>	3944
La sessió se suspèn a les sis de la tarda i tres minuts i es reprèn a les sis i onze minuts.		
—	Alteració de l'ordre del dia	
	<i>El president proposa que els punts catorzè i quinzè siguin substanciats després del dinovè i el setzè després del vintè. S'aprova per assentiment.</i>	3945
—	12. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política d'educació per a la salut (Tram. 302-00121/05) (Punt dissetè de l'ordre del dia.) (18:13)	
	<i>Presentació:</i> Sra. Geli i Fàbrega (S).	3945
	— Esmenes del G. P. de Convergència i Unió (núm. 1 a 5)	
	<i>Torn a favor:</i> Sra. Palau i Gil.	3946
	<i>Posició del G. Mixt:</i> Sr. Bosch i Garcia.	3947
	<i>Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya:</i> Sr. Benach i Pascual.	3947
	<i>Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds:</i> Sra. Mayol i Beltran.	3948
	<i>Posició del G. P. Popular:</i> Sr. Bonet i Palau.	3949
	<i>Posició del grup presentant:</i> Sra. Geli i Fàbrega (S), que anuncia l'acceptació d'una esmena transaccional.	3949
	<i>El secretari primer llegeix l'esmena transaccional.</i>	3950
	<i>Votació (18:47):</i> aprovada per unanimitat.	3950
—	13. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política del joc a Catalunya (Tram. 302-00122/05) (Punt divuitè de l'ordre del dia.) (18:48)	
	<i>Presentació:</i> Sr. Bustos i Garrido (S).	3951
	<i>El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.</i>	
	— Esmenes del G. Mixt (núm. 1 a 3)	
	<i>Torn a favor:</i> Sr. Bosch i Garcia.	3952
	— Esmenes del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 1 a 3)	
	<i>Torn a favor:</i> Sr. Fuentes i Navarro.	3953
	— Esmenes del G. P. de Convergència i Unió (núm. 1 a 4)	
	<i>Torn a favor:</i> Sr. Codina i Castillo.	3954
	<i>El president es reincorpora al seu lloc.</i>	
	<i>Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya:</i> Sr. Ridao i Martín.	3956
	<i>Posició del G. P. Popular:</i> Sra. Montserrat i Culleré.	3957
	<i>Posició del grup presentant:</i> Sr. Bustos i Garrido (S), que anuncia la retirada de l'apartat 5.	3958
	<i>El Sr. Codina i Castillo (CiU) intervé per una esmena tècnica.</i>	3958
	<i>Votació dels apartats 1 i 3 (19:43):</i> rebutjats per 42 vots a favor, 63 en contra i cap abstenció.	3958
	<i>Votació de l'apartat 2 (19:44):</i> aprovat per unanimitat.	3959

14. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el grau de compliment de l'acció de govern pel que fa a l'obra pública (Tram. 302-00123/05)
(Punt dinovè de l'ordre del dia.) (19:44)

Presentació: Sr. Fabregat i Vidal (P). 3959

— Esmenes del G. P. de Convergència i Unió

Torn a favor: Sr. Gavín i Valls. 3960

Posició del G. Mixt: Sr. Tugues i Boliart. 3961

Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya: Sr. Portabella i Calvete. 3962

Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds: Sr. Boada i Masoliver. 3962

Posició del G. Socialista: Sr. Ferran i Serafini. 3964

Posició del grup presentant: Sr. Fabregat i Vidal (P), que anuncia l'acceptació d'una esmena transaccional. 3964

Votació (20:20): aprovada per unanimitat. 3964

La sessió se suspèn a un quart de nou del vespre i cinc minuts.

3892

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 42

La sessió s'obre a les deu del matí i set minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat dels vicepresidents primer i segon i dels secretaris primer, segon i tercer. Assisteixen la Mesa l'oficial major i el lletrat Sr. de Alfonso i Pinazo.

ORDRE DEL DIA

Punt únic: Designació d'un senador o senadora que ha de representar la Generalitat al Senat. Tram. 280-00003/05. Junta de Portaveus. Designació.

El president

S'obre la sessió.

Designació d'un senador o senadora que ha de representar la Generalitat al Senat

És una sessió..., la sessió plenària amb sessió específica. El primer punt de l'ordre del dia és: designació d'un senador o senadora que ha de representar la Generalitat al Senat. Un secretari llegirà la proposta del Grup Socialista. El senyor...

El secretari primer

Gràcies, senyor president.

El president

El primer secretari, senyor Escudé, té la paraula.

El secretari primer

«Presidència del Parlament. D'acord amb l'article 139.3 del Reglament, es fa avinent que el Grup Socialista al Parlament de Catalunya ha proposat la il·lustre senyora Rosa Barenys i Martorell per a representar la Generalitat de Catalunya al Senat, de conformitat amb el que disposa l'apartat 1 de l'article 34 de l'Estatut de Catalunya, en substitució del senyor Josep Maria Sala i Griso, que perd la condició de diputat, i subsegüentment la de senador, per renúncia. Palau del Parlament, 11 de novembre de 1997. Joan Reventós i Carner, president.»

El president

Moltes gràcies, senyor secretari.

D'acord amb la Junta de Portaveus, es proposa que la votació sigui feta per assentiment. Hi ha alguna objecció? *(Pausa.)*

Per tant, per assentiment de la cambra queda designada com a senadora la diputada senyora Rosa Barenys. S'informarà la presidència del Senat de la senadora designada, a la qual es donarà la corresponent credencial.

S'aixeca la sessió específica.

La sessió s'aixeca a les deu del matí i nou minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 43.1

La sessió s'obre a un quart d'onze del matí i quatre minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i pels lletrats Sr. de Alfonso i Pinazo i Sr. Muro i Bas.

Al banc del Govern seuen els consellers de Governació, d'Economia i Finances i de Política Territorial i Obres Públiques i la consellera de Justícia.

ORDRE DEL DIA

1. Projecte de llei de creació de l'Institut Català de l'Acol·liment i de l'Adopció. Tram. 200-00032/05. Sr. Secretari del Govern, del Govern de la Generalitat. Debat i votació del Dictamen de la Comissió

2. Proposició de llei de modificació de la Llei 24/1991, del 29 de novembre, de l'habitatge. Tram. 202-00083/05. Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Debat i votació de la presa en consideració.

3. Proposició de llei de creació del fons de garantia per a l'accés a la propietat de l'habitatge. Tram. 202-00085/05. Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Debat i votació de la presa en consideració.

4. Proposició de llei de modificació de la Llei 24/1991, del 29 de novembre, de l'habitatge. Tram. 202-00093/05. Sr. Joan Ridaó i Martín, juntament amb quatre altres diputats del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació de la presa en consideració.

5. Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei orgànica de modificació de l'article 2 de la Llei de l'Estat 1/1996, del 10 de gener, d'assistència jurídica gratuïta. Tram. 270-00013/05. Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (IC-EV), juntament amb un altre diputat del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (IC-EV). Debat i votació de la presa en consideració.

6. Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de modificació de la Llei de l'Estat 39/1988, de 28 de desembre, reguladora de les finances locals. Tram. 270-00016/05. Grup Mixt, juntament amb un altre diputat del Grup Mixt. Debat i votació de la presa en consideració.

7. Designació dels diputats o diputades que han de defensar la Proposició de llei de modificació de la Llei orgànica 5/1984, del 25 de maig, de compareixença davant les comissions d'investigació del Congrés i del Senat o d'ambdues cambres. Tram. 271-00004/05. Junta de Portaveus. Designació dels diputats.

8. Interpellació al Consell Executiu, a tramitar pel procediment d'urgència, sobre la situació de les finances de la Generalitat. Tram. 301-00058/05. Sr. Joaquim Novella i Izquierdo, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (IC-EV). Substanciació.

9. Interpellació al Consell Executiu, a tramitar pel procediment d'urgència, sobre el foment de les inversions en obra pública de Catalunya. Tram. 301-00057/05. Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Substanciació.

10. Interpellació al Consell Executiu sobre la nova formació professional i els programes de garantia

social. Tram. 300-00154/05. Sr. Magí Cadevall i Soler, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Substanciació.

11. Interpellació al Consell Executiu sobre la contractació laboral en el servei públic de viatgers. Tram. 300-00219/05. Sra. M. Sra. Dolors Montserrat i Culleré, del Grup Parlamentari Popular. Substanciació.

12. Interpellació al Consell Executiu sobre el futur del sector elèctric a Catalunya. Tram. 300-00153/05. Sr. Joan Puigercós i Boixassa, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.

13. Interpellació al Consell Executiu sobre l'ensenyament de la religió catòlica en el marc del nou sistema educatiu. Tram. 300-00224/05. Sra. Carme Tolosana i Cidón, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (IC-EV). Substanciació.

14. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política teatral. Tram. 302-00118/05. Sr. Ignasi Riera i Gassiot, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (IC-EV). Debat i votació.

15. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre política cultural. Tram. 302-00120/05. Sr. Josep Bargalló i Valls, juntament amb un altre diputat del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

16. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les possibilitats de reconversió de les centrals nuclears clausurades. Tram. 302-00119/05. Sra. Maria Olivares i Usac, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (IC-EV). Debat i votació.

17. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política d'educació per a la salut. Tram. 302-00121/05. Sra. Marina Geli i Fàbrega, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Debat i votació.

18. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política del joc a Catalunya. Tram. 302-00122/05. Sr. Manuel Bustos i Garrido, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Debat i votació.

19. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el grau de compliment de l'acció de govern pel que fa a l'obra pública. Tram. 302-00123/05. Sr. Josep Maria Fabregat i Vidal, del Grup Parlamentari Popular. Debat i votació.

20. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el reequilibrament industrial de Catalunya. Tram. 302-00124/05. Sr. Pere-Jordi Piella i Vilaregut, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Debat i votació.

21. Preguntes amb resposta oral. (Seran substanciades el 12 de novembre, a les 16:30 hores)

El president

S'obre la sessió.

D'acord amb l'article 133.5 del Reglament, s'ha establert la llista de les preguntes que s'han de respondre en el Ple, que serà distribuïda immediatament, i es prega, doncs, que es dispensi de la lectura. Al mateix temps, d'acord amb l'article 133.3 del Reglament, s'anuncia que les esmentades preguntes seran substanciades aquesta tarda a dos quarts de cinc.

Dictamen de la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana sobre el Projecte de llei de creació de l'Institut Català de l'Acolliment i de l'Adopció

El primer punt de l'ordre del dia és: debat i votació del Dictamen de la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana sobre el Projecte de llei de creació de l'Institut Català de l'Acolliment i de l'Adopció. D'acord amb l'article 101 del Reglament, fa la presentació de la iniciativa, per part del Consell Executiu, l'honorable consellera de Justícia senyora Núria de Gispert.

La consellera de Justícia (Sra. Núria de Gispert i Català)

Molt honorable president del Parlament, il·lustres senyores i senyors diputats, em proposo presentar tot seguit el Projecte de llei de creació de l'Institut Català de l'Acolliment i de l'Adopció.

En la meua compareixença davant la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana, el dia 26 de setembre de 1996, per tal d'informar sobre els propòsits de capteniment en relació amb l'atenció a la infància, ja vaig anunciar que el Departament de Justícia estava valorant i estudiant les possibilitats de millora que podria aportar en l'àmbit de les adopcions una entitat pública amb marcada autonomia i potencial de gestió, ja fos un institut autònom o una agència pública. Aquesta valoració encara es va veure més necessària, i, per tant, es va prendre a més la decisió d'estudiar aquesta possible creació, durant el primer trimestre d'aquest any, en el qual hi va haver i es va suscitar una polèmica important a l'entorn de les adopcions.

Doncs bé, per mitjà del Projecte de llei que presento, pretenem que l'Institut Català de l'Acolliment i de l'Adopció es configuri com un organisme autònom administratiu adscrit al Departament de Justícia. Aquest Projecte de llei respon a la necessitat de reorganitzar el servei d'adopcions per tal de racionalitzar i redistribuir els mitjans personals i materials i millorar els circuits de tramitació amb l'objectiu de donar un servei de qualitat. Amb la creació de l'Institut Català de l'Acolliment i de l'Adopció, pretenem assolir dues finalitats bàsiques, que són, d'una banda, separar la planificació de la gestió, i d'altra banda, agilitar els processos de valoració de la idoneïtat de les persones o famílies que opten a Catalunya per l'acolliment simple en família aliena o per l'adopció nacional o internacional, així com tramitar, en defecte d'entitat col·laboradora, l'adopció internacional i mantenir la relació amb aquells països amb els quals puguem establir circuits de col·laboració.

Cal assenyalar aquí que, fins que l'Institut pugui assumir la supervisió i la coordinació dels acolliments en família extensa, aquestes funcions les seguirà portant a terme la Direcció General d'Atenció a la Infància. L'assumpció per part de l'Institut d'aquests acolliments es produirà en el termini màxim de dos anys des de l'aprovació de la Llei. Aquest període permetrà consolidar la implantació de l'Institut i dels nous sistemes d'adopció, potenciar els acolliments en família aliena, així com la implantació del model descentralitzat d'atenció a la

infància en el territori, amb les consegüents adaptacions normatives.

Pel que fa a la primera finalitat abans esmentada, separar la planificació de la gestió, he d'assenyalar que cal fer una clara i operativa separació entre les responsabilitats polítiques, la determinació dels objectius que s'han d'assolir en matèria d'acolliments i adopció, la producció normativa, la planificació i el control, que correspondran a la persona titular del Departament de Justícia i al director general d'Atenció a la Infància; i, per l'altra banda, la gestió, és a dir, les funcions de caràcter executiu i instrumental, i aquesta gestió dels processos de valoració de les famílies i de la tramitació dels acolliments simples en família aliena, de les adopcions nacionals que es produeixen a Catalunya i de les internacionals, en defecte d'entitat col·laboradora d'adopció internacional, correspondran a la Direcció de l'Institut Català de l'Acolliment i de l'Adopció. Ben segur que, amb aquesta separació, s'aconseguirà més agilitat, eficàcia i rapidesa pel que fa a la gestió. D'altra banda, el Projecte de llei que presento respon també a la necessitat de simplificar, desburocratitzar i agilitar els processos de valoració de la idoneïtat de les persones o famílies que opten per l'acolliment simple en família aliena o per l'adopció. Es preveu que l'Institut Català de l'Acolliment i de l'Adopció actuï amb personalitat jurídica pròpia, amb autonomia administrativa i financera i amb plena capacitat d'obrar per al compliment de les seves finalitats. L'esmentat Institut disposarà dels recursos suficients per al compliment de les seves finalitats.

Aquest Projecte de llei preveu també els òrgans de govern i d'administració d'aquest Institut, que són la Presidència, la Vicepresidència, el Consell Rector i la Direcció. La presidència de l'Institut correspondrà a la persona titular del Departament de Justícia, amb funcions d'alta representació de l'Institut i de convocatòria de les sessions del Consell Rector. El Consell Rector, que és l'òrgan de direcció, control i supervisió de l'activitat de l'Institut, estarà integrat per la persona que el presideix, pel vicepresident o vicepresidenta, que és la persona titular de la Direcció General d'Atenció a la Infància, i per set vocals. A la persona que ocupi la Direcció de l'Institut, vocal també del Consell Rector, correspondran les funcions executives de direcció i gestió de l'activitat de l'Institut. El Projecte de llei preveu també tots aquells aspectes relacionats amb el patrimoni i les finances, el personal i el règim jurídic de l'Institut.

Finalment, vull remarcar l'ampli consens a què han arribat tots els grups parlamentaris en la tramitació del Projecte de llei. Hem pretès que en la regulació de l'esmentat Institut s'assolís el màxim consens política i social, i, en aquest sentit, s'han incorporat un nombre important d'esmenes dels diferents grups parlamentaris. Tant és així que arriba a aquest Ple, per a la seva aprovació, sense esmenes per defensar.

Per tot això, vull agrair l'esforç esmerçat pels diputats ponents de la Llei i vull demanar el vot favorable al Dictamen emès per la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana, amb el convenciment que aquesta Llei de creació de l'Institut Català de l'Acolliment i de

l'Adopció servirà per donar un servei de qualitat en tot el procés que afecta les adopcions, en el qual cal que es ponderi l'interès superior dels menors amb l'interès de les famílies que volen adoptar, així com que hi concorrin les garanties necessàries que permetin la seguretat jurídica.

Moltes gràcies, senyors i senyores diputats.

El president

Moltes gràcies, senyora consellera. Hi ha algun diputat, en nom de la Comissió, que vulgui presentar el Dictamen? (*Pausa.*) No essent així, els grups parlamentaris, donat que no hi ha esmenes reservades i d'acord amb els antecedents, han demanat fixar el posicionament abans de la votació. Per tant, té la paraula en primer lloc, per un temps màxim de cinc minuts, el diputat del Grup Mixt senyor Xavier Bosch.

El Sr. Bosch i Garcia

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyora consellera, surto a la tribuna d'aquest Parlament per manifestar el posicionament favorable dels diputats del Partit per la Independència, adscrits, com saben, al Grup Mixt, pel que fa al Projecte de llei de creació de l'Institut Català de l'Acolliment i de l'Adopció. Aquest Institut, d'acord amb la competència plena de la Generalitat pel que fa als acolliments i adopcions d'infants, ha de millorar, entenem –i em sembla que ho entén tota la Ponència i tota la Comissió i, també, aquesta cambra–, la gestió i tramitació d'aquests processos que fins ara feien directament altres organismes del Govern. En teoria, el fet d'un organisme autònom i amb personalitat jurídica pròpia ha de permetre que els ciutadans i ciutadanes estiguin millor atesos i els terminis de les tramitacions s'escurcin positivament. Dic «en teoria», perquè caldrà veure en el futur quina serà la realitat d'aquest Institut. Caldrà veure si l'Institut disposa d'una infraestructura suficient i, també, si el finançament serà l'adequat, cosa que, evidentment, serà motiu de seguiment per part d'aquesta cambra.

En tot cas, però, la notícia és positiva; i la notícia positiva és avui la creació d'aquest Institut, i, a més a més, amb el previsible vot favorable de tots els grups de la cambra, en un acte més que demostra l'interès de tothom per consensuar les polítiques sobre la infància. Confiam que amb aquest Institut que ara crearem i amb la seva esperada eficàcia podrem ajudar a garantir millor el dret de les famílies a adoptar o a acollir infants amb totes les garanties, això, malgrat que les limitacions legals sobre els tipus de persones o famílies que poden adoptar les considerem poc adequades a la realitat actual, i fins i tot discriminatòries cap a certes famílies. Aquest tema, però, és motiu d'altres debats, fins i tot ja formulats, sense èxit, en aquest Parlament.

Esperem també que, com diu la memòria del Projecte, la seva creació agiliti i desburocratitzi els processos de valoració de la idoneïtat de les persones o famílies que opten per acollir o adoptar un infant. Tots som testimonis de les angúnies que passen aquestes persones a causa dels llarguíssim terminis que han de cobrir, almenys

que han hagut de cobrir fins ara. I alhora, també esperem que la seva activitat impedeixi o limiti enormement l'actuació de persones o entitats que, pel seu compte i generalment amb objectius lucratis, intenten realitzar adopcions internacionals il·legals, o almenys alegals.

Finalment, esperem que l'Institut serveixi per a l'objectiu primordial pel qual es fa avui dia política d'atenció a infants: garantir els seus drets, els seus drets primordials, i molt especialment el dret a poder-se integrar amb normalitat a la nostra societat en un nucli familiar que els garanteixi afecte, ajuda i una digna qualitat de vida.

Amb aquesta voluntat, doncs, votarem a favor d'aquest Projecte de llei i, per tant, de la seva creació, i esperem que la posada en marxa de l'Institut Català de l'Acolliment i de l'Adopció sigui un fet imminent i un fet positiu.

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el senyor Joan Ridao.

El Sr. Ridao i Martín

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable consellera de Justícia, em plau, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, de pujar a aquesta tribuna per fer el posicionament del nostre Grup favorable, globalment, a aquest Projecte de llei de creació de l'Institut Català de l'Acolliment i de l'Adopció, i dic que em plau i em satisfà especialment, particularment, perquè, com molts de vostès recordaran, la darrera ocasió que en aquest mateix hemicle es va suscitar aquesta mateixa qüestió o la qüestió globalment relativa o referent a les adopcions va ser arran d'un seguit d'interpellacions, substanciades pels diversos grups de l'oposició, amb motiu del que va ser un lamentable episodi, el lamentable episodi del Decret que, en aquell moment, regulava la protecció dels menors desamparats i de l'adopció; un debat que va posar –entenem– en relleu que la política que, des de feia anys, venia aplicant-se des de la Direcció General d'Atenció a la Infància no era una política adequada –no era una política adequada. I vam constatar que, globalment, no donava resposta satisfactòria a la demanda social, que en molts casos contribuïa a desfalc la voluntat de moltes persones amb voluntat d'adoptar, ateses les dificultats i els obstacles que tenia el procés i els tràmits i requisits, molt restrictius, que s'exigien, no sempre també respectuosos amb els drets fonamentals de les persones o, el que és el mateix, l'excessiu intervencionisme que generava por, una certa desconfiança i inseguretat jurídica; una, fins i tot, rigidesa que, en definitiva, contrastava amb el petit índex de fracassos, el 3%, del conjunt de la política d'adopcions a Catalunya. I finalment, també, vam constatar que aquell model, aquell procés no..., responia –millor dit– a una concepció o a un patró ideològic que no ens agradava i que ens semblava que era regressiu.

Aquell Decret era ni més ni menys, però, que la punta de l'iceberg del sistema català d'adopcions, que havia, simplement, fet fallida i que obligava, per tant, a una reconsideració general de les coses. De fet, aquesta reconsideració global entenem que va ser impulsada, de conjunt, entre tots els grups de la cambra i també el mateix Govern i l'honorable consellera al davant, arran d'un conjunt de propostes que van esdevenir una única moció d'aquest Parlament, que –hi insisteixo– va venir de la mà d'una notable obertura, d'un diàleg i també de la participació, molt notable, dels agents implicats, i també –ho repeteixo– dels grups polítics a l'entorn d'una proposta que concitès el màxim consens. Posteriorment –s'ha de dir–, l'adopció d'una nova reglamentació de mínims per part del Govern, en què els requisits i criteris establerts, ja siguin els justificatius de l'edat, l'aptitud educadora, la situació familiar o altres circumstàncies de la família adoptant, venien a excloure el menor nombre possible de postulants o de sol·licitants, la qual cosa va suposar una substancial millora. Tanmateix, si vostès, senyories, ho recorden i, a més a més escrit està en el *Diari de Sessions* d'aquesta cambra, alguns dels diputats interpellants ja en aquell moment van fer palès, van fer evident que una mesura de caràcter polític o legislatiu com aquesta, per encomiable que fos, havia d'anar, necessàriament, acompanyada d'una reestructuració seriosa dels mitjans personals i materials posats al servei de les adopcions a Catalunya, i també, al mateix temps, alhora, la revisió a fons del contingut dels processos utilitzats en la valoració psicosocial per part dels professionals encarregats de fer-ho. I, sincerament, creiem ara, en aquests moments, que som en el camí que ens ha de portar a la consecució d'aquests objectius que molts de nosaltres vam fer evidents aquell dia, gràcies, sobretot, a l'agilitat de reflexos que evidència el Departament de Justícia i la seva titular, però, també, gràcies a la pressió social i política exercida en part des d'aquesta mateixa cambra.

En aquesta mateixa positiva tendència, doncs, s'emmarca, entenem, aquest Projecte de llei de creació del servei català de les adopcions. Així, amb la finalitat de contribuir a potenciar una política global d'acolliments simples en família aliena i de les adopcions, separant, d'una banda, la planificació de la gestió, agilitant i flexibilitzant els processos de valoració de la idoneïtat de les persones o les famílies que hi opten, o bé tramitant l'adopció internacional, a manca de les entitats col·laboradores, vetllant per l'adequada selecció de les persones adoptants i, per tant, evitant l'excessiu lucre que comença a manifestar-se en aquest món de l'adopció internacional, i finalment, també, vetllant per la informació adequada als ciutadans i ciutadanes que presenten al·legacions o demanen o exigeixen documents –i tot això amb l'inestimable concurs de pares i mares adoptius–, és per tot això que es crea aquest Institut que, com tot organisme autònom, ja s'ha dit que, per bé que dependent del Departament de Justícia, gaudirà d'una autonomia administrativa i financera i també de la plena capacitat d'obrar en l'exercici de les seves funcions. A més, aquest Institut ha d'assumir la gestió de la tramitació dels acolliments simples en família aliena i de les adopcions nacionals que es produeixin a Catalunya fins que l'Institut pugui assumir, més endavant,

la supervisió i la coordinació dels acolliments en família extensa, actualment en mans de la DGAI. I la garantia que això serà així, després dels treballs i discussions en ponència, resulta del gran nombre d'esmenes que s'han presentat i que moltes d'elles han estat acceptades o transaccions –catorze en el cas del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana–, que entenem que milloren molt substancialment el text originalment presentat, sobretot perquè bé està que s'agilitin els tràmits i que es dissuadeixi així les famílies a recórrer a la via judicial; bé està que el procés guanyi en transparència, perquè a partir del nou Decret els informes dels psicòlegs i assistents socials, doncs, són revisats per un comitè d'experts; però era molt important –i ho subratllo i això ha estat possible també per la contribució d'alguns grups d'aquesta cambra– que en els òrgans decisoris d'aquest Institut, el Consell Rector, com a òrgan de direcció i de control de l'activitat de l'Institut i també amb atribucions de seguiment i de supervisió, s'incorporessin els vocals procedents dels col·legis de psicòlegs i d'assistents socials com a garantia de rigor i d'independència de criteri respecte a l'anterior situació.

Aprofito, per tant, aquest moment per insistir que el nostre Grup donarà suport a aquesta proposta i entenem que amb aquesta aprovació també restarem possibilitats a la temptació, expressada pel Govern central, de crear una agència estatal. En aquest moment també el Parlament de Catalunya exerceix un acte de sobirania important esgotant les competències i atribucions que li ha conferit l'Estatut i, per tant, entenem que, amb la creació d'aquest Institut, fem un pas molt endavant al mateix temps que expressem novament que estem globalment satisfets per aquesta Llei, que fem nostra, i en l'elaboració de la qual hem participat activament.

Moltes gràcies, senyor president, senyores, senyors diputats.

El president

Moltes gràcies. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula la diputada senyor Imma Mayol.

La Sra. Mayol i Beltran

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, jo voldria dir –i en això coincidiré amb bona part de la intervenció dels dos companys que m'han precedit en l'ús de la paraula– que avui estem tancant un cicle, un cicle que ha durat pràcticament un any, un cicle que ha significat la revisió a fons d'un procés d'adopció fet a Catalunya durant els últims anys que havia resultat profundament insatisfactori. Aquest procés de revisió també ha significat, jo crec que en menor mesura però no en menor importància, la revisió del procés d'acolliments familiars que té una importància extraordinària i per això la vull posar en relleu, perquè a vegades, parlant d'adopció, sembla que no donem la importància que té al tema de l'acolliment familiar, sigui en família aliena o en família extensa. Jo deia que és l'acabament d'un cicle, un cicle que va començar amb una crisi, amb el qüestionament d'un decret, i va ser el primer moment que va demostrar els reflexos polítics de la consellera. Jo, això, ho vaig dir a la

interpellació en nom del nostre Grup i ho torno a dir ara: és important tenir reflexos polítics i la consellera en va tenir. Tant de bo tots els membres del Govern en tinguessin en un moment, per exemple –per citar-ne un–, que el Decret de preus de serveis socials està discutit per les institucions, pels ajuntaments, està discutit, fins i tot, pel Síndic de Greuges, i no hi ha ni un petit pas a dir que el retiraran o que el revisaran. Per tant, aquests reflexos polítics, que sí que va tenir la consellera de Justícia, són massa poc freqüents. En aquell moment es va obrir un període de reflexió al qual vam tenir accés entitats, col·legis professionals, grups parlamentaris, i d'aquest procés de reflexió i de consulta n'ha sortit avui un instrument que és l'Institut Català d'adopcions i acolliment, i en va sortir en el seu moment un nou Decret. Aquesta és una bona experiència; és a dir, es va obrir un procés de consulta a molta gent i s'ha canviat el que serien pròpiament els continguts de l'adopció i s'ha canviat l'instrument, o s'ha posat en marxa un instrument per fer possible aquests continguts.

Quines eren, a grans trets, les crítiques que fèiem en el seu moment per recordar el fons de la qüestió i que, amb el nou Decret i amb aquest instrument que avui aprovarem, pensem que pot significar un salt endavant que corregeixi els defectes inicials? Jo, per ser breu, en citaria, fonamentalment, tres. En primer lloc, la necessitat que hi hagués un reglament de mínims, un reglament que donés seguretat jurídica però que no entrés a regular processos irregulars per decret i que sovint atemptaven contra la intimitat de les persones. El nou Decret que tenim avui sobre la taula és un reglament de mínims que situa unes garanties jurídiques, però no regula allò que no es pot regular amb un decret.

En segon lloc, posàvem l'accent en la necessitat que hi hagués un treball individualitzat, professional, rigorós, respectuós, no culpabilitzador, un treball de suport, que ajudés en un procés no pas senzill, perquè fer l'acolliment de criatures no és una cosa senzilla per a una persona o una família, tampoc ho és l'adopció, i aquí es belluguen moltes coses personals, socials, que hi juguen un paper fonamental i que la funció de l'Administració és ser capaç de donar suport, de donar ajut, de donar informació i no pas generar una dinàmica de control i fiscalització que situï en pitjors condicions aquelles persones que volen acollir o volen adoptar que abans que haguessin iniciat aquest procés. En aquest sentit, nosaltres hem expressat que no acabem de compartir el sistema de formació que s'està iniciant o que ja funciona fa uns mesos, però entenem que és millor que el fet anteriorment, entenem que s'ha posat en funcionament un nou sistema que pot ajudar que la gent se senti menys fiscalitzada i més ajudada –hi insisteixo, no és el que nosaltres voldríem si governéssim– però és un pas endavant al qual donem suport.

Per últim, l'última reflexió, que nosaltres dèiem en aquell moment com a crítica i que avui també pensem que s'ha superat, és el fet del consens i l'acord. En aquest tema és fonamental; si no hi ha la complicitat d'institucions, persones adoptants, col·legis professionals i Govern, difícilment es podrà tirar endavant aquest esperit que jo intentava explicar fa un moment. Aquest consens avui és més assolit, no és total: per exemple, el

company del Grup Mixt, Xavier Bosch, feia referència a un aspecte que nosaltres també trobem a faltar, que és la possibilitat que les parelles de fet, independentment de la seva orientació sexual, puguin adoptar criatures; tenim un debat profund amb el Govern sobre el model de família; aquí no ens sentim còmodes, sincerament. Però, quan hi ha un acord, ja se sap que tothom renuncia a una part i em sap greu que sigui renunciar justament a aquesta part, però això no fa treure la capacitat i la possibilitat que té la nova situació.

En aquest sentit, per nosaltres, què és important de la nova Llei que aprovem avui? Són importants, fonamentalment, tres coses: la sensació que, a partir d'ara, serà més possible potenciar una política global d'acolliments i adopcions que signifiqui un mateix estil de treball encara que són dues realitats diferents; en segon lloc, la separació de la planificació i la gestió com un instrument per al tercer objectiu important, que és l'agilitat dels processos de valoració de la idoneïtat de les persones o famílies que volen acollir. Aquí hi havia un problema afegit en aquest de fons, diguem-ne, del control o d'aquesta sensació de persecució que es vivia, hi havia un problema d'agilitat i de manca de transparència. Avui, amb el plantejament que tenim sobre la taula, això millora.

En el tràmit d'aquesta llei, jo, en primer lloc, vull agrair molt les aportacions que han fet col·legis professionals, que han fet les entitats, perquè als grups parlamentaris això ens és imprescindible: sense haver rebut els suggeriments i les reflexions que han fet persones concretes o que han fet els col·legis professionals o que han fet entitats de pares i mares adoptants, difícilment hauríem sigut capaços, com a grups parlamentaris, de fer les aportacions que hem fet, que em penso que han enriquit el que ha sigut el debat de la Llei. A partir d'aquest ajut, hi ha hagut alguns canvis que s'han introduït que em semblen positius; per exemple, el fet que s'hagi explicat la voluntat que aquesta coherència entre acolliments i adopció també s'estengui a la família extensa, als acolliments en família extensa, que tot plegat sigui un paquet –per entendre'ns– de treball, que tingui coherència, i que, a la llarga, pugui fer el mateix Institut. En segon lloc, s'ha millorat, en el tràmit de debat d'aquesta Llei, s'ha millorat la participació i implicació de les persones o famílies adoptants, i això jo ho valoro molt positivament; és una de les esmenes nostres que ha prosperat i en tenim satisfacció, d'aquest fet, perquè ens sembla que l'experiència viscuda per famílies que han adoptat una criatura pot ajudar i és enormement útil per a altres persones que estiguin en aquesta situació; aquest capital humà i de reflexió ha de ser utilitzat pel Govern en el seu procés. En tercer lloc, celebrem que s'hagi ampliat, encara que al nostre parer insuficientment, la participació d'institucions en el Consell Rector: a partir de les esmenes de diferents grups parlamentaris, els col·legis professionals de psicòlegs i de diplomats en treball social seran en el Consell Rector; també hi haurà una participació de les ECAI, de les entitats, les agències d'adopció internacional –també hi seran en moments puntuals–, i trobem a faltar que hi siguin altres col·legis professionals, com els d'educadors socials, i trobem a faltar que hi siguin també associacions de pares i mares adoptants. Però, en qualsevol cas, el que

vull dir és que aquest Consell Rector, a partir d'ara, serà un consell on hi haurà més participació social –i això és una bona notícia.

Per últim, penso que també s'ha millorat en aquest tràmit el fet que es faci un seguiment, i el seguiment no es pot entendre només en la vessant de control, sinó també en la vessant de suport, del treball de les ECAI; penssem que això pot ajudar el mateix funcionament de les ECAI, tot i que permeti'm afegir que crec que valdria la pena revisar el sistema d'adjudicació de les ECAI que es fa en aquests moments. Altres comunitats autònomes utilitzen el concurs públic –per nosaltres, aquest seria un criteri a tenir en compte.

Per últim, el que voldria dir és que els reptes que tenim avui, en aquests moments, per nosaltres, són dos –els reptes que tenim. Un és el funcionament, en el futur, d'aquesta institució: la gestió ha de fer-se a partir dels nostres plantejaments amb un treball polític i professional individualitzat, respectuós, àgil i consensuat. Aquest Institut té aquest repte: continuar la trajectòria que hem tingut durant aquests mesos d'un treball consensuat, s'hauria d'aplicar també en el futur del treball de l'Institut –hi insisteixo: individualitzat, respectuós, àgil i consensuat. Si això és així, aquest és el nostre desig i, com a grup parlamentari, vetllarem perquè sigui en aquest sentit.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Pel Grup Popular, té la paraula la diputada senyora Dolors Nadal.

La Sra. Nadal i Aymerich

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en opinió del Grup Popular, hem de fer esment, nosaltres també, com han fet la resta de grups parlamentaris, del debat que es va produir a aquesta cambra entorn de les adopcions el mes de febrer d'enguany, perquè ens sembla que va quedar clara, en aquell debat, la necessitat que el Govern reorientés la seva política respecte al model d'adopcions i com s'estaven tramitant les adopcions a casa nostra. I deia jo mateixa, en aquell debat, que un bon procés de selecció no ha de ser, necessàriament, un procés ni discriminatori ni frustrant, sinó que ha de ser un procés que respongui a la necessitat de conjuminar tres qüestions. Per una banda, l'interès superior del menor, entès en el sentit que és un interès no genèric sinó que es tracta d'un interès que cal transformar de quelcom abstracte, genèric, en una defensa concreta del menor; conjuminar aquest interès, com deia, amb la seguretat jurídica de les famílies que volen acollir o que volen adoptar i la prestació d'un servei públic de qualitat. I aquest em sembla que és l'objectiu que volem tots plegats assolir amb la creació de l'Institut Català de l'Acolliment i l'Adopció –n'és l'objectiu–, i jo diria que és el repte que tenim amb la creació de l'Institut.

La creació de l'Institut Català de l'Acolliment i l'Adopció que avui aprovarem, amb el consens de tots els grups parlamentaris, neix –s'ha dit fins ara– amb una

doble finalitat. Jo vull insistir, per la polèmica que s'ha suscitat, que té una triple finalitat. Per una banda, separar la planificació de la gestió; per una altra banda, agilitar els processos de valoració de la idoneïtat de les persones o famílies que opten per l'acolliment simple en família aliena i per l'adopció. I, finalment, per tramitar, quan correspongui, l'adopció internacional.

El que es pretén, el que es fa amb aquest Institut és deixar, aleshores, per una banda, el que és la planificació pel que fa a les responsabilitats polítiques de cadascun dels responsables en matèria d'acolliments i d'adopcions als titulars del Departament de Justícia i de la Direcció General d'Atenció a la Infància, respectivament, que, a la vegada, seran presents a l'Institut ocupant la presidència i la vicepresidència d'aquest ens, mentre que es deixen la gestió dels processos de valoració de les famílies, la tramitació dels acolliments simples en família aliena, les adopcions nacionals que es produeixin a Catalunya i les internacionals en defecte d'entitat col·laboradora d'adopció internacional, es deixen, com deia, a mans del director de l'Institut Català de l'Acolliment i de l'Adopció.

Amb aquesta separació, com diu el mateix informe jurídic que acompanyava la memòria del Projecte de llei que avui aprovarem, el que es pretén és que hi hagi una direcció política –diu– que no es vegi torbada pels neguits i entrebancs del dia a dia de la gestió, a la vegada que es pretén, com ha dit l'honorable consellera, aconseguir una major agilitat, eficàcia i rapidesa pel que fa a la gestió.

En la nostra opinió, el fet de crear un organisme autònom, el fet de dotar-nos d'aquest instrument en si mateix no és garantia del compliment de les finalitats que l'ens pretén assolir; en aquest sentit, sap la senyora consellera que ens preocupava i ens segueix preocupant el fet que competències tan importants com resoldre les sol·licituds de declaració d'idoneïtat de les persones i les famílies que volen adoptar, o que volen acollir sense voluntat d'adoptar, o resoldre la constitució dels acolliments simples en família aliena, i resoldre o proposar a l'òrgan judicial la constitució dels acolliments preadoptius, quedin en mans, exclusivament, de la persona que ocupa la direcció de l'Institut, deixant la presència dels responsables, dels veritables responsables polítics i, més concretament, del director general d'Atenció a la Infància i l'Adolescència limitada en tant que vicepresident de l'Institut com a membre del Consell Rector i, per tant, obligat a reunir-se només un cop cada tres mesos amb la institució.

És un allunyament del responsable de la política de menors a casa nostra, que és cert que li evitarà les pertorbacions del dia a dia, però aquest allunyament –hi insistim– ens preocupava i ens preocupa, tot i les garanties que s'han aconseguit introduir a través dels treballs de la Ponència i les garanties que ens va donar la mateixa consellera en el moment de presentació d'aquest Projecte a la Comissió de Justícia.

Pel que fa a la resta de qüestions, voldria esmentar que el Grup Popular va presentar 57 esmenes a aquest Projecte de llei, que han estat acceptades en la seva pràctica totalitat, bé directament o per la via de transacció.

Voldria fer esment que ha estat especialment important per al nostre Grup i que, a més a més, era una cosa que preocupava la resta de grups, ja que tots vam coincidir en la mateixa esmena, el fet que no es deixés a mans del Govern la possibilitat de modificar, mitjançant un decret, quina hauria de ser la composició del Consell Rector, i em sembla que és quelcom que hem aconseguit millorar moltíssim a través de les tasques que hem realitzat en la Ponència.

Considero també –ho considera el meu Grup– que és de gran importància el fet que s'hagi incorporat, com s'ha esmentat anteriorment, a la composició del Consell Rector la presència de professionals del Col·legi Oficial de Psicòlegs de Catalunya i del Col·legi Oficial de Diplomats en Treball Social i Assistents Socials. I em satisfà especialment –perquè era una esmena del Grup Popular– que el Consell Rector hagi de convocar les entitats col·laboradores en els àmbits d'adopció internacional i d'integració familiar quan s'enduguin projectes que els afectin en qualsevol cas.

Una altra cosa que ens neguitejava especialment, que ja es va plantejar per aquest Grup Parlamentari quan l'honorable consellera de Justícia va comparèixer a la Comissió el passat 26 de setembre, és que la creació de l'Institut suposés una despesa burocràtica més –allò de, vinga, anar creant instituts i, vinga, anar creant organismes– i que, això, el que fes realment fos, senzillament, disminuir, venir a minvar el que ja són uns magres, escassos recursos de què disposem per atendre els menors desemparats.

En aquest sentit, ens ha tranquil·litzat enormement l'informe econòmic i financer incorporat a la memòria, segons el qual no es generarà cap cost pressupostari addicional.

Senyora consellera, per aconseguir la garantia d'aquell dret que jo tantes vegades he esmentat, aquell primer dret de l'infant, que és el dret a tenir una família, compti amb el recolzament del Grup Popular, perquè estem en la confiança que aquest nou estri que avui aprovem, aquest instrument que serà l'Institut Català de l'Acolliment i l'Adopció, servirà per millorar la gestió de les adopcions a casa nostra i, per tant, serà correctament utilitzat des del punt de vista tècnic i adequadament emprat des de la seva responsabilitat política, perquè considero –ho considerem des del Grup Popular– que el benestar dels infants –i més d'aquells infants que ja han sofert un abandonament– ha de ser no només un compromís de tots els partits i de nosaltres mateixos com a representants polítics, sinó que ha de ser fins i tot un compromís personal amb el futur.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Pel Grup Socialista, té la paraula la diputada senyora Rosa Barenys.

La Sra. Barenys i Martorell

Senyor president, senyores i senyors diputats, com han fet els altres grups i com no podria ser d'altra manera,

celebrem que aquest Projecte arribi al Ple sense esmenes pendents i amb la unanimitat de tots els grups parlamentaris. Volem, com a conseqüència, manifestar la nostra satisfacció pels acords que hem assolit tots els grups en una qüestió que, tot i sent –sota el nostre criteri–, aparentment, d'ordenació de les polítiques d'acolliment i d'adopció, conté elements polítics que considerem importants.

Volem agrair, abans de començar la nostra explicació de vot, les aportacions que han fet els col·legis professionals –alguns d'ells aquí presents–; també les entitats d'acolliment i adopció i, molt especialment, volem agrair a la senyora Rosa Bruguera el fet de saber fer, en tota aquesta etapa, d'intermediació que ha portat a terme entre els grups i entre la Conselleria.

Després del llarg debat, com ja s'ha dit aquí, sobre el model d'adopció produït en aquesta cambra fa uns mesos, i reconegudes, com també se n'ha fet esment per part de la Conselleria, les dificultats que generava a les mateixes famílies, quant a la dinàmica de les adopcions –especialment les internacionals– el funcionament anterior, la creació d'aquest organisme autònom, amb personalitat jurídica pròpia, autonomia administrativa i financera i plena capacitat d'obrar, tal com estableix l'article primer, ve a assegurar –n'estem convençuts– una gestió més eficaç.

Nosaltres estem satisfets de la nostra participació en la modelació del projecte, d'aquest projecte d'institut, tant per les aportacions tècniques de millora administrativa com per les aportacions més polítiques que fan referència a la participació en el Consell Rector, en què s'ha trobat la fórmula d'introduir la veu dels col·legis professionals, del Col·legi de Diplomats en Treball Social i del Col·legi de Psicòlegs i en què, a la vegada, també s'ha trobat una fórmula perquè les entitats col·laboradores que tan bones funcions estan realitzant en els temes de l'adopció puguin ésser consultades pel Consell Rector.

A la vegada, la Llei introdueix la connexió entre l'Institut i el Parlament –i això, a nosaltres, ens satisfà–, en tant que l'Institut ha d'informar la comissió parlamentària que correspongui de l'activitat anual. Creiem que això pot establir un nexa d'unió entre la institució parlamentària i l'executiu, que pot afavorir avançar en les polítiques d'adopció. També ens ha satisfet que la descentralització de l'Institut hagi, finalment, tingut en compte aquella regionalització, descentralització, que s'estableix a Llei 4/94, de descentralització dels serveis socials, perquè creiem que pot ser positiu en benefici de la cohesió, de la integració de les polítiques que es puguin fer des de les diferents conselleries, i també que l'Institut hagi acceptat o hagi vist clar que els seguiments dels acolliments en família extensa també s'han de canalitzar des d'aquesta institució.

Però no estem únicament d'acord en la creació de l'Institut per totes aquestes qüestions d'ordenació i d'enfocament o reenfocament polític de la política d'adopcions, sinó també per una altra qüestió, que és que la Direcció General d'Atenció a la Infància disposarà, d'alguna manera, de més espais per poder caminar cap a un model de protecció –creiem nosaltres que és necessari fer-ho més integral– que doni resposta al que

vàrem aprovar en aquesta cambra quan la Llei 8/95, de protecció dels infants, es va posar a debat.

Volia recordar unes dades recents que fa uns dies el director general d'Infància va donar a conèixer, el senyor Buscallà, en què deia que l'atenció de la Direcció General, en el seu conjunt, acull 11.106 menors; que, d'aquests, un 7,48 per mil formen part de la població catalana de menys de divuit anys; que, d'aquests 11.000 i escaig menors, 5.561 són nens tutelats per la Direcció General, és a dir que el Govern és pare i és mare d'aquests menors sobre els quals té responsabilitat, però que, a part d'aquests menors que estan atesos en centres d'acollida i en centres residencials, que són la majoria, 239 infants estan atesos en família aliena –alguns en procés de preadopció–, però que, a més, 1.634 menors estan atesos per la família extensa, és a dir, sota la supervisió, fins ara, de la Direcció General de la Infància.

Xifres aquestes que considerem molt importants, perquè donen idea, imatge, de quin és el volum de treball de la Direcció General de la Infància; xifra de menors els quals estan, ja, les seves necessitats més o menys canalitzades a través dels diferents recursos que estan en funcionament. I això ho voldria connectar amb una aprovació per unanimitat de l'anterior Ple d'aquesta cambra, en el qual es va aprovar una moció en què s'instava el Govern que, abans que s'acabés la legislatura, posés les bases per a la realització del que ha de ser un pla integral d'atenció a la infància.

Nosaltres creiem –i ens consta que també l'honorable consellera i el personal de la Direcció General– que, per fer polítiques de prevenció i de protecció dels menors, s'ha de plantejar una actuació transversal entre totes aquelles polítiques que, de manera directa, els afecten: escoles, salut, lleure, cultura, medi ambient, etcètera. I un exemple d'aquest plantejament és la Llei 8/95, sobre la protecció general de la infància, que necessita per al seu desplegament aquesta actuació integral. És per aquest motiu que el Grup Socialista ha abonat des del primer moment la creació de l'Institut, perquè l'entendem com un instrument més per avançar en les polítiques de qualitat, però també com un instrument important que deixarà espai i facilitarà l'impuls de les polítiques generals d'atenció i de prevenció a la infància.

I abans d'acabar, com normalment fem els diputats d'aquesta cambra, agrair als serveis de la cambra la seva disponibilitat en tot el tràmit d'aquesta iniciativa parlamentària.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula la diputada senyora Rosa Bruguera.

La Sra. Bruguera i Bellmunt

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, permetin-me, en primer lloc, felicitar..., encara que això no entri dintre del que correspondria, però, des d'a-

3900

questa tribuna, el que vull és felicitar la senyora Rosa Barenys per la seva elecció com a senadora. Jo crec que és una doble satisfacció, primer, perquè és un reconeixement a la seva tasca, i, segon, perquè és la primera dona que és elegida com a senadora per la Generalitat. Per tant, felicitats. (*Remor de veus.*)

Com hem pogut comprovar, en una llei, diguem-ne, de tant pocs articles, s'han presentat 124 esmenes. D'aquestes 124 esmenes, 38 varen ser aprovades, i a aquestes encara n'hi podríem afegir unes 9 més, però es va decidir que es deixava al criteri, a la decisió dels serveis d'adequació lingüística de la cambra. 56 esmenes més es varen convertir en 19 transaccionals, i la resta —és a dir, les 21 restants— varen ser retirades. Això vol dir la tasca que s'ha fet.

Vull destacar molt sincerament el fet que els grups parlamentaris d'aquesta cambra sempre, sempre, hem intentat arribar a acords en tots aquells temes que fan referència a iniciatives que afecten la infància. Aquesta voluntat de consens ha estat sempre una constant, i un cop més s'ha vist palesa en aquesta Llei. Vull agrair, per tant, l'esforç i la bona predisposició de tots i de totes les ponents. Crec, sincerament, que amb les seves aportacions han millorat aquesta Llei. També vull agrair els serveis del lletrat senyor Carles de Alfonso i de la secretària de la Comissió, senyora Montserrat Alcàcer, i vull afegir-me també a l'agraïment als col·legis professionals i a totes aquelles associacions que intervenen en els processos d'acolliment i adopció.

Com és lògic, però, jo no puc deixar d'esmentar la comprensió i l'assessorament que he trobat en tots moments en el Departament de Justícia, en la consellera i en tot el seu equip; en el senyor Buscallà, en la senyora Perarnau, en el senyor Calvo, però, bé, vull fer un esment molt especial de les senyores Núria Ramon i Carme Virgili, amb les quals hem hagut de buscar fórmules que permetessin conjuminar el projecte original amb les esmenes presentades. I els he de dir que si això ha estat possible és, bàsicament, perquè no hi havia cap esmena que fos radicalment antagònica amb el projecte presentat. He de dir també —i això ja ho ha dit una mica la senyora Mayol— que la creació de l'Institut s'emmarca en la perspectiva d'una acurada coordinació i, si cal, o sigui, si es fa necessari, en la redefinició dels agents que participen en el camp de l'acolliment, de l'adopció.

Si nosaltres haguéssim de dir, haguéssim de mirar totes les esmenes i ho haguéssim de concretar en blocs, jo diria que n'hi ha cinc d'essencials. Un primer bloc seria el de l'organització territorial; un segon correspondria a la definició de «família extensa» i el paper que en aquest cas té l'Institut; un altre seria la composició del Consell Rector; la quarta seria la supressió del Comitè d'Atenció als Acolliments i a l'Adopció, i la cinquena seria una major implicació de la consellera i del director de la DGAI en l'Institut. Aquests eren els temes que teníem sobre la taula, i jo crec que els hem pogut solucionar d'una forma realment bona.

Al meu parer, un dels punts que van permetre arribar a acords en totes les altres esmenes va ser el de definir si l'acolliment en família extensa s'havia de promoure des de l'Institut o no. I una primera constatació ens fa ver

adonar que els serveis d'atenció primària troben en la família —sigui en els avis, sigui en altres parents— la llar que es pot fer càrrec del menor desemparat. I això ho fan d'una forma natural, és a dir, espontàniament. És per això que les funcions de l'Institut no havien de ser la promoció d'aquesta família extensa, sinó la de seguiment i de coordinació de l'acolliment. Encara, però, hi havia el temor que, si això ho feia d'entrada, de principi, l'Institut es trobés col·lapsat i, per tant, es va decidir que aquesta funció la faria, no d'immediat, sinó en el termini de dos anys. Perquè en aquesta primera fase, la voluntat de l'Institut és dedicar el màxim d'energies possibles a promoure l'acolliment dels infants en família aliena, principalment d'aquests infants acollits en centres residencials.

Quant a l'organització territorial, ja hem vist que entre tots vàrem acceptar l'esmena que presentava el Grup Socialista, i els altres blocs, el del Consell Rector, d'una manera o altra es va fer que el Consell Rector es comprometés a rebre els col·lectius i a tractar aquells temes que els concerneixin, i quant al Comitè d'Atenció als Acolliments i les Adopcions, cal dir que han estat recollits, sigui en l'exposició de motius, dient que, un cop enllestida la seva tasca de potenciació dels acolliments i de reorganització dels sistemes i processos, el que es farà serà suprimir-ho, i quedarà adscrit en el Consell de Serveis Socials.

Quant a les esmenes del Grup Popular, que feien referència a aquesta major implicació de la consellera, aquí no s'ha fet —i els ho he de dir— una transacció concreta, sinó que el que s'ha fet ha sigut acceptar nombroses esmenes que jo estic convençuda que, encara que la senyora Nadal de vegades no acabi d'acceptar-ho, però jo estic convençuda que li pot donar plena confiança, i que no li ha de quedar cap dubte d'on recau la responsabilitat política final.

Per tant, crec, doncs, que tots plegats podem sentir-nos satisfets de la tasca portada a terme; només crec que cal desitjar molts encerts i, sobretot, molta agilitat a l'Institut. I jo estic convençuda que els tindrà, ja que la seva creació es dona en un bon moment. Precisament és el mes de novembre, que és un mes que, històricament, s'ha dedicat gairebé a la infància. Els vull recordar que el 21 de novembre de l'any 1923 es va aprovar la Declaració de Ginebra, i permetin-me que els llegeixi el punt 3, que diu: «L'infant ha de ser protegit tenint en consideració el medi familiar i les exigències de la seguretat social. L'infant que té fam ha de ser alimentat; l'infant malalt ha de ser curat; l'infant en situació d'inferioritat física o mental ha de ser ajudat; l'infant retardat ha de ser estimulat, i l'orfe i l'abandonat han de ser recollits i atesos.» Jo crec que, d'una forma molt senzilla, ja l'any 23 es feia aquesta referència, i crec que per nosaltres, encara, avui dia, és molt vàlida.

Però també els vull recordar altres fets que han passat també el mes de novembre. El 20 de novembre de l'any 1959, finalment, hi va poder haver consens sobre la Declaració universal dels drets de l'infant. I també va ser un 28 de novembre del 75 que l'Assemblea General de les Nacions Unides va adoptar la resolució de celebrar quatre anys més tard l'Any Internacional de l'Infant. I per últim, encara hi ha un altre fet, que és el

20 de novembre del 89, que va ser aprovada la Convenció sobre els drets de l'infant. A partir d'aquesta data, cada 20 de novembre celebrarem el Dia Mundial de l'Infant. Per tant, des de l'any 23 fins avui, han canviat moltes coses, sortosament. A començaments de segle es podia dir que els infants es consideraven propietat dels pares; podem dir amb satisfacció que, a les acaballes d'aquest segle, els infants són persones amb drets reconeguts.

Però jo crec que no podem sentir-nos cofois, perquè també som conscients que encara queda molt per fer. Hem d'afrontar el fet de la violència que pateixen molts infants, psíquica, física, sexual... Hem de recordar que els infants són el resultat de la nostra societat, són el reflex de les desigualtats que la societat genera. És un fet que molts infants viuen en la pobresa, i tots sabem que ells no en tenen cap culpa. I com que la infantesa és una etapa curta de la nostra vida, no n'hi ha prou de dir-ho: cal actuar, perquè ells no poden esperar.

És, doncs, amb la convicció que estem posant el nostre gra de sorra per aconseguir trobar per a molts infants una llar i una família on puguin créixer, com diu la Convenció, que puguin créixer en un ambient de felicitat, amor i comprensió, que donarem un vot entusiasta a aquest Projecte de llei.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada.

A aquest Projecte de llei hi ha hagut presentades un conjunt d'esmenes tècniques, presentades i signades totes elles per tots els portaveus de tots els grups parlamentaris. Per tant, d'acord amb l'article 101.2 del Reglament, sotmetrem a votació el Dictamen i les esmenes tècniques incorporades a aquest.

Senyores diputades, senyors diputats, preparin-se per a la votació.

Iniciem la votació.

El Projecte de llei de creació de l'Institut Català de l'Acolliment i de l'Adopció ha estat aprovat per 102 vots a favor, 1 en contra i cap abstenció. (*Remor de veus.*)

Modificació de l'ordre del dia

Entrem a les proposicions de llei. Hem d'advertir a les senyores diputades i als senyors diputats que ha arribat a aquesta presidència un escrit signat pels portaveus de tots els grups parlamentaris pel qual es proposa posposar la Proposició de llei que és el tercer punt de l'ordre del dia d'avui per a un pròxim ple. Firmen la proposta tots els grups parlamentaris; per tant, sotmeto a l'assentiment del Ple de la cambra aquesta posposició. (*Pausa.*)

Proposició de llei de modificació de la Llei 24/1991, del 29 de novembre, de l'habitatge (presa en consideració)

Entrem, per tant, al segon punt de l'ordre del dia: debat i votació de la presa en consideració de la Proposició de llei de modificació de la Llei 24/1991, del 29 de novembre, de l'habitatge, presentada pel Grup parlamentari Socialista al Parlament de Catalunya. També se'm demana –prego a les senyores diputades i als senyors diputats que guardin silenci!– acumular el quart punt de l'ordre del dia, debat i votació de la presa en consideració de la mateixa Proposició de llei, presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Si hi ha l'assentiment dels portaveus i de la cambra, iniciariem el debat amb l'acumulació d'aquests dos punts. Per tant, d'acord amb l'article 107 del Reglament, passem directament al debat. Per presentar la seva Proposició, té la paraula el diputat senyor Joan Ferran, per un temps màxim de quinze minuts.

El Sr. Ferran i Serafini

Bé, gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, pretenem, amb aquesta presa en consideració d'aquesta Proposició de llei, la modificació de la Llei 24 de 1991, de l'habitatge, i específicament del seu article 25.

L'article 25 de l'esmentada Llei estableix el llibre de l'edifici com aquell document que ha de recollir les dades principals de la totalitat dels edificis, siguin o no habitatges, i consignar-hi les incidències, les reformes, les rehabilitacions i tot allò que s'esdevingui al voltant de l'habitatge. Es preguntaran vostès: per què aquesta Llei? Per què demanem aquesta modificació? Doncs, més enllà dels successos tràgics que van succeir a la nostra ciutat, a Barcelona, que varen crear una greu alarma social, i més enllà de les contradiccions i de les picabaralles entre les diferents institucions i administracions sobre la responsabilitat dels fets, presentem aquesta Proposició, també, perquè hem conegut un document elaborat per la Conselleria de Política Territorial i Obres Públiques que ens explicava tot un seguit de condicions que ens han semblat preocupants.

L'informe ens explica que un de cada tres edificis de Catalunya pateix algun problema en la seva estructura, i en aquest sentit els números són molt eloqüents. Són eloqüents, els mitjans de comunicació se n'han fet ressò, i l'alarma social i l'alarma entre les persones que hi entenen i viuen al voltant dels problemes del món de l'habitatge i dels edificis ens ha fet prendre en consideració que calia actuar al respecte.

D'un total de 234.809 edificis, els podríem desglossar de la següent manera: 155.612 estan en un bon estat –és a dir, tenim un parc d'edificis en el qual un 67,1% està actualment en bon estat–; 38.599 pateixen lesions lleus –això és un 16,4% del parc dels edificis–; 36.990 tenen lesions importants –és a dir, un 15,7% pateixen lesions importants, lesions perilloses–, i 1.608 edificis estan en estat ruïnós –un 0,7%, aproximadament, dels edificis de Catalunya estan en un estat ruïnós. Tot plegat, els lleus, els greus i els ruïnosos componen un conjunt d'un 33% del parc d'edificis de Catalunya, de casa

3902

nostra, que està en una situació..., diguem, si més no, no d'acord amb com hauria d'estar d'una forma correcta.

Lesions lleus. Parlem de lesions lleus en un 16,5%, que vostès saben que amb el pas del temps, amb els esdeveniments atmosfèrics, amb les qüestions de construcció i de la qualitat de molts dels elements que es van utilitzar per a aquesta construcció, en un espai curt, relativament curt de temps, poden convertir-se en lesions realment importants.

Saben vostès que de 1950 a 1970 va haver-hi un gran creixement en edificis, a la construcció, al nostre país; el 40%, en aquests moments, del parc dels edificis a Catalunya està construït entre aquesta etapa dels anys cinquanta als setanta. Aquest 40% és precisament la franja de temps en què els materials de construcció, els ciments, les bigues, etcètera, i els acabats, eren més delicats o de més mala qualitat. Això ens planteja una situació realment preocupant, perquè hem de dir que el nivell de deteriorament és més ràpid, o pot ser més ràpid, que en unes circumstàncies que en podríem dir normals.

El mateix informe ens planteja la situació dels habitatges. Tenim 2.063.392 habitatges, dels quals només 1.432.000 –és a dir, un 69%–, està en bon estat –només un 69%, en bon estat–; 344.925 tenen lesions lleus –és a dir, un 16,7% té lesions lleus–; 280.252 tenen lesions importants –gairebé un 14%–, i 6.159 estan en un estat ruïnós –un 0,3%. Tot plegat, del que en podríem dir habitatges, específicament habitatges, el 31% del parc d'habitatges està en una situació delicada, que mereix la intervenció dels particulars, de les administracions, de tothom.

Bé, aquesta radiografia ens indica que cal una correcció, que calen unes mesures urgents, i en aquest sentit nosaltres saludem favorablement, vam saludar favorablement, el decret i el conveni que va impulsar el Govern de la Generalitat, que es va signar amb els municipis, que es va signar amb les associacions professionals, amb arquitectes, amb aparelladors... Aquest fet ens sembla positiu, però creiem que no n'hi ha prou, amb això. El decret deixa en blanc, el decret no entra a treballar i no intervé en aquesta franja d'edificació que he comentat abans, que és gairebé el 40% i que és el que té el perill més gran de deteriorament, que és la franja de la construcció efectuada entre els anys cinquanta i els anys setanta.

Tampoc n'hi ha prou, creiem nosaltres, el nostre Grup creu que tampoc n'hi ha prou, amb la reglamentació de la Generalitat, que obliga a la formalització del llibre de l'edifici, perquè ho circumscriu als nous edificis, o als anteriors de l'any 60 que facin obres de rehabilitació. Creiem que amb això no n'hi ha prou, i creiem necessaris –ja ho hem dit abans– mecanismes de correcció, i en aquest sentit vam presentar a la Comissió de Política Territorial una proposició no de llei semblant en contingut en aquesta proposta que els fem avui, però els volem plantejar com a qüestió important afegir tres apartats a la modificació aquesta de l'article 25 de la Llei d'habitatge.

Què pretenem? Pretenem afegir, com deia, tres apartats, i que en el primer d'ells constin les incidències en el

llibre de l'edifici. Volem, ens agradaria que es consignessin en el llibre de l'edifici les resolucions administratives relatives a les ordres d'execució, els expedients de declaració de ruïna i, en general, el resultat de les actes d'inspecció relatius als edificis i a les seves instal·lacions que les diferents administracions públiques realitzin, i que aquests constin degudament formalitzats en el llibre de l'edifici, així com els expedients disciplinaris pel que fa a relacions d'infraccions en matèria de conservació, disciplina urbanística i activitats i usos que s'hi desenvolupin. Plantejem en aquest primer apartat una situació on s'expliquin les incidències.

Volem també, en l'apartat 5 d'aquest afegit a l'article 25, que el propietari o els propietaris hi facin constar les assegurances que recauen sobre aquest edifici que es contractin amb relació als riscos que derivin de causes fortuïtes. Les assegurances, creiem que hi han de constar i que s'hi han de posar, i per això demanem que s'afegeixi aquest nou apartat.

I, per acabar, un apartat més, pel qual s'incorporin en el llibre de l'edifici les obligacions de manteniment, de conservació, les determinacions necessàries en matèria de protecció del medi ambient, pel que fa referència a l'emplaçament de l'edifici i a les activitats pròpies d'aquest que generin algun risc o que puguin objectivament afectar-lo.

I, per acabar, afegim unes disposicions transitòries que ens sembla que vénen a corregir aquesta situació anterior que els estàvem explicant. Nosaltres creiem que l'obligació de disposar del llibre de l'edifici s'ha d'aplicar a tots, absolutament a tots els edificis de Catalunya, i demanem també que s'autoritzi el Govern a eximir d'aquesta obligació els habitatges unifamiliars. Plantejem també que el Govern de la Generalitat haurà de desenvolupar per via reglamentària els terminis i els procediments per donar compliment d'aquesta obligació i, per acabar, demanem, en una disposició final primera, que s'exigeixi realitzar les despeses amb càrrec als pressupostos de la Generalitat.

Bé, doncs, sabem, nosaltres sabem que és el particular, la persona propietària, segons la Llei de l'habitatge, la que té l'obligació de mantenir en condicions els edificis, però la normativa actual no garanteix el compliment d'aquesta responsabilitat: una cosa és que es digui que el particular ha d'arreglar això, però una altra cosa és que hi hagi alguna exigència real, final, del compliment d'aquesta responsabilitat. Nosaltres pretenem, amb aquesta reforma, contribuir a aconseguir que, això, hi hagi una certa obligació i que el parc d'habitatges, per conseqüència de l'aplicació d'això, estigui més ben conservat.

I ara, per acabar una miqueta aquesta explicació, recordar al Govern, al Grup de la majoria, qui té les competències en matèria d'habitatge. Nosaltres volem encoratjar la Generalitat de Catalunya que apliqui, que s'apliqui, que intervingui en aquesta política, que assumeixi les seves responsabilitats, sense, evidentment, defugir les responsabilitats que puguin tenir altres administracions, i que no passi per alt una situació que pot ser preocupant i pot provocar molts estralls i moltes desgràcies, fins i tot de tipus personal.

I és que els voldria dir, senyores i senyors diputats, que estem preocupats per la política d'habitatge que en aquests moments comença a dissenyar-se des del Govern de la Generalitat de Catalunya: veiem amb preocupació l'augment d'un punt de l'impost de transmissions patrimonials. Ho veiem amb preocupació perquè creiem que va en perjudici d'aquelles famílies i d'aquelles persones que volen adquirir per primera vegada un habitatge, encara que sigui de segona mà. Un habitatge, pel cap baix, de 10 milions de pessetes implica 100.000 pessetes més només d'impostos de transmissions a una família i, paradoxalment, estem plantejant com a contrapartida d'aquest fet que el Govern de la Generalitat doni 25.000 pessetes per cada fill que una família té, i per una sola vegada: comptin vostès el desequilibri que hi ha en aquests moments, que una família que vol comprar un pis de 15 o 20 milions de pessetes ha de pagar 100 o 200.000 pessetes i, al contrari, la Generalitat, o el Govern de la Generalitat, en els pressupostos explica com a compensació que els donarà 25.000 pessetes per un fill i una sola vegada. Permeti'm, senyores i senyors diputats, dir-los que la canastrella de Caprabo dona moltes més pessetes a final de mes que no el que dona la Generalitat de Catalunya per cada fill la primera vegada, la canastrella de Caprabo és de més de 25.000 pessetes, cosa que ens sembla lamentable, si estem parlant de fomentar l'habitatge, l'habitatge per a les persones, perquè puguin constituir famílies, i si estem potenciant la natalitat, com estàvem dient aquí.

Bé, per acabar, l'altra consideració. Plantegem que ens preocupa la política d'habitatge de la Generalitat: per què? Perquè nosaltres creiem que s'ha de fomentar la rehabilitació, que s'ha de passar del 20% actual al 50%, que als països europeus s'està fent això, s'està aplicant el 50%, s'està aplicant el 50% d'inversió en rehabilitació, i a Catalunya estem tot just al 20%.

I, senyor president, jo, acabada la meua explicació, aprofitaria, si vostè m'ho permet, per posicionar-me respecte a la presa en consideració que farà el Grup d'Esquerra Republicana, tot dient que són unes propostes que tenen algunes diferències en el seu contingut, en la seva explicació, en la seva exposició de motius, però que en el fons tenen denominadors comuns. I jo voldria anunciar el nostre vot favorable fent esment d'aquests denominadors comuns que tenen la nostra Proposició i la Proposició d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Nosaltres pensem que l'objectiu d'aquestes lleis, d'aquestes peticions de desenvolupament de l'article 25 de la Llei, és estendre l'obligació del llibre de l'edifici a tots els edificis, perquè tots, propietaris i usuaris, coneixin de veritat els seus edificis i disposin, per part de l'Administració, d'un seguit de recomanacions de com posar i mantenir degudament al dia i en condicions els seus edificis, i que tinguin d'aquesta manera la possibilitat de prevenir els accidents, de prevenir les desgràcies. I plantegem que això s'ha de fer no de cop i volta, sinó que plantegem que això es pot fer d'una manera gradual, a fi d'abastar finalment i d'una forma positiva tot el parc d'habitatges del nostre país.

El segon denominador comú és que és indiscutible que el conjunt dels poders públics han d'actuar en això, els poders públics no poden passar de puntetes damunt d'aquestes circumstàncies, i, per tant, creiem que han de vetllar per la qualitat dels habitatges, i, per tant, creiem que no es pot passar de banda i creiem que l'Administració, en aquest cas la Generalitat, ha de prendre les seves determinacions i s'ha de mullar, per dir-ho d'alguna manera. No és cert, senyores i senyors diputats, que l'Administració en aquests moments no disposi dels mecanismes legals per controlar aquesta situació: nosaltres creiem que sí, que hi han els mecanismes suficients per controlar el bon estat dels edificis, i en les nostres propostes ho plantegem així.

I, per acabar, dir que ens preocupa que segurament el problema de totes aquestes circumstàncies, i la negativa que hem vist en la Comissió de Política Territorial, i que és molt probable que vegem avui també, raurà en una situació..., que això implicaria un augment de partides pressupostàries, per un cantó –i això, el Govern de la Generalitat, amb la situació tan dramàtica que té en els pressupostos generals, em penso que no pot..., no és que no vulgui, sinó que no pot assumir-ho–, i també per una altra circumstància, perquè sembla ser que no hi ha veritablement una voluntat de col·laboració amb les administracions municipals.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Proposició de llei de modificació de la Llei 24/1991, del 29 de novembre, de l'habitatge (presa en consideració)

D'acord amb el que hem establert, exposarà la seva Proposició, el quart punt de l'ordre del dia, el diputat senyor Joan Ridao, que també, al final de la seva intervenció, es pronunciarà sobre la proposta que acabem d'escoltar. Senyor Ridao, té la paraula per un temps màxim de quinze minuts.

El Sr. Ridao i Martín

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable conseller, el desembre del 1996, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, vaig presentar una proposició no de llei sobre l'establiment d'inspeccions periòdiques per controlar el manteniment dels habitatges en condicions de seguretat, després que el 3 d'octubre d'aquell mateix any tingués lloc un desgraciat accident, que va costar la vida a una nena de tres anys, l'Anna Collantes, provocada per un despeniment en un edifici del carrer Roger de Flor. Per cert, els pares d'aquesta criatura ens acompanyen avui en aquest hemicicle.

Malauradament, poques setmanes més tard –i vostès ho recordaran–, el debat i la discussió d'aquella iniciativa que suava els he esmentat va coincidir amb la mort d'una altra persona, una dona de trenta-set anys, la Carme Ezquerro, en circumstàncies anàlogues; fets, tots

dos, que van posar en relleu la recurrència, l'assiduitat d'aquest tipus d'accidents, i, per tant, en conseqüència, la persistència d'un seriós problema de conservació dels edificis a casa nostra davant del qual les administracions s'havien mostrat impotents. I, si no, recordin vostès els precedents més o menys recents de Corbera de Llobregat, del carrer Sòcrates de Barcelona, Molle-russa, Tàrraga, el Poble-sec i, fins i tot, dissabte passat a la ciutat de Lleida. Una successió, per tant, de fets que crec que va servir, en definitiva, per propiciar l'aprova-ció, el 14 de maig passat, i no sense dificultat, perquè el criteri del Govern fins a aquell moment era el d'exclusivitzar la responsabilitat als propietaris, l'aprova-ció –deia– d'una resolució, a impuls i proposta d'Es-querra Republicana, que, de fet, comprometia el Go-vern a realitzar les oportunes inspeccions, i que el mateix Govern, però també altres institucions, com els mateixos ajuntaments –i el de Barcelona especialment– prenguessin autèntica consciència del problema i es fessin ressò de les inquietuds expressades abans per col·legis professionals d'arquitectes, aparelladors i altres sectors de l'opinió pública.

Santa Bàrbara havia tronat i calia actuar, com havia calgut també actuar, si vostès ho recorden, uns anys enrere en relació amb el problema de l'aluminosi al turó de la Peira. I és que abans d'aquests fets luctuosos, d'aquestes malaurades morts, ja les estadístiques revelaven que els accidents similars havien estat molts, múltiples, i, fins i tot, que havien disparat entre els ciu-tadans i les administracions l'alarma de preocupació pel mal estat dels edificis, especialment, és clar, els més vells del nostre parc d'habitatges. Una alarma que, si vostès m'ho accepten, en aquests moments, està encesa amb tot tipus de senyals acústics i lluminosos davant la virulència que ha anat adquirint aquest problema.

Concretament, des del mes d'octubre de l'any 96, data del primer accident que he mencionat, fins ara, segons dades del Col·legi d'Aparelladors, les denúncies davant dels bombers van passar d'1 a 3 diàries, i el nombre de façanes visades mensualment per aquest Col·legi havia passat de 230 a 400 visats.

Se sabia, i se sap, que el 52% dels habitatges de la demarcació de Barcelona, segons aquest mateix Col·legi professional, necessitaven una intervenció immediata per arranjar els desperfectes de la façana i de la coberta, i un altre 35% la necessitarà d'aquí a dos anys. I són dades d'una campanya anomenada «Test casa en forma» que va fer aquest Col·legi professional. Respecte a les façanes revisades, el 23% es trobava en mal estat, i un altre 49% amenaçava de risc de despenjaments.

Una altra mostra de l'extensió d'aquest problema, si vostès volen, i, per tant, de la creixent alarma popular de què els parlava fa un moment, és i era l'augment de les sortides dels bombers de Barcelona a requeriment dels veïns: 530 sortides, l'any 95; quasi mil, l'any 96, i, per tant, el nombre de problemes s'ha multiplicat en aquesta ciutat. El nombre de sol·licitants de permisos de restauració a Barcelona ha passat també de 500 a 800, en aquest darrer termini, en aquest mateix últim any.

Es deia, fins a aquest moment –ho recordava també el diputat Joan Ferran–, fins que el problema, ho repetei-

xo, va evidenciar i va presentar una virulència de manera molt notable, que la responsabilitat era exclusiva-ment i únicament dels propietaris. I, certament, jo hi haig de convenir, s'ha dit que la responsabilitat principal del manteniment dels habitatges i els edificis i també de cobrir eventualment els perjudicis que en dimanen i les responsabilitats d'aquests danys correspon als propietaris. Ho diu el Codi civil, ho diu la Llei de la propietat horitzontal, ho diu la Llei de l'habitatge de l'any 91, i això és indiscutible.

Ara bé, tan indiscutible com això és que el conjunt dels poders públics i de les administracions, i, per tant, també de la Generalitat i dels ajuntaments, tenen una responsabilitat important a l'hora de vetllar per la qualitat dels habitatges i el seu manteniment. I això és així, senyories, sobretot –sobretot– perquè, com afirmen tots els experts –i en això hi ha absolutament coincidència–, la manca de consciència col·lectiva suposa l'impedi-ment més gran per a una adequada conservació dels edificis. Només una dada: a l'Estat espanyol, el 80% de la inversió en construcció es destina a nous edificis, i només el 20% restant, a rehabilitació, quan a la resta d'Europa la proporció és el 50/50.

Per tant, el foment de la rehabilitació i la presa de consciència cívica és –entenem– l'únic camí possible. Però, senyories, aquesta voluntat topa sovint amb una nova dada estadística: el ritme de 25.000 habitatges rehabi-litats en els darrers cinc anys, d'un parc total de 2,8 milions d'habitatges, és encara massa lent. D'aquí que resulta absolutament indispensable l'activitat de foment de l'Administració a través dels incentius, a través dels ajuts econòmics de tot tipus, a més a més de la capaci-tat d'intervenció i de control administratiu.

No és cert, doncs, ho repeteixo, que l'Administració –com es vol fer creure sovint des d'algunes de les se-ves esferes, però també des d'alguns mitjans de comu-nicació que, de bona fe, se'n van fer ressò– no disposi dels mecanismes legals per controlar el bon estat dels edificis. Aquest perillós missatge, sortosament superat –això sí– era només comparable en desídia o en indo-lència amb l'actitud d'alguns propietaris i comunitats de propietaris que no contribuïen i que encara ara no contribueixen a conservar adequadament els seus habi-tatges i només es lamenten de les morts o dels accidents quan es produeixen. La prova d'això és que l'Adminis-tració disposa de moltes atribucions de tutela, que existeixen instruments que vostès coneixen, com les orde-nances municipals, la cèdula d'habilitat, la llicència d'ocupació i, fins i tot, l'execució subsidiària d'obres de rehabilitació, quan l'obligat a fer-ho no ho fa i ho fa l'Administració a càrrec del mateix obligat al compli-ment.

Per això el nostre plantejament era –i ho hem dit més d'una vegada– i continua sent el d'establir un sistema de control o d'inspecció obligatòria del manteniment dels edificis, l'anomenada ITV dels habitatges. Perquè, partint del marc legal, que és el que avui intentem re-formar amb sengles proposicions de llei que estem de-fensant el Grup Socialista i el Grup d'Esquerra Repu-blicana, a la Llei de l'habitatge de l'any 91 ja existia una cèdula o llibre de l'edifici però només afectava els immobles construïts o importantment rehabilitats a

partir d'aquell any 1991. I això ens semblava i ens sembla una previsió insuficient. Per als edificis més antics entenem que el caràcter voluntarista de les inspeccions les converteix, pràcticament, en diplomes de bona conducta escolar, sense cap eficàcia ni cap virtualitat, és a dir, es pensa i s'està pensant en mesures de solucions d'un abast molt limitat. Aquestes solucions, per tant, molt menors, insuficients, escasses, en segon lloc, a més a més, fins ara mateix, fins fa ben pocs mesos, fins a l'estiu d'aquest any, presentaven una evident insuficiència de desplegament reglamentari, pel que fa a l'article 30 de la Llei 24/1991 en el punt de la conservació i ús dels edificis. Per tant, això contribuïa a deixar les administracions públiques amb pocs instruments a la mà, situació que havien vingut patint, des del 1991, ho repeteixo, fins a l'estiu d'aquest any 97.

Tanmateix, com deia fa un moment, aquest estiu, el Departament de Política Territorial va aprovar un Decret, el 158/1997, de 8 de juliol, posteriorment ampliat amb una ordre de 9 de setembre passat.

Nosaltres ja vam criticar, en el seu moment, i critiquem ara, el Govern i, per tant, repetim i reproduïm bona part dels arguments que vam fer servir en aquell moment: que no hagués tingut el coratge, que no hagués tingut el valor de prendre la determinació política que, per cert, Convergència i Unió demanava a l'Ajuntament de Barcelona a l'equip de govern d'aquest consistori. El critiquem i el criticàvem perquè aquest Decret suposa, i, de fet, a la pràctica, consagra la negativa d'estendre el llibre de l'edifici a tot el parc d'habitatges, per inabastable, com deia l'exconseller de Política Territorial, Artur Mas, responsable d'aquest Decret. Per cert, un posicionament que contrasta amb l'excés de zel que l'Administració té a l'hora d'exigir la inspecció dels vehicles amb motor amb les ITV. Per què no s'estén la mateixa obligació als habitatges?

L'exigència, per tant, prevista del llibre de l'edifici als edificis nous i als que, en rehabilitar-se, accedeixin a algun tipus d'ajut oficial, no farà variar les coses en afectar un nombre reduïdíssim d'edificis. És a dir, que els immobles vells que no es rehabilitin quedaran exempts de tot tipus d'obligacions. Dir això i gairebé res és exactament el mateix, és igual. No oblidin que només a Barcelona –només a Barcelona– hi ha 80.000 edificis, dels quals 16.000 –16.000– són anteriors a 1901; 23.000, de fins al 1939, i el 50% dels edificis té més de mig segle.

Quant al programa de revisió d'edificis d'abans de 1960, també contemplat en la nova regulació del nostre Govern, de caràcter voluntari i que intenta solucionar –com he dit abans– els problemes amb dosis de voluntarisme i d'altruisme totalment insuficients, el problema, segurament, rau en el fet que la generalització de la cèdula i la posada en marxa d'un autèntic mecanisme d'inspecció implicaria –com es deia abans per part del diputat Ferran– un augment de les partides pressupostàries, però també l'exploració de fórmules de col·laboració interadministrativa i interinstitucional amb els ajuntaments d'aquest país, que ens sembla que el Govern no està disposat a fer en cap cas.

Contra això, què cal fer i què és el que nosaltres proposem? Entenem que cal, en primer lloc, un marc legal

clar. Un marc legal que obligui tothom, des d'un gradualisme i una progressivitat, actuant primer sobre els edificis més antics o els moderns que presentin serioses patologies constructives; gradualisme que és el que incorporarà elements de realisme a aquesta proposta i que, alhora, també comporti un inevitable poder sancionador.

La normativa adoptada en aquest sentit per l'Ajuntament de Barcelona, més rígida, que exigeix un certificat de solidesa a tots els immobles amb més de deu anys d'antiguitat, satisfà molt més, encara que no del tot, les nostres aspiracions. Però és evident que hem de saludar i hem de felicitar l'Ajuntament per aquesta decisió perquè, d'un dictamen voluntari, que es coneix com el diagnòstic elaborat a petició del propietari i que, a més a més, costava de l'ordre de 60.000 pessetes, s'ha passat a una regulació molt més completa, molt més rigorosa.

En següent lloc, què proposem? Proponem de conèixer el diagnòstic del nostre parc d'edificis, perquè, si no, difícilment, molt difícilment, podrem actuar amb la recepta adequada.

En tercer lloc, per descomptat –és el motiu central de la nostra proposta–: establir les inspeccions periòdiques a través de la figura de la cèdula o llibre de l'edifici.

I, finalment, de recórrer –com deia ara– a l'activitat d'estímul i de foment d'ajuts econòmics necessaris per abordar un pla específic, perquè totes les iniciatives de rehabilitació, les de la Generalitat, però també les municipals, tinguin accés a les subvencions, per tal que la Generalitat atorgui complements econòmics en el cas que els propietaris no puguin assumir el cost total de rehabilitació, i es prioritzi l'atenció a les finques amb greus problemes.

I és en aquesta direcció, senyories, que el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya ha presentat aquesta Proposició de llei, com també ho fa el Grup Socialista amb una proposta coincident, per bé que sistemàticament diferent, i a la qual, per descomptat –ja ho dic ara–, donarem, òbviament, suport, una proposta, ho repeteixo, amb conclusió –i amb això acabo– que té per objectiu estendre l'obligació del llibre de l'edifici a tots els edificis, nous i vells, a tot tipus d'edificis, de manera que, amb aquest instrument, propietaris i usuaris d'edificis i habitatges coneixin –com s'ha dit– els seus edificis, disposin d'un seguit de recomanacions sobre com cal disposar i mantenir degudament l'edifici, i amb la seva inspecció periòdica es pugui prevenir la possibilitat d'accidents, perquè res no treu, senyories, que demà mateix no es pugui tornar a produir una altra desgràcia, que pesaria sobre les nostres consciències. I és per tot això que, dintre d'un procés gradual, fins a abastar la totalitat del parc d'habitatges catalans, en un termini raonable de temps, és que hem fet aquesta Proposta.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident segon el substitueix en la direcció del debat.)

El vicepresident segon

Moltes gràcies, senyor diputat. Per fixar la seva posició, tenen la paraula els grups parlamentaris —referent als dos punts de l'ordre del dia. Pel Grup Mixt, té la paraula l'illustre diputat senyor Benet Tugues.

El Sr. Tugues i Boliart

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. El dret a l'habitatge és un dels que la Constitució recull, de manera més ideal que real, assenyalant que les polítiques d'habitatge han de tendir a satisfer aquest dret al conjunt de ciutadans, però conscient que aquest és un tema que topa amb obstacles greus a l'hora de desenvolupar-se.

La Llei 24/91, de 29 de novembre, de l'habitatge, intenta coordinar amb els ajuntaments les mesures per al foment públic de l'habitatge; segueix el procés edificador de la «vivenda», des de la seva previsió en el planejament fins a la seva incorporació en el tràfic jurídic, i dóna les pautes per a l'ús i la conservació dels habitatges.

En aquest sentit, el llibre de l'edifici es perfila com el document bàsic per a la identificació dels edificis i el seguiment de la seva vida i, dins d'aquest llibre, el DEC, el document d'especificacions tècniques, pren un relleu especial.

Les dues proposicions de llei que avui se'ns posen a consideració fan referència a la modificació parcial de la Llei o, més que modificació, ampliació en la línia d'estendre l'obligatorietat que el conjunt d'edificis del país tinguin aquest llibre.

La disposició transitòria estableix que el que disposa la Llei s'aplicarà a tots els edificis que obtinguin el certificat de final d'obra i habitabilitat, o la cèdula definitiva d'habitatge i de protecció oficial, després d'haver entrat la Llei en vigor. Naturalment, això deixava fora, pel que fa, per exemple, al llibre de l'edifici, totes les «vivendes» construïdes abans de l'entrada en vigor de la Llei. Fets luctuosos que estan en el pensament de tothom, provocats pel despreniment de trossos de façana o de balcons en mal estat de conservació, o d'edificis sencers, han disparat la llum vermella sobre la necessitat de prevenir situacions similars i disposar les mesures per tal d'evitar sinistres semblants.

Naturalment, les coses no es poden arranjar de la nit al dia —d'això en som ben conscients—, però cal fer un procés inspector per tal de determinar quins són els edificis que necessiten rehabilitació, no només de les seves façanes, sinó també d'altres elements.

La Llei ja preveu, en el seu article 25, que el document de les especificacions tècniques de l'edifici, signat per un tècnic competent, ha d'incloure, entre altres, les instruccions d'ús i manteniment de les diverses parts de l'edificació. Aquesta prevenció salva, per al futur i pel que fa als edificis als quals s'aplica aquesta disposició, situacions com les que tots hem lamentat i que han provocat les dues propostes que ara analitzem.

De tota manera, tinc la sensació que el legislador, al moment de fer i aprovar la llei, no va tenir present aquesta mena de contingències, donat que en l'apartat

d'infraccions i sancions el text desprèn molta preocupació pels elements de construcció de l'edifici i per les seves garanties d'habitabilitat, però poca, per no dir nulla, pel que fa a la rehabilitació de l'edifici, quan els anys o altres contingències debilitin o malmetin la seva estructura. Tant és així que no hi ha en el títol cinquè, quan descriu les infraccions, ni en les molt greus ni en les greus ni en les lleus, cap apartat que de manera específica penalitzi la infracció d'aquelles instruccions d'ús i manteniment de les diverses parts de l'edificació que regula l'article 25.

De tota manera, és lògic que algunes qüestions escapin al legislador i, per tant, és necessari que cobreixin les llacunes que la realitat amb el temps va mostrant o, en algun cas, introduint-ne de bell nou.

Les dues reformes que se'ns proposen, que afecten, tant l'una com l'altra, l'article 25 de la Llei i la seva única disposició transitòria, malgrat tenir un redactat diferent, estan inspirades en la mateixa voluntat de cobrir aquella llacuna: en el manteniment dels habitatges que la realitat, en diferents ocasions, ha demostrat que pot provocar gravíssims danys.

És cert que el Decret 158/97, pel qual es regula el llibre de l'edifici dels habitatges existents i es crea el programa per a la revisió de l'estat de conservació dels edificis d'habitatges de Catalunya, ha cobert parcialment aquella mancança, però també és cert que, amb la flexibilitat i amb la gradualitat necessària, cal cobrir la totalitat d'edificis del país. Per tant, donarem suport a les dues proposicions de llei, amb la voluntat d'arribar a un consens entre totes les forces polítiques d'aquest Parlament, en un tema que, en estar-hi implicades totes les institucions, no pot ser motiu d'instrumentalització política.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula l'illustre diputat senyor Joan Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds valora positiva la presentació d'aquestes dues proposicions de llei; llàstima, doncs, que tot aquest moviment ha començat tot el procés a partir d'uns fets luctuosos i no haver-ho prevengut anteriorment, com era la nostra responsabilitat.

Dit això, el que sí que, tenint en compte la importància de la presentació del llibre de l'edifici, des del nostre punt de vista, potser no seria el mecanisme més adient per solucionar el tema dels edificis deteriorats pel pas del temps. Ho dic perquè el llibre de l'edifici consta de tres documents concrets: el quadern de registre —que són les dades inicials i les incidències que es produeixen—, l'arxiu dels documents —que és el recull dels diferents documents que es guarden numerats i ordenats. Aquests dos documents, o aquests dos elements del lli-

bre de l'edifici, quan es fa referència a edificis molt antics, és molt difícil, doncs, trobar-ne les dades, les línies d'electricitat, la xarxa de clavegueram...; en edificis dels anys cinquanta i seixanta, sovint no existeixen aquests documents i aquests plànols, cosa que dificulta aquesta situació. Però sí que hi ha un element important en el llibre de l'edifici, dels tres que existeixen, com és el document d'especificacions tècniques, el DEC, que sovint s'utilitza, especialment pel que fa referència a les instruccions en forma de manual d'ús i manteniment i revisions recomanables per conservar l'edifici en bon estat.

Per tant, nosaltres, en aquest cas, seríem més partidaris d'implantar dintre del llibre de l'edifici, sobretot –sobretot–, potenciar el dret al document d'especificacions tècniques, perquè, pel que fa als altres dos, sovint seria una feina espessa i, sovint, difícil d'aconseguir. Però, de tota manera, estem d'acord en la necessitat, doncs, de fer aquest registre d'aquests edificis antics.

Però el que nosaltres voldríem o el que en la nostra intervenció voldríem destacar és que voldríem anar una mica més al fons i parlar més de les polítiques de rehabilitació, polítiques que, des del nostre punt de vista, les que s'han portat des del Govern de la Generalitat, són del tot insuficients, malgrat que, des del Govern, s'ha intentat crear una impressió de fer propostes, de buscar solucions, sobre una opinió pública, especialment sensibilitzada pels problemes de tot tipus que genera l'estat dels edificis més antics, alguns dels quals, evidentment, hem hagut de lamentar.

Ho dic perquè, ja l'any 1994, el director general d'Arquitectura i Habitatge va donar a conèixer que s'estaria posant en marxa la cèdula de l'edifici, que és una eina que, des del nostre punt de vista, era molt important –cèdula de l'edifici que es plantejava com a complement de la cèdula d'habitabilitat i que, per cert, tampoc està adequada a la situació actual. Però, també, l'any 1996, el 30 de maig, concretament, en el marc de Rehabitec 96, el director general d'Arquitectura i Habitatge, senyor Francesc Ventura, ens deia, altra vegada, dos anys després, que l'aprovació de la cèdula de l'edifici ja estava pràcticament en condicions de ser aprovada. La cèdula de l'edifici venia a ser un símil, com l'ITV, en relació amb els cotxes antics. Doncs bé, a hores d'ara, aquesta cèdula de l'edifici, que era un element importantíssim, des del nostre punt de vista, encara no ha estat aprovada; una cèdula que, precisament, comportava l'obligatorietat de la comunitat de propietaris a posar-se al dia amb relació als seus edificis.

Pensem que, precisament, la pressió de les associacions de propietaris ha fet que en aquests moments el Govern hagi estat incapaç de crear aquesta cèdula que, des del nostre punt de vista, seria importantíssima.

L'únic que s'ha fet fins a aquest moment és el Decret –com ja s'ha explicat anteriorment– 151/1977, del 8 de juliol, que no soluciona els problemes de fons, perquè ja s'ha dit també que la reglamentació només obliga els habitatges nous i els anteriors als anys seixanta, que hagin d'emprendre alguna obra de rehabilitació dels serveis comuns d'un edifici. Precisament, són aquests

edificis construïts en aquesta etapa el percentatge més important –també ja s'ha dit aquí– d'habitatges de Catalunya. Els habitatges construïts entre els anys 1961 i 1989, del parc d'habitatges de Catalunya, representa el 60% del total. A Barcelona ciutat representa el 53% i, a l'àrea metropolitana, representa el 78,4%. Precisament, en tots aquests edificis, aquest Decret no hi actua quan és el percentatge més elevat. Estem convençuts, doncs, que el Decret esmentat no soluciona numèricament ni quantitativament el problema d'un parc essencialment envellit, com el nostre, amb tot el que això comporta.

I, a més a més, si comparem les dades amb Europa, veiem que, mentre Europa s'està rehabilitant entre el 40 i el 50% del total del mercat immobiliari, a Catalunya ens movem encara en un escàs 20%. Nosaltres creiem que propostes fermes de rehabilitació ens ajudarien a solucionar també molts dels problemes dels habitatges envellits.

També s'ha discutit de qui és responsabilitat. És responsabilitat de totes les administracions. És absurd i poc seriós, des del nostre punt de vista, passar-se la pilota entre les diferents administracions sobre qui n'és responsable. Mentrestant, hi ha fets luctuosos que ens impedeixen actuar i, d'aquesta manera, evitar-ho.

Hi ha propostes i s'han fet propostes molt més agosarades, molt més valentes, que no que les que ha fet en aquests moments –que són nul·les– l'Administració de la Generalitat, com són les que ha fet l'Ajuntament de Barcelona, que ha aprovat i que porta a terme el certificat de solidesa per a tots els edificis amb més de quinze anys d'antiguitat. Aquest és un element importantíssim que posarà fi a aquesta situació i, a més a més, està treballant també, però encara no s'ha aprovat, per aprovar una ordenança sobre conservació i seguretat dels paraments exteriors dels edificis, amb tot un seguit d'ordres d'execució que obligaran, evidentment, tot-hom, els propietaris, a arreglar les façanes i aquests paraments.

Ens sembla que són, aquests, elements importantíssims que cal posar sobre la taula; per això, pensem que aquestes dues proposicions de llei són elements importants per solucionar aquests problemes. Nosaltres les votarem favorablement si s'aprova la presa en consideració –cosa que no dubtem, donada la importància i l'encert d'aquestes proposicions de llei– i el nostre Grup hi faria les esmenes oportunes amb relació al que ja hem manifestat en la nostra intervenció.

Gràcies, senyores diputades, senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Per fixar la posició del Grup Popular, té la paraula l'illustre diputat senyor Antoni Aige.

El Sr. Aige i Sánchez

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, abans de començar, fer menció d'algunes paraules que ha dit l'illustre diputat senyor Ridao, referent a passar

una ITV als edificis –qüestió plantejada en aquest Parlament en moltes ocasions.

Bé, abans deia el diputat senyor Ridao que hi ha molts edificis més que centenaris a Catalunya i arreu de l'Estat espanyol. Mirin: un edifici no és un automòbil que se li aixeca el capó i es veu el motor; un edifici és molt més complicat. Un edifici té patologies ocultes que no estan a la vista. No és qüestió d'una visió ocular. Moltes vegades, d'un edifici només se sap quina patologia o quin problema tenia, quan s'ha enderrocat i s'ha vist la fortalesa o la feblesa de les parts estructurals de l'edifici.

Efectivament, la Llei 24/1991, de 29 de novembre, de l'habitatge, consagra el deure dels poders públics de tutelar i vetllar per la qualitat dels habitatges. Aquesta activitat de tutela correspon, no solament a una institució o a unes entitats locals, sinó, per afegiment, a un conjunt de comunitats, agrupacions particulars, etcètera, citats expressament –molts d'ells– en el Codi civil, la Llei d'arrendaments urbans, legislació en matèria de propietat horitzontal, en matèria d'habitatges de protecció oficial, etcètera. És quelcom, per tant, ampli i no sempre tan fàcil d'aplicar com pugui semblar a primera vista.

Però, a part de la tutela i vetlla per la qualitat dels nous edificis, apareixen, com una constant de superació buscada des de sempre –i amb més èmfasi des dels anys de la industrialització a Catalunya–, conceptes, abans no contemplats, com la conservació i el manteniment dels edificis; també la rehabilitació i, fins i tot, la seguretat. Aquests conceptes van relacionats amb la complexitat de les instal·lacions actuals i amb la seguretat dels immobles amb un obsoletisme que, a vegades, no sempre implica la ruïna tècnica. És a dir que ens trobem amb un parc d'edificis que són obsolets, però que no implica la ruïna tècnica i que poden continuar sent utilitzats, o bé, en molts casos, la problemàtica que hi ha és econòmica i social i impedeix els inquilins d'abandonar per un altre en condicions un edifici que ja ha acabat la vida útil.

Es tractaria, doncs, amb el problema de la seguretat estructural de fons, de buscar solucions per als diferents tipus d'immobles; per exemple, immobles obsolets, immobles antics, immobles semiantics i nous, per abreujar. I tot això fent ús de l'anomenat llibre d'edifici, que és el que en aquest moment es busca: donar solucions amb un ventall molt ampli d'immobles utilitzant un document que en diem el llibre d'edifici –es diu, en definitiva, llibre d'edifici a la Llei 24/1991. Com ja se sap, o s'ha dit, compta, aquest llibre, amb dades de molts tipus, o es volen introduir en aquest llibre dades de molts tipus, ja sigui el nom del constructor, l'esquema de la xarxa d'instal·lacions, els materials emprats, l'estatut de la comunitat de veïns, etcètera. Per tant, aquest és un document que ja porta temps que s'està emprant; porta temps i, per tant, s'està consolidant pel que fa als edificis nous.

Però és un document, per altra banda, també millorable, i que, com tot document i qualsevol cosa millorable, interessa fer un seguiment d'aquest per estudiar el resultat que dona i la seva eficàcia, ja que, com moltes

coses, s'han de mirar amb perspectiva. Això és així, donat que després de la Llei del 91, la Llei que citem, la 24/1991, que és la Llei de l'habitatge, en què el llibre de l'edifici es feia realitat, va aparèixer un llibre annex a l'anterior anomenat llibre de manteniment i que es veurà amb el temps com és rebut i acceptat, per exemple, pels presidents de les comunitats, pels veïns, etcètera. També es veurà si és de fàcil utilització, si és pràctic i, en definitiva, veurem amb l'experiència quina problemàtica apareix i quina és la casuística més comuna que es dona. I a partir d'aquí es veurà el que és més eficaç, què fem i per on anem per a resoldre una sèrie de problemes. Però el que sempre és aconsellable és anar per parts, i sembla que la qüestió del manteniment i conservació, tant dels edificis nous com rehabilitats, així com la seguretat estructural, està actualment ben encaminada per la normativa actual d'obligat compliment; sense obligar la que tenim aquí, la Llei de l'habitatge de 29 de novembre de 1991, que avui es vol modificar o ampliar en el que fa referència a l'article 25, i, més concretament, donant toms al voltant del llibre de l'edifici, i que posteriors decrets, com el del 8 de juliol, que ja s'ha citat aquí abans, i un altre del 9 de setembre de 1997, fan menció al desenvolupament d'un programa de revisió i conservació dels edificis. Aquesta normativa nova ha set feta pel Departament de Política Territorial i Obres Públiques. Això, com deia abans, és relatiu pel que fa als edificis nous.

Pel que fa als edificis antics o semiantics, cal destacar com a mesura eficient, però amb limitacions òbvies, la derivada del Decret 129/1984, sobre atorgament de cèdula d'habitabilitat; no dic res en aquest moment que no coneguem. Però el cert és que això va suposar l'inici d'una etapa de preocupació per les característiques constructives i el compliment d'unes determinades condicions d'habitabilitat. Creiem ser realistes en afirmar que per preservar les condicions de seguretat d'un edifici antic o tenir un diagnòstic tècnic sobre els seu estat de conservació no és imprescindible un llibre de l'edifici –estem parlant ara dels edificis antics– i que en els casos més obvis de perill per manca d'estabilitat, que es dona sobretot al teixit urbà més antic i degradat de la ciutat, els departaments de disciplina urbanística dels ajuntaments poden exigir un dictamen de tècnic competent en la matèria, que en el pitjor dels casos obligaria a desallotjar la casa si l'edifici és qualificat de ruïna tècnica o imminent. Per als edificis antics però en millor estat, factibles de ser rehabilitats, actualment hi ha un conveni entre el Departament de Política Territorial i Obres Públiques, l'Associació Catalana de Municipis de Catalunya i la Federació de Municipis de Catalunya per al desenvolupament del programa per a la revisió de l'estat i conservació dels edificis d'habitatges –aquest és el títol d'aquest conveni.

Es fa menció també en aquestes propostes, es fa menció també que al llibre de l'edifici haurien de constar també les assegurances de responsabilitat civil. Creiem que en aquest cas l'important és que l'edifici tingui l'assegurança, i això també es pot fer sense necessitat del citat llibre. Quant als plànols de què no disposen els edificis antics i que ajuden a conèixer l'estructura portant, creiem que el cadastre ha realitzat una bona tasca i com a documentació base és una bona partida, avui

poc aprofitada i que caldria impulsar. Quant al manteniment i bon ús dels edificis més antics, es poden trobar bones directrius i de forma general en institucions com els col·legis professionals, i aquestes de forma graüta.

Per acabar, nosaltres creiem que el llibre de l'edifici és necessari per als edificis nous o habitatges actuals, però en construccions obsoletes, antigues o semiantigues hi ha d'haver un altre tractament a seguir, en definitiva altra solució, altra solució per tal de tenir la seguretat dels elements constructius de façana també com dels elements portants de l'edifici. Per tant, el nostre vot a aquesta proposta serà en sentit negatiu.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Jesús Bartolomé.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

El Sr. Bartolomé i Carrascal

Senyor president, senyores diputades, senyors diputats, abans de tot he de fer un agraïment: diuen que d'humans és ser agraïts. Jo ho he de fer a la Guàrdia Civil de Trànsit del Vendrell per la seva important col·laboració en l'elaboració d'aquesta intervenció. No s'alarmin, no es tracta de cap investigació ni pacte anormal; simplement es tracta que el dijous a la nit, en tornar del Parlament cap a Lleida, em van robar a l'àrea de l'Alt Camp el maletí amb tota la documentació per preparar aquesta intervenció. L'interès de la Guàrdia Civil..., van patricular per la vorera amb les seves llums; em van trobar el maletí a disset quilòmetres i amb els papers escampats, però tots. Que quedi constància aquí del meu agraïment.

Entrant en el tema que ens ocupa, he de tornar a fer història. Ja hem tractat aquesta problemàtica via proposició no de llei per dues vegades. La primera, a proposta d'Esquerra Republicana, es va aprovar amb esmenes tècniques de Convergència i Unió el dia 14 de maig passat i per unanimitat; un text, es va aprovar, que deia: «El Parlament de Catalunya insta el Govern de la Generalitat a fomentar les accions oportunes per tal que totes les edificacions hagin de passar inspeccions periòdiques per controlar el seu manteniment en òptimes condicions de seguretat, evitant així possibles situacions de risc.» És just reconèixer la celeritat d'actuació per part de la Conselleria de Política Territorial i Obres Públiques, que aquella mateixa tarda i per boca del seu conseller es va felicitar en roda de premsa de l'acord del Parlament i es va comprometre a la urgent presentació del corresponent decret. El dia 22 de maig es presenta el projecte de decret sobre el llibre de l'edifici i programa de revisió d'habitatges i el dia 16 de juny sortia publicat al *Diari Oficial de la Generalitat*. En la mateixa línia i com a complementació, es publicava una ordre el dia 13 d'octubre, de desplegament del Decret, en què s'aprovava el model de dictamen tècnic sobre l'estat de conservació i manteniment dels edificis, així

com es publicava, amb caràcter divulgador, el manual d'ús i manteniment dels habitatges.

Jo no contestaré o replicaré les seves proposicions quant als seus punts concrets, però ho faré per passiva; no creguin que és una manca de cortesia, sinó més aviat que vull demostrar-los que no són necessàries les seves propostes, i que, en alguns casos, en aquestes propostes ja s'ha anat més enllà per part de la Conselleria, per part del Govern. Primer, he de tornar a insistir que ja existeix suficient normativa legal que marca les responsabilitats de cadascú. L'article 30 de la Llei de l'habitatge estableix l'obligació dels propietaris i usuaris dels habitatges d'utilitzar-los i conservar-los d'acord amb la seva destinació, mantenint-ne el nivell d'habitabilitat i respectant les instruccions d'ús i manteniment contingudes en el document d'especificacions tècniques del llibre de l'edifici. També estableix que els propietaris han de conservar les condicions de seguretat dels seus habitatges, i aquesta obligació de conservació per part dels propietaris i, en el seu cas, dels usuaris és recollida per nombrosa legislació. El Decret legislatiu 1 de 1990, de 12 de juliol, pel qual s'aprova la refosa dels textos legals vigents a Catalunya en matèria urbanística estableix que els propietaris de les edificacions hauran de mantenir-les en condicions de seguretat, salubritat i ornat públic. La legislació d'habitatges de protecció oficial diu que els propietaris i usuaris d'habitatges de protecció oficial estan obligats a mantenir-los en bon estat de conservació. El mateix Codi civil estableix que l'arrendador està obligat a fer les reparacions necessàries per tal de conservar l'habitatge i que el propietari d'un edifici és responsable dels anys que resultin de la ruïna de tot o part, si aquesta és conseqüència de la falta de reparacions necessàries, i en el mateix sentit insisteixen també la legislació d'arrendaments urbans i de propietat horitzontal.

Per altra banda, són nombroses i variades les disposicions reglamentàries que incideixen en el compliment del deure de conservació dels edificis, i en especial dels habitatges. Així tenim des de mesures de foment regulades per normes estatals i autonòmiques i també municipals, que alguns ajuntaments han desenvolupat en base a la potestat reglamentària que la legislació local atribueix amb caràcter general a les corporacions locals i, en particular, en relació amb aquest tipus de mesures; el mateix Decret 206/92, d'1 de setembre, que com a desenvolupament reglamentari de la Llei d'habitatge regula el llibre de l'edifici, els reglaments que regulen amb caràcter obligatori les inspeccions de gas, ascensors, etcètera; normes tècniques, com el Decret 314/92, del 9 de desembre, sobre les normes tècniques d'accions en l'edificació i l'Ordre del 18 de gener del 94 d'aprovació de la norma reglamentària sobre accions a edificació en les obres de rehabilitació estructural dels sostres d'edificis d'habitatges; el Reglament de disciplina urbanística i el Reglament d'obres, activitats i serveis dels ens locals que regulen les facultats i actuacions municipals en relació amb la conservació dels edificis, etcètera.

Queda clar que, com deia l'advocat i urbanista Eduard Moreno el dia 13 de maig al diari *El Periódico*, el dia abans del primer debat en comissió de la proposta d'Es-

3910

guerra Republicana, hi han suficients mecanismes legals per exigir als propietaris la seva obligació de mantenir els edificis en bon estat de conservació, i feia menció a la responsabilitat dels propietaris dels edificis i sobre la potestat d'intervenció de què gaudeixen els ajuntaments en la matèria.

Malgrat tot això, el Govern ha volgut, d'acord amb el mandat del Parlament, insistir en el foment de l'actuació en aquesta matèria i en la sensibilització de tots els organismes i ens amb capacitat d'influir en la solució del problema. Així, el Decret regula l'aplicació del llibre de l'edifici als habitatges existents i crea el Programa per a la revisió de l'estat de conservació dels edificis existents, i articula mesures de foment per facilitar el compliment de les obligacions establertes per la legislació vigent. A més a més, el Decret del 8 de juliol tenia –i així ho vaig exposar a la Comissió de Política Territorial del proppassat 8 d'octubre–, el motiu de la Proposició no de llei del Grup Socialista –repeteix–, tenia un altre objectiu: promoure acords i convenis amb col·legis professionals, comunitats de propietaris, ajuntaments, etcètera. Aquell dia ja vaig dir que s'havia aconseguit un primer èxit, ja que els col·legis professionals estaven arribant a acords amb els ajuntaments i que s'havia aconseguit un ambient d'anar a arbitrar solucions pràctiques. Aquell mateix dia –i jo no en tenia coneixement– es produïa un fet que crec d'una gran transcendència: la Conselleria de Política Territorial signava una sèrie de convenis amb l'Associació Catalana de Municipis, la Federació de Municipis de Catalunya, el Col·legi d'Aparelladors i Arquitectes Tècnics de Barcelona, Girona, Lleida i Tarragona i les terres de l'Ebre, els col·legis d'arquitectes de Catalunya, els gremis de constructors i la Unió d'Empresaris de Barcelona i comarques, de Girona, de Tarragona i de Lleida.

Jo em fixaré, d'entre tots aquests convenis, en un en especial: el que es va signar amb l'Associació Catalana de Municipis i la Federació de Municipis. En la seva part expositiva manifesta que «amb la finalitat...»

El president

Senyor diputat, hauria d'anar acabant, que ha esgotat el temps... Acabi, acabi..., segueixi, segueixi, només l'adverteixo...

El Sr. Bartolomé i Carrascal

«Amb la finalitat de participar en la implementació de les diferents polítiques de conservació i rehabilitació d'habitatges, es considera oportú establir aquest conveni marc amb l'Associació Catalana de Municipis i la Federació de Municipis de Catalunya, al qual podran seguir convenis específics amb els ajuntaments per al desenvolupament i aplicació de mesures necessàries per a impulsar el manteniment dels habitatges.»

En les clàusules, en la tercera, s'especifica com a compromisos de l'Associació Catalana de Municipis i la Federació de Municipis els següents: que l'Associació Catalana de Municipis i la Federació de Municipis de Catalunya es comprometen a promoure l'adopció de mesures de col·laboració amb el Programa de conservació dels edificis i habitatges en els respectius àmbits

competencials, i, més concretament, a impulsar la subscripció de convenis entre el Departament i els ajuntaments que considerin necessari concertar mecanismes de col·laboració.

Moltes vegades es critica la lentitud o l'incompliment dels acords d'aquest Parlament per part del Govern: és de justícia, avui, ressaltar no solament el compliment escrupolós del mandat parlamentari, sinó també la seva celeritat i amplitud. Crec que difícilment es pot fer més des del Govern per fomentar una actitud pública i privada de sensibilitat i acció enfront d'un programa –que hi és– de mantenir en condicions els edificis de les nostres viles i ciutats.

Dit això, també he de dir –o, millor, reiterar– que ja hi han suficients elements legislatius, i que no cal aprofundir més des d'una òptica general. No és el mateix Esterrí d'Àneu que Terrassa, ni es pot comparar Sant Cugat del Vallès –una ciutat nova– amb diverses zones de Barcelona. Cal actuar de manera diferent amb problemàtiques diferents; calen actuacions locals, que són les més adients.

Nosaltres, que som aferrissats defensors de l'autonomia municipal, creiem que s'ha de deixar aquest apartat als municipis, ja que, a més a més, és de la seva competència: que prenguin les mesures que creguin adients. Que ningú pensi que hi ha una voluntat de defugir responsabilitats per part del Govern: no és així. Ni econòmiques. El pla de rehabilitació, que ha suposat la reparació de més de 29.000 habitatges del parc privat i 15.000 del parc públic, continuarà.

Crec que la meua exposició ha sigut explícita. Comprenc que la Proposició socialista és anterior, inclusivament, al primer acord parlamentari del mes de maig, i la del Grup d'Esquerra és anterior a l'Ordre i a la signatura d'aquests convenis que he citat. Crec que, davant de tot l'expressat, seria una mostra d'elegància política la retirada de les dues proposicions, perquè ha quedat –penso– demostrat que en aquest cas la tasca d'impuls i control parlamentari ha sigut resposta amb eficàcia i rapidesa pel Govern; si no és així, nosaltres votarem, lògicament, en contra d'ambdues proposicions.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Acabat el debat, procedirem a la votació. Farem votació separada d'una i altra Proposició de llei: votarem en primer lloc la Proposició de llei presentada pel Grup Socialista. Que es preparin les senyores diputades i diputats per a la votació...

Iniciem la votació.

Aquesta Proposició de llei ha sigut refusada per 40 vots a favor, 59 en contra i cap abstenció.

I a continuació procedirem a la votació de la Proposició de llei presentada pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya a la Llei 24/1991.

Iniciem la votació.

Aquesta Proposició de llei ha sigut refusada per 41 vots a favor, 62 en contra i cap abstenció.

Modificació de l'ordre del dia

En el capítol de propostes de resolució, ha entrat..., ha sigut rebuda per aquesta presidència una proposició de posposar el punt número 5 de l'ordre del dia, és a dir, l'acord per a presentar a la Mesa del Congrés de Diputats la Proposició de llei orgànica de modificació de l'article 2 de la Llei de l'Estat 1/1996, del 10 de gener. Ha estat signada per tots els grups; per tant, el punt número cinquè, aquesta Proposta de resolució, queda posposada.

Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de modificació de la Llei de l'Estat 39/1988, del 28 de desembre, reguladora de les finances locals (presa en consideració)

Entrem en el sisè punt de l'ordre del dia: debat i votació de la presa en consideració de la Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés de Diputats la Proposició de llei de modificació de la Llei de l'Estat 39/1988, de 28 de desembre, reguladora de les finances locals. Presentada pel Grup Mixt, té la paraula per exposar-la el diputat senyor Salvador Morera, per un temps màxim de quinze minuts.

El Sr. Morera i Tanya

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, una de les conclusions a què s'ha d'arribar amb l'experiència que ens donen deu anys d'exercici de les lleis d'organització territorial a Catalunya és que, precisament, l'ens nou que es crea, és a dir, els consells comarcals, encara es troben lluny d'arribar a la seva plena consolidació.

Són diversos els problemes que, deu anys després de la seva creació, segueixen impedit el normal desenvolupament dels consells comarcals. Alguns, podríem dir, d'originals –per exemple, la manca d'un règim competencial propi–, i d'altres de derivats: la insuficient descentralització de la Generalitat a favor, precisament, d'aquests ens locals, i un altre de prou important –que és la raó de ser d'aquesta Proposta de resolució que es posa a debat en aquesta cambra–, un finançament absolutament inadequat.

Abans, però, de continuar, m'agradaria fer alguns advertiments previs. No és voluntat d'aquest diputat ni del seu Grup convertir aquesta Proposta de resolució en un debat sobre l'organització territorial de Catalunya. I ja vaig dir en la meua darrera intervenció en aquesta cambra, referida, per exemple, als municipis, per tant a l'Administració local, en concret a l'alteració de termes municipals, o a la creació de nous municipis, que és el nostre criteri que, arribat el moment, és interessant, és absolutament adequat que es faci un replantejament

general d'aquesta organització territorial i, sobretot, que es vagi i es tendeixi cap a un pacte global. Però, en tot cas, aquesta no és la qüestió que avui es debat, o que es vol debatre, sinó que aquesta és una qüestió molt més concreta.

La nostra intenció, en definitiva, és parlar del finançament dels consells comarcals. I encara els diré més: dintre del finançament dels consells comarcals, l'únic a què ens volem referir a hores d'ara només és una qüestió concreta, que és el marc legal, el marc legal en què es mou o, en tot cas, que impedeix el bon desenvolupament, al nostre entendre, de les finances comarcals. En concret, el que es proposa en aquesta Proposta de resolució és modificar la Llei 39/88, reguladora de les hisendes locals, per permetre, en definitiva, la participació dels nostres consells comarcals en els recursos de l'Estat, la participació en els impostos de l'Estat.

Aquesta proposta es basa, des del nostre punt de vista, en múltiples arguments. El primer ja l'he donat abans: és a dir, des del punt de vista històric queda palès que és una absoluta injustícia que els consells comarcals quedin impeditos de poder-se aprofitar d'aquests recursos de l'Estat –per cert, recursos que, evidentment, surten en gran mesura de Catalunya. Però, en tot cas, el primer argument de pes que nosaltres volem portar sobre la taula, i que reforça la nostra postura, la nostra opinió, és el mateix text constitucional i les diverses interpretacions que alguns dels seus articles referits a les finances locals han produït al llarg del temps. En concret, l'article 142 de la Constitució parla de suficiència financera referida a les hisendes locals; per tant, en general i sense concretar quines. O, dit d'una altra manera, quines sí i quines no. Per tant, parla en genèric, en plural, d'hisendes locals, i és ben segur que allà on la Llei no fa distinció no és bo de fer-ne en casos concrets. A més a més, hi ha l'article 141.3 de la Constitució, que recorda que es podran crear agrupacions de municipis diferents a les províncies, argument legal pel qual es va permetre, des del punt de vista constitucional, crear les comarques a Catalunya. Per tant, la primera conclusió, des del nostre punt de vista, és que no hi ha cap base constitucional que permeti impedir, de forma concreta i clara, l'accés dels consells comarcals a participar en els recursos de l'Estat.

En segon terme podem aportar avui aquí opinions que, des del nostre punt de vista, sempre són prou valorades i fonamentades, de juristes prou reconeguts a casa nostra. Per exemple, José Juan Ferreiro, catedràtic de dret financer de la Universitat de Barcelona; el senyor Enric Argullol, rector de la Universitat Pompeu Fabra; el senyor Antoni Bayona, director de l'Institut d'Estudis Autonòmics, etcètera, etcètera, etcètera, que són de l'opinió..., exactament de la mateixa opinió expressada suara per mi mateix: que no hi ha cap base legal per impedir, de forma contundent, l'accés dels consells comarcals a aquests fons estatals. En concret, fins i tot el senyor Ferreiro –catedràtic de dret financer, com he dit– diu textualment, en una revista publicada fa poc pel Govern de la Generalitat, diu textualment: «L'actual redacció de l'article 136 de la Llei reguladora d'hisendes locals s'ha de modificar, perquè suposa una autèntica declaració de bel·ligerància de l'Estat envers la co-

marca a Catalunya, que creiem tècnicament incorrecta; una vegada aprovada per la comunitat autònoma, en ús de les seves competències, la comarcalització del seu territori, constitucionalment, és improcedent, perquè impedeix que s'apliqui a la comarca l'article 142 de la Constitució.»

Un altre argument a favor és, per exemple, que l'organització creada en el si dels mateixos consells comarcals, el Fòrum Comarcal, a la seva darrera assemblea, a la tercera assemblea d'aquest fòrum, el seu president, el senyor Ramon Vall, president del Consell Comarcal d'Osona, demanava explícitament a la Conselleria de Governació de la Generalitat que instés tots els mecanismes necessaris per tal de modificar la Llei reguladora d'hisendes locals, perquè propiciï la participació de les comarques en els tributs de l'Estat.

Trobem molts d'altres arguments a favor de les nostres tesis. Els mateixos programes electorals de més d'un i de dos partits polítics d'aquesta cambra recullen explícitament, des de fa un cert temps, aquesta proposta, i hi ha d'altres grups que potser el seu programa no ho recull, però en més d'una ocasió s'han manifestat exactament en el mateix sentit que poso jo ara de manifest sobre la taula d'aquesta tribuna.

En què consisteix, per tant, la reforma que es planteja? En definitiva, el que volem és modificar la Llei reguladora d'hisendes locals en aquells aspectes que, des del nostre punt de vista, discriminen en concret les comarques, les comarques catalanes, i substituir per un altre redactat l'article 136 d'aquesta Llei. En definitiva, el que volem és que les comarques, des del punt de vista legal –i estem sempre en el terreny del règim legal–, puguin participar, per exemple, a nivell d'igualtat, en els recàrrecs provincials sobre l'IAE –perquè s'ha de dir d'una forma clara que els consells comarcals també exerceixen funcions de cooperació i assistència local–, i també, per tant, que els consells comarcals puguin, des del punt de vista legal, participar en els tributs estatals.

En qualsevol cas, fer també alguns advertiments. Del text que es posa a debat –no del text, sinó de la presa en consideració, que vull en tot cas recordar-ho–, queda..., en tot cas es posa de manifest que no hi ha cap voluntat de perjudicar explícitament els municipis i, per tant, que el finançament municipal sota cap concepte pot sortir perjudicat. Però també s'ha de deixar una cosa molt clara: aquesta no és una proposta que vulgui anar en contra, per exemple, de les diputacions provincials. A ningú..., en tot cas queda claríssim que l'únic que es vol és afavorir els consells comarcals, perquè hi ha una discriminació manifesta. En tot cas, pertoca a l'Estat, als pressupostos generals de l'Estat, i a les negociacions que sobre aquests pressupostos puguin existir, dir a quin nivell i quines dotacions es poden fer en les participacions de diputacions i consells comarcals.

L'únic que es pretén –i ho vull remarcar una vegada més– és modificar el règim legal, no assumir certes cotes de finançament, o certs diners en concret, que això no pertoca en tot cas ni avui ni a aquest Parlament, ni en tot cas a la proposta que es fa. Per tant, aquestes són les consideracions que nosaltres fem pel que fa a aquesta Proposta.

En definitiva, el que pretenem, senyores i senyors diputats, amb la presentació d'aquesta Proposta de resolució, és acabar amb la discriminació legal i econòmica dels consells comarcals. Acabar, també, amb el greuge institucional que representa per als consells comarcals no poder accedir a aquests fons econòmics de forma explícita. S'ha de recordar que, l'any 88, quan s'aprova aquesta Llei amb el vot dels grups que hi van donar, en tot cas, suport, va ser després que aquest Parlament aprovés les lleis d'organització territorial, i és curiós comprovar com l'article aquest, 136 –quan resulta que en tot l'articulat de la Llei parla d'administracions «supramunicipals» i els dóna diversos noms–, hi fa una referència explícita i només parla de comarques. És a dir, és un article fet –i expressament, sembla– per impedir que les comarques catalanes puguin accedir en igualtat de condicions als fons dineraris de l'Estat. Per tant, el que volem és acabar amb aquest greuge institucional que no té sentit, ni legal, ni constitucional, ni, en tot cas, des del nostre punt de vista, cap base per poder-ho justificar.

En definitiva, també volem fer justícia a una administració catalana que ha tingut i que té molts problemes per poder-se desenvolupar, perquè, és clar, els mateixos que, en tot cas, diuen, declaren, una i una altra vegada, o posen en qüestió el paper dels consells comarcals, al mateix temps impedeixen que aquests puguin tenir un finançament adequat a les seves característiques.

També vull deixar, en tot cas, de manifest que aquesta és una proposta concreta i que es refereixi a allò que es refereixi, i punt. Tampoc entrem a debatre, en tot cas, la situació o les –i, en tot cas, ja ho he dit al principi– potencialitats o les modificacions que el règim comarcal hauria de tenir. No hi volem entrar i, en tot cas, ja hem dit que pertocaria –i nosaltres som d'aquesta consideració– que un debat general, sobre l'organització territorial i, en tot cas, el paper de les comarques, s'hauria de fer en qualsevol altre moment, però el que sí que és evident és que una de les deficiències que tenen és el finançament i, en principi, el primer que s'ha de fer és modificar la legislació que ho impedeix. I aconseguir, en definitiva –i, per acabar, senyores i senyors diputats–, repetint, en tot cas, unes paraules del mateix conseller de Governació, que l'Estat reconegui plenament els consells comarcals.

És per tot això, senyores i senyors diputats, que els diputats del Partit per la Independència, adscrits al Grup Mixt, hem plantejat, hem volgut presentar, finalment i després de molt de temps esperant que es presentés amb altres fórmules, probablement en una altra cambra, una proposta d'aquestes característiques, que no s'ha fet i que nosaltres entenem que ja és hora que, des del punt de vista legal –i només referits a aquesta qüestió en concret–, es modifiqui, perquè ja he dit que no hi ha cap justificació possible, després de més de nou anys d'aplicació d'aquesta Llei –Llei que, per cert, també es pensa modificar qualsevol dia d'aquests a partir dels acords del Pacto local de Estado–, i, doncs, que permeti acabar, en definitiva, amb aquesta discriminació.

Serem a temps de debatre d'altres qüestions, qüestions generals, referides a les comarques i a l'organització territorial, però el que sí que és evident –el que sí que

és evident— és una discriminació per als consells comarcals, però també és una discriminació per a Catalunya i per a la seva Administració, aquest article 136, que no té, com he dit, absolutament cap base.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per a un torn en contra? (*Pausa.*) No n'hi ha? Per fixar la seva posició tenen la paraula els grups parlamentaris. En primer lloc, pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, el diputat senyor Benach, per un temps màxim de deu minuts.

El Sr. Benach i Pascual

Gràcies, senyor president. Voldria començar aquesta intervenció amb una confessió, que és que el nostre Grup ha estat dubtant, pràcticament fins a última hora, sobre quin havia de ser el sentit del nostre vot, i quin havia de ser el sentit del nostre vot perquè, d'alguna manera, aquesta Proposta de resolució que presenta el Grup Mixt posa en evidència, d'alguna manera, una de les principals mancances del món local a Catalunya, que és, efectivament, no només, diria jo, el finançament dels consells comarcals —però també—, sinó el fons, i fins i tot la pregunta de, ben bé, per a què serveixen?

Però, per altra banda, també, el que és evident és que posa en evidència una certa disbaixa que hi ha en tota aquesta qüestió. És clar, d'alguna manera, podíem optar per votar-hi en contra; en definitiva, perquè, segurament, amb alguns dels aspectes que s'inclouen en la redacció, doncs, no hi estaríem d'acord, i bé, doncs, deixar-ho així, o podíem votar-hi a favor i fer esmenes amb posterioritat, que segurament que és la solució més lògica. I ho és —hi insisteixo—, malgrat la discrepància que puguem tenir i que, de fet, tenim amb l'articulat, pròpiament, perquè, d'alguna manera, aquest és un tema que s'ha discutit a bastament en aquesta cambra, que s'ha discutit amb moltes fórmules parlamentàries, des de mocions producte d'interpellacions, en els pressupostos, en projectes de llei...; en definitiva, crec que n'hem parlat moltes vegades i, per tant, continuem sempre, una mica, amb l'assignatura pendent.

Es fa referència, en l'exposició de motius, al fet que, fa deu anys, precisament, de l'aprovació de les lleis d'ordenació territorial. És clar, d'alguna manera, no deixa de ser vergonyant, no només per a aquesta cambra, sinó per al país en general, que, deu anys després, no hàgim estat capaços —o no hagin estat capaços— de donar solució, d'intentar racionalitzar una mica el que és l'Administració local a Catalunya, per una banda i, per altra banda, d'intentar definir, d'alguna manera, com ha de funcionar, a la pràctica, i definitivament, l'ordenació territorial al nostre país.

Fruit d'això, Esquerra Republicana, en aquest sentit, ha fet una reflexió, una reflexió que jo crec que és permanent, és a dir que aquest és un tema que sempre hem d'estar disposats a veure, jo diria, amb ulls ben oberts, perquè pot ser producte de canvi, sovint, i nosaltres entenem que les hisendes dels consells comarcals —que,

en aquests moments, són en la més absoluta misèria—, és a dir, el fet que el finançament dels consells comarcals sigui una entelèquia absoluta fa que, aquesta Proposta de resolució, la prenguem en consideració i que no només sigui l'excusa per tirar endavant polítiques concretes en els consells comarcals.

La iniciativa política dels consells comarcals és evident que està absolutament condicionada per aquest problema greu del finançament dels consells comarcals. Moltes vegades tenim la sensació que els consells comarcals, essencialment, estan fent funcions de gestoria, de gestoria en el sentit que, per delegació, se'ls encomana tal o tal funció, i la fan. És a dir, els diners que arriben per a tal tema, tornen a sortir exactament igual, és a dir, sense, pràcticament, haver-ne pogut fer cap mena d'ús. I, per tant, la iniciativa que aquests ens locals tenen queda absolutament coartada.

D'altra banda, en el fons, també es respira, també es respira en tota la qüestió aquesta un seguit de contradiccions tan històriques com les pròpies lleis d'ordenació territorial, que és la mateixa existència dels consells comarcals, per una banda, amb l'existència d'altres administracions de tipus local i, per altra banda, la relació amb altres administracions d'ens locals, com pot ser el cas dels ajuntaments.

És evident que el fet que existeixin alhora consells comarcals i diputacions, doncs, segurament és una contradicció important, per definició. I, en aquest sentit, segurament que aquest és un dels aspectes que caldria revisar de la Proposta de resolució presentada pel Grup Mixt, en el sentit que, els recursos que els consells comarcals haurien de poder tenir, caldria veure molt bé d'on surten. En qualsevol cas, nosaltres no estaríem pas d'acord que sortissin dels ajuntaments.

El fet que consells comarcals i diputacions, en aquests moments, estiguin compartint, d'alguna manera, protagonisme en el món local al nostre país, insistim que no és només un mal negoci, sinó que el que fa és, absolutament, disminuir el paper dels consells comarcals i, per tant, no només de treure'ls importància com a administració, sinó de reduir-los, moltes vegades, a un mer paper de gestoria.

D'altra banda, com comentava fa un moment, pel fet que els ajuntaments, en aquest cas, també tinguin greus problemes de finançament, com hem parlat molt sovint —en el darrer Ple en vam tenir ocasió, llargament—, doncs, moltes vegades s'ha plantejat un contrapoder important, que era el consell comarcal, i ajuntament, cap de comarca, i, en aquest sentit, és evident, també, que aquí sí que hi ha hagut un paper a jugar pels consells comarcals, utilitzat políticament per uns o per d'altres, tant se val —no és el problema en aquests moments—, sinó el fet que una administració jove, una administració que neix de nou i que, d'entrada, va mal finançada i, a més a més, amb una utilització política moltes vegades partidista més que no local, doncs, acaba, evidentment, on està en aquests moments, que és en el gran desordre amb què ens trobem en tot aquest món, el món comarcal, i, sobretot, amb les poques perspectives de fer polítiques concretes a favor de les comarques que hi ha en aquests moments.

Per tant, quan nosaltres demanàvem, d'alguna manera, racionalitzar urgentment l'Administració local a Catalunya, ho demanàvem en aquest sentit; és a dir, sense cap mena de por, ni sense cap mena de mania, s'ha de començar a plantejar el desmantellament de les diputacions provincials, i això, doncs, evidentment, no és l'objectiu d'aquesta Proposta de resolució, però sí que, evidentment, hauria de ser un objectiu polític del Govern. I, en aquest sentit, la reivindicació, la mantindrem constantment.

Per altra banda, és evident que Esquerra Republicana sempre s'ha manifestat a favor dels consells comarcals, des del primer moment; el que passa és que ens hem manifestat a favor d'uns consells comarcals que tinguessin contingut, que tinguessin sentit, que tinguessin recursos i que, efectivament, efectivament, poguessin coordinar polítiques municipals. I és aquí on hauríem d'entrar a fons en el tema i, segurament, aquí sí que podríem estar d'acord que, competències que en aquests moments són dels ajuntaments, en el cas d'alguns ajuntaments es podrien compartir amb els consells comarcals, mancomunar, etcètera, i això seria, d'alguna manera, el fet de racionalitzar l'Administració local a Catalunya, cosa que en aquests moments és absolutament, doncs, inexistent.

Per tant, el desè aniversari de l'aprovació de les lleis d'ordenació territorial a Catalunya... Hem discutit diverses propostes, crec que en discutirem unes quantes més, encara, en el que queda de legislatura, però el que és evident és que cal fer una reflexió profunda i, d'alguna manera, intentar posar ordre en tot aquest àmbit, en tot aquest camp. Si no ho fem, si no ho fem, no és pas per culpa, tampoc, que el marc legal no ens ho permeti; estem segurs que aquí hi podrien haver gestos, que hi podria haver propostes, que hi podria haver, d'alguna manera, actuacions per part del Govern que ens permetessin avançar molt més de com s'ha avançat en aquest camp.

En definitiva, la nostra proposta, el nostre vot serà favorable a aquesta Proposta de resolució, i avancem que presentarem esmenes, esmenes importants, que jo crec que fins i tot afecten d'una manera molt important el contingut del que es proposa; en definitiva, hem optat pel vot afirmatiu –com he dit abans–, malgrat els molts dubtes que hem tingut, malgrat els dubtes, sobretot, per la forma com això ha estat presentat, perquè el que es proposa és evident que constata una necessitat important que hi ha en el país d'intentar posar ordre, d'intentar racionalitzar, d'intentar que uns dels organismes locals que per nosaltres són importants, com són els consells comarcals, que haurien de tenir un paper molt més important, doncs, que puguin tenir una mica més de respir econòmic, cosa que, en aquests moments, en la gran majoria d'aquests és absolutament inexistent.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula el diputat senyor Roc Fuentes.

El Sr. Fuentes i Navarro

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, l'any 1988, quan es va debatre la Llei reguladora de les hisendes locals, jo mateix vaig ser ponent en el Senat, en el tràmit parlamentari en el Senat espanyol, i el nostre Grup va presentar esmenes que anaven en la direcció de millorar i reforçar les finances municipals i, també, de reforçar les finances del que la Llei anomena «altres entitats supramunicipals», «altres entitats locals de caràcter supramunicipal». Per tant, la nostra voluntat, en aquell moment i en aquest moment, és, evidentment, d'anar a reforçar les finances locals, però, d'una manera especial –ho hem dit i ho hem remarcat, perquè, certament, és qui es troba, sobretot a casa nostra, en una situació més deficitària en aquest àmbit–, els ajuntaments.

La pràctica habitual del nostre Grup és donar suport a aquelles propostes que presenten –de resolució, de proposició de llei– altres grups parlamentaris, com a via d'exercir la seva capacitat d'iniciativa en el Parlament, sempre que no hi hagi desacords essencials amb els seus objectius. És a dir que, si hi ha desacords en algun articulat, si hi ha desacords en la forma que pren aquest projecte de disposició, però en els objectius, en la finalitat, en el que, en el fons, s'està proposant, hi ha acord, nosaltres, habitualment, votem favorablement la presa en consideració. No és aquest el cas que ens ocupa. Nosaltres estem frontalment en desacord amb el que aquí es proposa. I estem frontalment en desacord amb el que aquí es proposa, escrit; no tant amb el que ens deia el senyor Morera; no tant, segurament, amb les intencions del Grup Mixt, però el que aquí anem a debatre no són les intencions del Grup Mixt, sinó el text que se'n proposa.

I jo vull explicar que aquest text que se'n proposa és l'addició de nous apartats a dos articles –l'article 124 i l'article 125– i la modificació de l'article 136. Hem d'assenyalar, però, que l'article 124 i l'article 125 estan emmarcats en els recursos de les províncies, en els recursos de les diputacions, i el que aquí fa, ni més ni menys, la proposta és minvar els recursos de les diputacions en benefici dels consells comarcals –clar i net. I quin és el problema? Home, el problema essencial és que minvant els recursos de les diputacions, ara com ara, el que es va a perjudicar directament són els recursos dels ajuntaments.

Perquè encara que aquí es digui: «Home, això sens perjudici de les aportacions de l'Estat als ajuntaments». De les aportacions de l'Estat als ajuntaments, no; no quedaran retallades directament, però sí que quedaran retallades indirectament i d'una manera important, perquè tots sabem que avui, malauradament –malauradament–, perquè en molts casos no els correspon i, segurament, no haurien pas de fer-ho les diputacions, malauradament, en molts casos, com és el cas de la Diputació de Barcelona, han de suplir les mancances de la Generalitat de Catalunya a l'hora de donar suport als ajuntaments, sobretot pel que fa referència a les seves despeses en crèdits, a les seves despeses en inversió.

Per tant, si nosaltres aprovéssim aquests articles 124 i 125, que –hi insisteixo– van directament contra els re-

cursos municipals, el que estariem fent és detreure aquestes aportacions que reben indirectament, a través de les diputacions, els ajuntaments per anar a ajudar els consells comarcals, a ajudar les finances dels consells comarcals, amb la qual cosa nosaltres, en principi –i sense que ara hàgim de discutir possiblement els aspectes més concrets–, hi estariem d'acord.

Per tant, estariem d'acord que s'anés a modificar i a introduir el suport als consells comarcals a partir del títol IV de la Llei, que parla dels «Recursos de otras entidades locales», però dóna la casualitat que el que se'ns proposa no és modificar la Llei en els recursos a les altres entitats locals, sinó que se'ns proposa modificar la Llei a partir dels recursos de les províncies, dels recursos de les diputacions, dels recursos que són per als ajuntaments, i, és clar, el que no podem fer –pensem que no seria correcte– és, nosaltres, donar el nostre suport a l'admissió a tràmit d'aquesta proposta quan estem en desacord amb el seu contingut essencial. No podem pretendre capgirar-la de tal manera que no tinguï res a veure i que no la conegui finalment ni el senyor Morera, que la va presentar i que la va proposar.

Per tant, lamentant haver de trencar amb el que és la nostra pràctica habitual de donar suport a les preses en consideració, en aquest cas, per desacord amb els seus objectius assenyalats textualment, que són els que consten en la Proposició, que són ni més ni menys que part dels recursos de les diputacions vagin a parar als consells comarcals –i això, naturalment, aniria en detriment de les finances locals–, per tots aquests motius, com he dit, nosaltres, malauradament, no podrem donar suport a la presa en consideració que ens ha plantejat el Grup Mixt.

Gràcies, senyores diputades; gràcies, senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Popular, té la paraula el diputat senyor Ignasi Oleart.

El Sr. Oleart i Comellas

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, l'estudi que ha merescut per la nostra part la proposta de resolució presentada pel Grup Mixt per poder presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de modificació de la Llei 39/1988, de 28 de desembre, reguladora de les finances locals, ens ha permès una vegada més reflexionar sobre l'actual funcionament dels consells comarcals, que es van crear a través del paquet de lleis que tracten de l'organització territorial de Catalunya.

Amb un ràpid estudi arribem a la conclusió que aquests consells han servit ben poc a la societat i que vénen, en molts casos, més aviat a entorpir que agilitar l'arribada de fons a les malmeses economies municipals. Pensem que es dupliquen tasques amb la gravetat que això comporta: despeses i més despeses.

Ens preguntem: de veritat, els consells comarcals compleixen els seus objectius amb eficàcia, transparència i amb una gestió econòmica exemplars? No s'han convertit en organismes on es col·loquen amics del grup que domina el consell comarcal?

Senyors del Grup Mixt, no considerem que en aquest moment sigui bo donar suport a la seva iniciativa. No es rebutja el fons de la seva idea; creiem que cal escometre sense hipocresia, amb sinceritat, la revisió de l'actual existència dels consells comarcals: per què hi són, per a què serveixen, com millorar-los. En aquest punt, segur que sempre ens hi trobaran també a nosaltres.

Pensem que els fons han de procedir dels propis dels pressupostos de la Generalitat i dels fons especialment de cooperació local de Catalunya, sense menysprear les aportacions que fa l'Estat als municipis. Un exemple: quan la diputació traspasa serveis, en traspasa també els mitjans.

Hem mantingut sempre el principi d'eficàcia en el comportament d'una despesa justa. Els municipis són per nosaltres la primera prioritat, i voldria recordar cordialment al Grup Mixt que l'article 141.3 de la Constitució contempla la possibilitat de crear ens de caràcter municipal diferents a la província; que l'article 5.1, de l'Estatut de Catalunya estableix que la Generalitat té el dret d'estructurar, com va fer amb la llei, els territoris i municipis en comarques; que l'article 3.2 de la Llei 7/1985, reguladora de les bases de règim local, reconeix les comarques com a ens locals i no com a ens territorials, i, per últim, que el títol cinquè de la Llei 6/1987, del 4 d'abril, sobre l'organització comarcal de Catalunya –concretament, en els seus articles 43, 44 i 45–, estableix el sistema de recursos que pot nodrir les finances de les comarques.

Per tot això, senyor president, senyores i senyors diputats, els anuncio que el Grup Popular no podrà donar suport a la Proposta presentada pel Grup Mixt d'aquesta cambra.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Socialista, té la paraula el diputat senyor Josep Mir.

El Sr. Mir i Bagó

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, bé, en l'exposició de motius d'aquesta Proposició i, en part, també, en la intervenció del senyor Morera, es posa en el finançament, se situa en el tema del finançament el principal problema dels consells comarcals. Certament, aquest és un problema dels consells comarcals, però pensem que, com a mínim, des d'un punt de vista d'ordre lògic, no creiem que sigui el principal o, com a mínim, no és el primer.

Els consells comarcals tenen molts altres problemes que creiem que s'haurien de resoldre abans. Tenen un primer problema de legitimitat, de règim electoral, de manca de representativitat dels seus òrgans. Tenen un segon problema, o també primer problema, de manca d'adequació territorial, de manca d'adequació de la seva mida i les seves dimensions a les que serien més idònies per desenvolupar una bona part de les seves funcions. Tenen, també, un tercer problema de manca de definició competencial: la legislació d'aquest Parla-

ment no defineix amb rigor les competències comarcals, no estableix responsabilitats comarcals clares.

Bé, amb totes aquestes deficiències –i moltes altres que m'estalvio–, veiem que no té massa sentit plantejar ara i aquí un objectiu de donar més recursos als consells comarcals. He posat de manifest una sèrie de deficiències derivades de la legislació d'aquest Parlament i que aquest Parlament podria arreglar. L'objectiu que ens planteja la Proposició del Grup Mixt és un objectiu que s'haurà d'anar a assumir en un altre Parlament, i ens proposen de plantejar-lo sense haver resolt els problemes que teníem aquí.

Fa un moment, el senyor Oleart es referia a un problema o a un tema del major sentit comú: l'assignació de recursos a una administració pública es justifica per cobrir les seves responsabilitats, per cobrir la seva part de responsabilitat en l'exercici de les competències públiques. Mentre no tinguem clar quines són aquestes responsabilitats dels consells comarcals, mentre no tinguem clar què han de pintar els consells comarcals en l'Administració catalana, quin sentit té donar-los més recursos?

Fa pocs mesos, els pressupostos aprovats per a enguany de la Generalitat incrementaven molt substancialment les transferències econòmiques als consells comarcals, i al nostre Grup i a altres grups de la cambra ens va semblar absolutament desmesurada aquella mesura –i perdonin la redundància–, atès, sobretot, que els ajuntaments, que sí que tenen responsabilitats, veien com els quedava congelada la seva participació en els pressupostos de la Generalitat.

Per tant, tenint en compte aquests antecedents, no veiem sentit d'una mesura d'aquestes característiques. Clarifiquem, primer, per a què han de servir, què han de fer, quines responsabilitats han de tenir els consells comarcals i, després, parlem de com hem de pagar aquestes responsabilitats, de quin cost tenen, d'on hem de treure els diners.

També, finalment, em voldria acollir a una altra reflexió exposada ja per un diputat que m'ha precedit, per l'illustre senyor Roc Fuentes, en el sentit que no ens podem creure que aquests diners que ara es vol proposar que vagin als consells comarcals no perjudicaran les altres administracions locals. Francament, no veiem com pot ser això possible; els recursos públics surten d'algun lloc; vull dir que no neixen per generació espontània i, si es fan anar més diners cap a una administració, deurà ser en detriment d'unes altres, i el més lògic és que sigui en detriment de les altres administracions locals. Ja sigui en detriment directe dels municipis o de les diputacions –com molt bé ha dit el senyor Fuentes–, en el fons qui es perjudiquen són els municipis, que reben o bé directament els recursos que anirien als consells comarcals o que els reben a través de les diputacions.

Per tant, creiem que és una iniciativa injustificada en els moments actuals, que no és oportuna, que no comparim i que, en conseqüència, votarem negativament.

Res més.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Ferrer.

El Sr. Ferrer i Roca

Molt honorable senyor president, senyores i senyors diputats, el Grup de Convergència i Unió donarà suport a aquesta proposta que ens ha fet el Grup Mixt i li donarà suport perquè bàsicament es tracta de desfer una discriminació greu que pateix Catalunya amb relació al finançament dels ens locals.

Ha estat explicat abans –i vull tornar-hi a insistir– que la Llei reguladora d'hisendes locals, de l'any 1988, concretament, discrimina d'una manera notable les comarques; és evident que no diu «les comarques de Catalunya», però, en aquell moment, les úniques comarques que existien eren les comarques de Catalunya.

Per tant, aquesta proposta vol salvar aquesta clara discriminació que va patir el nostre país. Altres vegades ho hem explicat en aquest Parlament: des del Grup de Convergència i Unió estem convençuts que un dels temes que marca una certa sobirania de Catalunya i unes especificitats del nostre país és voler una organització local diferent de la que tenen altres regions de l'Estat espanyol, i, en aquest sentit, les comarques eren un dels elements més bàsics.

No té cap justificació que la Llei d'hisendes locals discrimini les comarques per sota d'altres agrupacions de municipis i de les àrees metropolitanes. Era evident que hi havia una voluntat política, l'any 1988, de qui tenia la majoria en aquell moment en el Parlament central de discriminar la possibilitat que Catalunya pogués tenir les comarques en funcionament.

El nostre Grup, a diferència d'altres manifestacions que s'han fet aquí, pensa que en aquesta nova organització de règim local que es vol per a Catalunya –municipis, comarques–, les diputacions hi tenen un paper, a la llarga, a extingir. Ja sabem que hi ha altres grups que tenen opinions diferents, i ho respectem plenament: el Partit Popular sempre s'hi ha manifestat; el Grup Socialista, no sempre; al principi semblava que tenia una altra posició, després va canviar.

Ara, realment, el que ens estranya és la posició, en aquesta situació, del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds. Dintre del dubte entre diputacions i comarques, el nostre Grup no té cap dubte. Nosaltres som profundament comarcalistes, i ens dol d'haver perdut un company en aquesta lluita pel restabliment i l'enfortiment del comarcalisme a Catalunya.

Perquè, és clar, es fa una fallàcia que em sembla que tots els senyors diputats i senyores diputades se n'han adonat; i els diners que van per a les diputacions, com que van per als municipis, no els podem enviar als consells comarcals. Subscriuria totalment aquesta afirmació si és que fos veritat, però, els diners que van als consells comarcals o que van a les diputacions hi van per arribar als ciutadans; mai per quedar-se a organis-

mes administratius intermedis. Per tant, aquí del que es tracta és de dir: aquests diners de les administracions locals que volem que arribin als ciutadans –a part que tots estem d'acord que els ajuntaments són un bon canal de comunicació– per on han d'anar, via diputacions o via consells comarcals? Hi ha uns partits que fem clarament l'opció de creure que és millor el camí comarcal a Catalunya. I hi ha uns altres partits, en aquest cas el Partit Popular, que sempre han defensat que no, que era millor que fos el canal de les diputacions. Dic: ens dol d'haver perdut en aquest decurs del temps alguns companys que ens havien ajudat sempre en la defensa del comarcalisme.

Perquè la proposta que se'ns fa, concretament –i ha estat dit aquí– en la modificació de l'article 124.5 i 124.4, és evident que es tracta de traspasar diners que avui van a les diputacions als consells comarcals per atendre les competències que se li encomanen, no en abstracte, no per al Consell Comarcal, per a gaudi dels consellers o d'aquells funcionaris..., no, no, exclusivament per prestar els serveis a la ciutadania. Per tant, nosaltres, ho repeteixo, totalment d'acord amb aquest plantejament de passar recursos de les diputacions als consells comarcals, perquè és una via, per nosaltres, millor per arribar a la ciutadania.

I, el punt 136, la modificació que se'ns proposa, també, és aquesta bàsica de corregir la discriminació que pateixen les comarques a Catalunya. No té cap sentit –entenem nosaltres– que les comarques de Catalunya hagin de ser discriminades per una llei de l'Estat, i, francament, se'ns fa molt difícil d'entendre si no fos que sabem que no deixa de ser, en el fons, una reacció a les lleis aprovades l'any 87, i tenia una altra majoria en les Corts centrals, l'any 88 era una altra, i se'ns va fer passar, d'alguna manera, pel tub. Ara, repeteixo que ho puc entendre d'alguns grups d'aquesta cambra, però em costa molt més d'entendre-ho d'altre.

És evident que es tracta, doncs, de superar aquesta discriminació que pateixen els consells comarcals, i de fer-ho, doncs, aprovant una presa en consideració que després serà discutida i que es podria modificar.

No entraré en tot el tema dels consells comarcals; altres vegades ho hem discutit aquí, avui han estat posats en dubte, és evident que els consells comarcals són perfectibles, com totes les institucions, i em sembla que aquesta és una feina de tota aquesta cambra i ho hem d'anar fent, però pensem que han sigut útils per desenvolupar el servei de cara als ciutadans, i nosaltres els hem defensat i els continuem defensant.

Una darrera observació –petita, per això–: el senyor representant del Grup Socialista ha fet una intervenció moderada, que jo agraeixo, però, és clar, el primer punt que ha plantejat és dir: «és que els consells comarcals tenen un problema de legitimitat». Home, des d'aquest Parlament se'm fa molt difícil que algun senyor diputat digui que sí, que una llei que aprova aquest Parlament té problemes de legitimitat. Se'm fa molt difícil d'acceptar-ho, em costa d'acceptar-ho i vull deixar-ne constància. Penso que les lleis que aprova aquest Parlament no tenen dubte de legitimitat. Quan s'apliquin després, o les seves conseqüències, podrà ser absolutament opinable, una llei que aprova aquest Parlament...

El president

Senyores diputades, senyors diputats, guardin silenci, si us plau.

El Sr. Ferrer i Roca

... com a dipositari de la legitimitat del poble de Catalunya em sembla o agrairia que un altre dia la seva legitimitat no fos discutida.

Per tots aquests motius que he explicat el nostre Grup votarà favorablement a aquesta presa en consideració, però amb dues observacions finals: la primera és que ens hauria agradat que potser aquesta proposta hagués pogut estar parlada abans, hagués estat objecte de més consens. És un tema molt important per al nostre país. S'ha presentat la proposta, la votem que sí. Un altre dia, en temes d'aquesta importància, el nostre Grup agrairia que hi hagués un esforç previ per part de tots els grups per mirar de buscar consens.

I, finalment, una darrera constatació, que em sap molt greu, que és que votarem que sí, farem nosaltres una feina, però, totes aquestes propostes que el Parlament de Catalunya envia a les Corts Generals per a la seva aprovació, fins ara, tenen una experiència molt negativa. I, en aquest sentit, això em sap greu, el final de tota aquesta història i de l'esforç que farem tots els diputats i diputades d'aquest Parlament.

Moltes gràcies, molt honorable senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Acabat el debat, iniciarem la votació de la presa en consideració de la Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar davant la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de modificació de la Llei reguladora de les finances locals.

Iniciem la votació.

La Proposta ha sigut aprovada per 64 vots a favor, 43 en contra i cap abstenció.

Designació dels diputats o diputades que han de defensar la Proposició de llei de modificació de la Llei orgànica 5/1984, del 25 de maig, de compareixença davant les comissions d'investigació del Congrés i del Senat o d'ambdues cambres

Passem al setè punt de l'ordre del dia, és a dir, la designació dels diputats o diputades que han de defensar la Proposició de llei de modificació de la Llei orgànica 5/1984, del 25 de maig, de compareixença davant les comissions d'investigació del Congrés i del Senat o d'ambdues cambres.

D'acord amb l'article 143 del Reglament, el Ple ha de determinar per majoria absoluta el nombre de diputats que s'han de designar. Els grups parlamentaris, conjuntament tots ells, proposen que en siguin tres. Si no es suscita cap objecció es considera aprovada per assentiment aquesta proposta de tres diputats. (Pausa.)

3918

Doncs, per assentiment queda aprovada.

A continuació el secretari llegirà els noms dels diputats proposats pels grups.

El secretari primer

Gràcies, senyor president. Els candidats proposats pels diversos grups parlamentaris són: senyor Xavier Guitart i Domènech, pel Grup Socialista al Parlament de Catalunya; senyor Simon Pujol i Folcrà, pel Grup Parlamentari Popular, i senyor Domènec Sesmllo i Rius, pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

El president

Penguin atenció, senyores diputades, senyors diputats; d'acord amb la Mesa i la Junta de Portaveus, la votació serà electrònica i secreta.

Iniciem la votació.

La votació ha donat el següent resultat: 102 vots a favor, 1 en contra i cap abstenció.

Queden, per tant, designats per representar el Parlament davant el Congrés dels Diputats els diputats senyor Xavier Guitart, Simó Pujol i Domènec Sesmllo.

Modificació de l'ordre del dia

Passem al següent punt de l'ordre del dia, el capítol d'interpellacions. La presidència proposa, d'acord amb l'article 52.4 del Reglament, i atenent la sollicitud del diputat o diputada interpellants, i del corresponent conseller, posposar els punts número 10 i 13 de l'ordre del dia per a una altra sessió plenària. Si no hi ha cap objecció, es considerarà aprovada aquesta proposta per assentiment. *(Pausa.)* Queden posposades les dues interpellacions esmentades.

Interpellació al Consell Executiu sobre la situació de les finances de la Generalitat

I passem al vuitè punt de l'ordre del dia: interpellació al Consell Executiu, a tramitar pel procediment d'urgència, sobre la situació de les finances de la Generalitat, presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds. Té la paraula, per exposar-la, el diputat senyor Joaquim Novella, per un temps màxim de deu minuts.

El Sr. Novella i Izquierdo

Moltes gràcies, senyor president...

El president

Prego a les senyores diputades i als senyors diputats que guardin silenci!

El Sr. Novella i Izquierdo

Senyores diputades, senyors diputats, honorable conseller, pujo a aquesta tribuna a parlar de la situació finan-

cera de la Generalitat, i he d'anunciar que entenem que està en una situació crítica i difícil. Espero donar suficients raons al llarg de la meua intervenció perquè la cambra prengui nota de la situació. I això ho afirmem fonamentalment basant-nos en dos aspectes: l'alt nivell d'endeutament i, sobretot, un ritme de creixement de l'endeutament que no és suportable financerament —ho recalco: no és suportable financerament.

Mirin vostès: si al desembre del 93 la Generalitat tenia un deute de 500.000 milions de pessetes, tenim, actualment, 1 bilió, 300.000 milions de pessetes; és a dir, ha crescut el deute de la Generalitat a un 30% acumulatiu durant aquest període. És a dir, estem creixent cada any en deute un 30%. Els ingressos de la Generalitat només creixen el 6; treguin vostès les conseqüències. No és financerament solucionable, no és sostenible un creixement d'endeutament del 30, mentre que els ingressos creixen al 6. Això, a mitjà termini, és impossible de mantenir. Això té a veure, també, que, entre els anys 91 i 96, el ritme de creixement del deute de la Generalitat ha superat el del conjunt de les comunitats autònomes i el de l'Estat: Estat, 100; comunitats autònomes, 200; Catalunya, 300; ajuntaments, 50. El ritme més gran de creixement el té la Generalitat de Catalunya. I el deute actual que tenim nosaltres, si sumem el deute de la Generalitat, el de les empreses i pagaments pendents, nosaltres l'estimaríem en 2 bilions de pessetes. Cada català deu 333.000 pessetes per deute.

S'han superat àmpliament tots els escenaris del Consell de Política Fiscal i Financera, que deia que en lloc d'1 bilió 300.000 que tenim, haviem de tenir, en aquests moments, 780.000 milions de pessetes.

Catalunya té un rècord: el 20% del PIB espanyol; el 16% de població, però té el rècord d'un 26% del deute de les comunitats autònomes. Si estiméssim el deute real aquesta xifra seria del 30%. És a dir, que, amb el 20% del PIB, tenim el 30% de l'endeutament.

Sens dubte, espero que aquest serà un tema que preocuparà les diputades i els diputats d'aquesta cambra.

En deute *per capita* nosaltres som la segona comunitat més endeutada després de la navarresa, però tenim una situació financera molt diferent.

Conseqüències: mirin, un increment important de la càrrega financera. L'any 91, el deute, el cost del deute era el 4,5 dels ingressos no financers i, actualment, és el 9,5%. Si seguim d'aquesta manera entenem que superarem el límit legal de la LOFCA, que implica el 25%. Conseqüències: morositat. Es deuen 161.000 milions de pessetes, reconeguts en la Comissió d'Economia pel conseller Macià Alavedra. Les nostres estimacions l'eleven a 200.000 milions de pessetes. I es paga amb sis mesos de retard.

El cost d'interessos de demora, si s'haguessin de pagar, seria de 15.000 milions de pessetes anuals. Conseqüències: es fa un ús abusiu dels romanents. De 900 milions de romanents hem passat a 123.500 milions de romanents. Es van passant, d'any en any, unes factures perquè el dèficit sigui més petit. Però el dèficit hi és, senyors diputats; hi és, senyores diputades: 123.500 milions de romanent que passen d'un any a un altre, ac-

tualment. Conseqüències: factures al calaix. A Sanitat, el Departament de Política Territorial ha hagut de fer un acord amb els contractistes per pagar 22.000 milions de pessetes en tres anys, perquè hi havien dificultats per pagar.

Conseqüències, també, a l'hora de poder pagar Benestar Social i es soluciona via creixement d'aval. Senyor conseller, miri el creixement dels avals dels darrers mesos a la Generalitat. O es paga també demanant crèdits per part dels ajuntaments per poder cobrar després el PUOS. Hi ha dificultats de pagament. Ho repeteixo: forta càrrega financera, una forta morositat i, davant d'això, dificultats per fer pagaments. Però la tendència és realment preocupant i els asseguro que al nostre Grup ens agradaria dir-los el contrari. Un creixement del 30% del deute, amb un 6% de creixement dels ingressos, no s'aguanta, senyors diputats; no s'aguanta, senyors diputats.

S'han disfressat algunes xifres, senyor conseller, i espero que vostè em doni al respecte algunes idees. Jo en diria comptabilitat creativa. Li he parlat dels romanents, li puc parlar de desviació de despeses cap a empreses públiques, per tal que el dèficit de Maastricht sigui menor, però això també té unes conseqüències macroeconòmiques: augmenta la càrrega financera i això fa que hàgim d'abaixar les inversions, 4,6 el 94; 5, el 95; 2, el 96, respecte al pressupostat. El cost del deute de l'any 96 va ser de 140.000 milions i, el que van dedicar a invertir i a transferències a empreses públiques i corporacions locals, només 108.000; el cost del deute, 140, i inversions, 108.000. Veuran vostès que aquí hi han realment problemes seriosos.

Els dèficits liquidats han superat sempre els dèficits previstos, amb un 10 o amb un 3%, segons els anys. I insistim que aquest dèficit real seria més gran de no haver-hi la comptabilitat creativa que abans els he dit.

L'any 97, continuem sense anar bé. El dèficit a 30 de juny, 28.000 milions; el previst eren 24. Segons diu el senyor conseller, serà de 26. Superarem també amb un 10 o amb un 19 el dèficit previst a final d'any. Causes? Nosaltres en trobem de dues menes; una està a Madrid, i vostès ho diuen sovint, però vostès han negociat amb Madrid durant disset anys. Una altra està aquí. Nosaltres entenem que hi ha una gestió ineficient per controlar la despesa corrent. El Govern de la Generalitat, durant molt de temps, ha manifestat una clara incapacitat política per al control de la despesa. Mirin: desviacions pressupostàries molt altes, que han oscil·lat entre el 6 i el 28%, en els pressupostos. Això són xifres molt altes, senyores diputades i senyors diputats.

Un altre tema que en podríem parlar, en podríem posar alguns exemples. Em referiré només a tres. Les dietes: les dietes, hi ha anys que creixen en un 20% més del pressupostat. Les hores extres: hi ha anys que creixen del 26 o el 70% més del pressupostat.

I un últim exemple: els lloguers. Nosaltres paguem anualment 4.600 milions de lloguers. Ens preguntem per què no ho comprem això. Si significa que els lloguers creixen un 15,5% els anys noranta –un 15,5–, es paga per lloguers d'1,5 a 3 vegades més del preu de

mercat; tenim uns lloguers cars, que són importants i que creixen molt.

Hi ha un tema de control de despesa: transferències de capital. Les variacions són enormes, senyores diputades, senyors diputats: del 17 al 64%. Entre el pressupostat i el que realment s'ha gastat, hi ha variacions que arriben al 64%, a la dècada dels noranta.

En definitiva, entenem que hi ha una manca de control de la despesa pública.

I, finalment, el tema del sistema de finançament. Pel nostre Grup –ja els ho he dit alguna vegada–, vostès tenen responsabilitats polítiques per les negociacions que han fet. I això és important entendre-ho així. S'ha fet una negociació partidista, perquè vostès han decidit de fer-la. Sembla que, avui dia, no tothom està d'acord amb la coalició de la majoria. Esperem que reflexionin al respecte. Els resultats han sigut minsos, magres.

Mirin: el dèficit fiscal de Catalunya, l'any 94, 780.000 milions de pessetes; la diferència entre el que nosaltres paguem a l'Estat i recollim, 780.000 milions de pessetes –després de molts anys de negociació amb Madrid.

Finalment, vostès fan un acord amb el PP, també un acord partidista, i el resultat –perdonin que els ho digui amb aquest nom: «calderilla», «calderilla». L'important optimisme que va fer el president Pujol de 267.000 milions amb els cinc anys, més 140.000 milions que estaven previstos per a altres serveis –400.000 milions–, si s'hagués complert, realment podria ser una xifra, d'alguna manera, interessant. Quina és la realitat? Doncs, que la recaptació –el 96– d'IRPF baixa un 2% a Catalunya; que, aquest any, la recaptació baixarà segurament 20.000 milions a Catalunya per quota líquida, i que ja en les previsions que fa el conseller Mas, per a l'any 98, preveu que no augmentarà la recaptació que arribarà a Catalunya per quota líquida; ja preveu que no. Nosaltres pensem que baixarà en 30.000. Però no ho diem nosaltres, només. Si parlem de les previsions que fan els professors Castells i Bosch, ens diuen que, si, avui dia, Catalunya està al 92% de la resta de comunitats autònomes del 151, a l'any 2001 estarem al 91, i la fundació...

El president

Senyor diputat, ha esgotat el seu temps.

El Sr. Novella i Izquierdo

Vaig acabant, senyor president...

El president

Té torn de rèplica per continuar la intervenció.

El Sr. Novella i Izquierdo

I la Fundació Bancaixa ens diu que, si el guany conjunt de les comunitats autònomes per a aquest acord del 97 al 2001 serà de 129.000 milions, a Catalunya només li correspondran 19.000 milions. Dissortadament, senyors diputats, senyores diputades, aquest pacte aportarà molt poc en diners a les arques de Catalunya. Nosaltres ja vam dir, en el seu moment, que el recolzàvem

en un sentit: donava corresponsabilitat fiscal. I això ens sembla positiu. Però entenem que la negociació partidista, tal com s'ha fet, no és el millor resultat per a aquest país.

Moltes gràcies, senyores diputades. Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per al tom de resposta, té la paraula l'honorable conseller d'Economia, senyor Artur Mas.

El conseller d'Economia i Finances (Sr. Artur Mas i Gavarró)

Sí, moltes gràcies, molt honorable senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor Novella, vostè ha començat la seva intervenció dient que la situació de les finances de la Generalitat era crítica i difícil, i ho ha centrat, això, en dos arguments: l'alt nivell d'endeutament i el ritme d'increment d'aquest mateix endeutament.

Jo sento no compartir les seves inquietuds tan pessimistes, no? Crítica, per descomptat que no ho és, i crec que es pot demostrar a bastament. Difícil, potser sí, però no per excepció. Difícils ho són, en aquest moment, les finances de totes les administracions públiques, ja siguin locals –abans ha comentat, doncs, les comarcals–, ja siguin autonòmiques, ja siguin estatals –ja siguin estatals, fins i tot, d'altres països de la Unió Europea–, i ho són –difícils– en bona mesura perquè –i el mateix president de la Generalitat ho deia en el debat de política general– hi ha hagut un canvi d'orientació important en el que és la gestió dels governs i dels recursos públics. Vostè sap molt bé que, especialment en el conjunt de l'Estat –també a Catalunya, lògicament–, durant molts anys hem hagut de recuperar uns retards importants, uns dèficits històrics molt evidents, i aquesta feina s'ha hagut de fer en un període de temps relativament petit. I, com a conseqüència d'això, lògicament, doncs, hi ha hagut, durant molts anys, una forta pressió de despesa sobre el conjunt dels pressupostos públics, que no es podia compensar només amb ingressos fiscals, perquè això hauria portat a una pressió fiscal impressionant, molt més elevada de la que hi ha hagut en el conjunt de l'Estat i, lògicament, en últim terme, hauria portat també a un empobriment de les iniciatives del mateix país.

Per tant, què ha passat durant molts anys? Ha passat que aquestes diferències entre ingressos i despeses han existit, però que la contrapartida de tot això, lògicament, des d'un punt de vista estrictament financer, en un discurs molt acadèmic –si vostè vol–, molt d'universitat, molt de classe, doncs, segurament vostè raó, però, des d'un punt de vista polític –que és el que es tracta d'analitzar–, hi ha hagut un salt qualitatiu importantíssim en el conjunt de l'Estat i, per descomptat, a Catalunya. I aquest salt qualitatiu importantíssim hi ha estat des de dos punts de vista. Primer: hi ha hagut una transformació radical en matèria d'infraestructures públiques en general. I ha estat, i això la gent ho aprecia, senyor Novella; vostè potser no ho reconeixera, però la gent ho reconeix.

Segon, hi ha hagut un salt qualitatiu i quantitatiu importantíssim, de primeríssim nivell, en el que són els aspectes de despesa, lligats amb el món social. I hi han estat. S'han fet avenços importantíssims en la sanitat, s'han fet avenços importantíssims en l'ensenyament, a tots els nivells; s'han fet avenços importantíssims en els serveis socials, etcètera, etcètera, etcètera. I això, senyor Novella, la gent ho sap i també ho reconeix. I, lògicament, tot això s'ha hagut de finançar d'alguna manera. I s'ha de finançar encara d'alguna manera, perquè, bàsicament, tot això s'està mantenint i, en alguns casos, fins i tot s'hi està posant l'accent. Per exemple, a Catalunya –vostè ho sap molt bé–, en aquest moment, estem en plena aplicació, intensíssima, de la reforma educativa, que, evidentment, té uns costos, però que és una aposta per la qualitat. I, per tant, és una reforma educativa amb la màxima ambició que a Catalunya, per cert, estem aplicant, com tantes vegades s'ha dit, més i, probablement, millor que ningú altre.

Bé, tot això ha estat així. Per tant: on està el producte de tot aquest endeutament? Doncs, està en el país; està en el país –es pot veure. Està en matèria d'infraestructures i està en matèria de programes socials de tota mena, com abans he esmentat.

És veritat que, des de fa alguns pocs anys –és veritat–, hi ha hagut una inflexió sobre el límit que aquesta política podia tenir. Hi ha hagut una inflexió. I ha estat per tota la Unió Europea. S'ha dit: «les coses així no poden continuar sempre en el conjunt de la Unió Europea», i, per tant, hi ha uns criteris de convergència que tothom ha d'intentar complir i que passen per uns determinats paràmetres. Per cert, sigui dit de passada, em sembla recordar que vostès no hi donen massa suport, a aquests criteris de control, a efectes de la gran despesa pública, si per això entenem el control dels dèficits. Em sona que el seu grup polític és dels pocs, en el conjunt de Catalunya i, també, en els seus lligams amb la resta de l'Estat, que precisament ha estat més aviat contrari a aquestes polítiques de, diguem-ne, control de la despesa i de reducció dels dèficits públics en el seu conjunt. Per tant, no entenc massa bé el seu discurs en aquest moment, perquè em sona que això va per aquí.

Dit això, això, lògicament, ens obliga a unes polítiques de reducció del dèficit. I, quan vostè deia «la situació de les finances de la Generalitat és crítica», jo li pregunto, senyor Novella: és veritat o no és veritat? Pot vostè arribar a reconèixer que, durant aquests darrers quatre, cinc anys, hi ha hagut un esforç de reducció del dèficit públic de la Generalitat de Catalunya substantiu? Sí o no?

Escolti, vostè ha donat moltíssimes xifres. Jo n'hi donaré molt poques, però el que sí li puc dir és que el dèficit de la Generalitat de Catalunya, des de l'any 93 fins a la previsió de l'any 98, haurà baixat de 170.000 milions de pessetes a 18.000 milions de pessetes.

Escolti, aquí hi ha una reducció important del dèficit, sí o no? Hi ha un esforç important de contenció de la despesa, sí o no? A mi em fa la impressió que sí, malgrat tots els problemes de finançament que vostè mateix reconeixia i que, per altra part, són existents; encara que jo li he d'afegir que també malgrat les millores que hi

ha hagut en aquest sentit i que val la pena de tant en tant també reconèixer.

Per tant: esforç de contenció del dèficit públic, real, per part de la Generalitat. Segon: endeutament, sí, però en el país –perfectament visible, perfectament visible–, són diners invertits en el país, i jo crec que, majoritàriament, vostè, a més a més, hauria d'aplaudir la línia en què s'han fet aquestes inversions, el que s'ha fet en aquests programes socials i, fins i tot, m'atreveixo a dir que vostè més aviat hauria de tenir la tendència a dir que ens hem quedat curts. M'imagino que vostè hauria de tenir la tendència –com tantes vegades té, per altra part– a dir-nos que ens hem quedat curts –que hem de gastar més aquí, que hem de gastar més allà–, i arriba un moment, senyor Novella –abans s'ha dit també–, arriba un moment en què els diners no es fabriquen; els recursos són els que són, i aquells que no hi són, en el moment en què es necessiten, doncs, lògicament, han d'anar per la via de l'endeutament, han d'anar per la via de l'endeutament.

El president de la Generalitat, l'altre dia, ho deia, també utilitzant altres xifres. Deia: «Durant el període 92-96, la Generalitat de Catalunya va invertir un bilió 100.000 milions de pessetes». D'aquest bilió 100.000 milions de pessetes –que són molts recursos, per cert–, el 30%, aproximadament, van venir finançats a través de transferències externes –fossin les que fossin–; un 20%, aproximadament, es va finançar gràcies a l'estalvi –per cert, en la despesa corrent, senyor Novella–; gràcies a l'estalvi, es va poder finançar un 20% d'aquestes inversions i, finalment –el darrer 50%–, es va haver de recórrer a l'endeutament.

Però, el que no puc entendre, senyor Novella, és que vostè, això, ho crítiqui; no ho puc entendre. Vostè, que representa un grup polític, una formació política, que, precisament, el que vol –o el que defensa sempre– és, precisament, la preponderància, el pes específic del sector públic, que el sector públic recorri a polítiques on el sector públic, precisament, té un pes important, vostè això ho hauria d'aplaudir, no ho hauria de criticar. Per vostès, precisament, com a formació política, el tema de l'endeutament no hauria de ser tractat com l'han tractat avui, si probablement és l'única formació, la que més sentit tindria que avui aquí fes un discurs completament diferent i no un discurs –perdoni'm, que li ho digui d'aquesta manera– absolutament acadèmicista, molt tècnic, que no acabo d'entendre exactament, doncs, quins objectius persegueix.

I una última cosa, perquè sento que hi ha referències als lloguers i partides d'aquestes despeses. Vostès fan una creuada contra això que en diuen la despesa corrent, la fan; la despesa corrent!, la despesa corrent!, com si això fos una autèntica maledicció, i vostès, com els primers també, haurien de saber què hi ha darrere de la despesa corrent, perquè, evidentment que hi ha alguns lloguers, certament; però vostè que té tantes estadístiques, senyor Novella, digui'm quin pes tenen els lloguers sobre el conjunt de la despesa corrent de tot el pressupost de la Generalitat; digui-ho, home, digui-ho, vostè que tantes xifres té, digui-ho, perquè aleshores sabrem si realment aquí hi ha el problema o no hi ha el problema, ho sabrem finalment si el problema està en

els lloguers o no està en els lloguers. Escolti, darrere de la despesa corrent, hi han els concerts educatius, hi ha el funcionament dels centres d'ensenyament públics, hi ha el funcionament dels hospitals, dels centres d'assistència primària, dels concerts sanitaris, del funcionament de les presons, de la seguretat ciutadana... Tot això és despesa corrent; per què és dolenta aquesta despesa corrent? És que només són bons els termes d'inversió, senyor Novella? I més –hi insisteixo–, des d'un punt de vista d'Administració pública, si vostès defensen que el sector públic tingui un pes important, lògicament vostès haurien d'apostar per la despesa corrent, especialment aquella que és més saludable, que és la gran majoria, per no dir el 100%, de la despesa corrent que fa la Generalitat.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Per al torn de rèplica, té la paraula el diputat senyor Novella, per un temps màxim de cinc minuts.

El Sr. Novella i Izquierdo

Moltes gràcies, senyor president. Senyor Mas, honorable conseller, jo no sabia que teníem un conseller tan proper a les nostres posicions, la qual cosa ens alegra. Segona qüestió que li voldria dir a vostè: miri, sóc acadèmic a la universitat i aquí sóc diputat al Parlament de Catalunya. El que passa és que el nostre Grup, senyor conseller, raona les coses que diu. He intentat aportar unes dades que reuneixin el meu discurs, tan senzill com això; però és un discurs d'una profunda intencionalitat política: és si aquest Govern està capacitat o no per portar adequadament les finances de la Generalitat, que són dos bilions de pessetes. I això és el que està aquí en discussió. A més, senyor conseller, ens preocupa, per si algun dia els catalans ens donen participació en el Govern, veure què ens hauran deixat vostès. Com comprendrà, l'herència, que esperem que estigui prospera, ens preocupa, i molt.

A partir d'aquí, a partir d'aquí, senyor conseller, jo li diria algunes qüestions respecte al que vostè ha dit. Miri, la LOFCA, en el seu article 14 –vostè ho sap bé i li subministraré algunes dades–, la LOFCA estableix un límit per a la càrrega financera del 25% dels ingressos corrents; doncs, li ofereixo un escenari de previsió, senyor conseller; vostè té tot un servei d'estudis, calculi això que ara li diré: si segueix augmentant el deute al 30% anualment acumulatiu, com des de fa quatre anys, i els ingressos el 6%, abans de sis anys el Govern de la Generalitat incomplirà el límit de la LOFCA, tindrà uns problemes financers greus; calculi-ho, calculi-ho, que és molt senzill. És això el que ens preocupa, senyor conseller.

Segona qüestió. El nostre Grup, el nostre Grup es pregunta una qüestió: no hi havia sanitat l'any 93, no hi havia educació l'any 93, no hi havien infraestructures l'any 93? Doncs, com és que en els darrers quatre anys vostès tenen una acceleració en el procés d'endeutament que no tenien abans? És un tema molt important de reflexió per al seu departament d'estudis.

I dues o tres qüestions més, senyor conseller. El dèficit que vostès donen, ja els he dit abans que no és el dèficit real, i podrem discutir-ho a bastament amb el tema del pressupost. Li he donat xifres dels romanents, li he donat xifres de despeses no comptabilitzades; el dèficit és més gran; han perdut credibilitat per a nosaltres amb les xifres que ens presenten; si vostè se la guanya, senyor conseller, nosaltres ens n'alegrarem. De les despeses que ens presenten, i dels ingressos, als que realment es realitzen hi han unes diferències molts grans, i la mateixa Sindicatura de Comptes així ho reconeix. Si vostè es guanya aquesta confiança, senyor conseller, haurà fet un bon servei a Catalunya i nosaltres li ho reconixerem. Fins ara han perdut credibilitat les seves xifres.

I, per últim, li parlaré, si vostè vol, del tema de l'endeutament i els serveis. El nostre Grup no vol serveis socials? El nostre Grup vol serveis socials. El nostre Grup no vol infraestructures? El nostre Grup vol infraestructures. I m'imagino que si ho preguntés a qualsevol grup polític de la cambra respondria que sí. El que volem és una Generalitat eficient i el que nosaltres diem és que els recursos no s'administren amb suficientment eficiència. Li he posat uns exemples puntuals, jo ara no entraré en les xifres, ara li faré a vostè el discurs polític, no entraré en les xifres; eren exemples puntuals però que diuen molt, que diuen molt, senyor conseller, de com funcionen les coses. Li reconec que vostè és nou en el càrrec i li desitjo que ho faci molt bé i estic segur que això ho intentarà. Però els fets són aquests, senyor conseller, i jo li he parlat de set anys de gestió de la Generalitat; les meves dades són des de l'any 90 i podem discutir-les quan vostè vulgui.

Per últim, ens trobem davant d'un problema, senyores diputades i senyors diputats: què fem a partir d'aquí? A partir d'aquí podem continuar com estem; tindrem problemes financers greus abans de sis anys. Segona, podem intentar negociacions partidistes a Madrid, podem continuar intentant negociacions partidistes a Madrid. Estic convençut que, sigui qui sigui el que governi a Madrid, doncs, hi hauran dificultats, seran només solucions parcials. Nosaltres creiem que hi ha d'haver un pla de control de la despesa i d'eficiència del sector públic a Catalunya i, d'altra banda, obrir una negociació amb Madrid però de tipus plural, pluripartidista, amb totes les forces representades en aquesta cambra, fins i tot amb les forces polítiques de l'Estat espanyol. Aquesta ens sembla que és la solució i els dos problemes: control i eficàcia interna. I, en segon lloc, el problema de negociació a Madrid d'una forma plural, cosa que vostès no van aprovar aquí quan es va presentar aquesta proposta de resolució després del debat de política general, no s'han fet. I, senyor conseller, darrerament vostès en inversions, cregui'm –i vostè estava en un departament fortament inversor–, van de reculada, van de reculada, perquè vostès tenen greus problemes financers pel pagament del deute.

En definitiva, senyores diputades, senyors diputats, des del nostre Grup hem parlat de set anys de govern econòmic en les finances de la Generalitat i hem arribat a la conclusió que en sis, set anys més tindrem greus problemes financers a no ser que es redreci la situació, i

entenem que aquest redreçament ha de passar, primer, per un control més eficaç de la despesa dintre de la mateixa Generalitat i, en segon lloc, per una negociació pluripartidista a Madrid.

Esperem que en aquesta línia ens puguem trobar, senyor conseller, i li agraeixo molt l'atenció que ha tingut a contestar-me, recordant-li que m'ha sorprès el fet que vostè sembla que estigui d'acord amb alguns dels nostres plantejaments, però que, en realitat, senyor conseller, no són els nostres; els serveis socials i les infraestructures s'han de fer, però amb eficiència i amb eficàcia. I vostè, que està en una cartera d'economia, ho sap millor que jo.

Moltes gràcies, senyores diputades; moltes gràcies, senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per al torn de rèplica, té la paraula l'honorable conseller senyor Artur Mas, per un temps màxim de cinc minuts.

El conseller d'Economia i Finances

Sí, moltes gràcies, senyor president. Vostè ha començat aquesta intervenció, a part del tema de l'herència, l'ha començada..., que, per cert, jo em preocuparia no tant per l'herència sinó per quan vindrà; jo, d'això, sí que me'n preocuparia, realment, en el seu cas. Però respecte al que vostè deia de si el Govern està capacitat o no per gestionar, doncs, escolti'm, jo crec que sí; ara, admeto que vostè pensi que no; segurament aquí tenim una diferència de criteri que, per altra part, deu ser bastant lògica, no?

Dit això, vostè ens diu: «en cinc o sis anys tot això se'n va en orris»; vostè diu això. Sí, home!, senyor Novella, jo ara li ho simplifico molt (*veus de fons*), però vostè diu: «tot això s'acaba, tot això, col·lapse general de la...» –sí, home– «...de la Generalitat de Catalunya»; vostè ho pinta així, apocalípticament –vostè ho pinta així. Bé, jo li he de dir que aquells que s'hi juguen els diners, els que s'hi juguen els diners, que, lògicament, han de tenir una percepció, diguem-ne, una mica més afinada de la que vostè expressava aquí i fins i tot de la que pugui expressar jo, aquests, els diners, els deixen a quinze i vint anys; per tant, no deuen pensar que aquest col·lapse és tan imminent, ni que es pugui produir; deuen tenir alguna confiança en el sistema de gestió d'aquest Govern quan, doncs..., a més a més, no li diré que es barallen per col·locar els seus recursos a la Generalitat, però quasi quasi. I aquests s'ho miren, senyor Novella, aquests s'ho miren; aquests saben on s'han de posar els diners, quin risc tenen, quines garanties es necessiten, fins a quin punt una administració o un govern, doncs, ofereix aquestes garanties o no. I, escolti'm, jo li puc assegurar i no és pas per presumir en absolut a efectes de Govern, però li puc assegurar per les meves actuals responsabilitats que hi ha molt d'interès a treballar per la Generalitat de Catalunya en aquells que han de prestar diners, n'hi ha. Per tant, això deu ser una prova de confiança en la gestió, en la gestió del conjunt del Govern i en la gestió del conjunt, a més a més, de la Generalitat, entenent en aquest sentit

la Generalitat en els seus termes més amplis i, per tant, també en la mesura amb què aquesta cambra, doncs, aprova els pressupostos de cada any.

Vostè ens diu també: «Pla de control de la despesa». Escolti'm, pla de control de la despesa ja hi és. Jo el repto a una cosa: digui'ns, amb alguna cosa que sigui substantiva, amb alguna cosa que realment tingui incidència important en el conjunt del pressupost, digui'ns, a criteri seu, què és el que fem massa; digui'ns-ho perquè és que nosaltres no acabem de..., encara no hem acabat d'entendre quines són exactament les seves prioritats. Si n'hem entès alguna tradicionalment, és que vostès sempre ens han dit que gastem poc en determinats àmbits; el discurs sempre és el mateix, ara ens ho trobarem en el debat de pressupostos. Vostès ens diran: «Falten diners aquí, falten diners allà, falten diners a l'altre lloc», i quan els preguntarem: «I d'on els traiem aquests diners dintre del mateix pressupost?», vostès ens posaran dos exemples, que sempre seran els mateixos, on no hi ha pràcticament res. I els diners s'han de treure d'un lloc on hi hagi alguna cosa, no d'allà on queda molt bé en un discurs polític, encara que sigui d'oposició, però que no hi ha absolutament res al darrere, o pràcticament res. Ens hi trobarem; per tant, ho torno a dir: no acabo d'entendre que el seu Grup faci aquest discurs polític si no va acompanyat d'alguna cosa més que vulgui dir: «vostès no han de fer això, no han de fer allò, han anat massa lluny en això i en allò altre», i quan ens diguin això nosaltres sumarem aquestes quantitats, els direm exactament què significa això i veurem si realment aquest discurs té algun sentit o no; o si, com jo penso, i és el que vostès haurien de defensar –crec jo– si, com jo penso, la política que s'ha seguit fins ara, malgrat l'endeutament i, si m'«apura» molt, malgrat els dèficits del seu moment, ha estat una política que, des del seu punt de vista, crec que hauria de ser absolutament saludable i aplaudida –torno a insistir en el mateix criteri– i prova d'això –els ho torno a reiterar– és que vostès ens acusaran d'aquí a pocs dies de gastar poc i ens obligaran, formalment, a intentar gastar més. I, per tant, en aquest discurs ha fet més dèficit, i vostè, senyor Novella, sap una cosa, vostè la sap perfectament: que els dèficits, que són diferències entre ingressos i despeses, s'han de finançar d'alguna manera, perquè vol dir que les despeses hi són i els ingressos no. I la forma tradicional que tothom té, fins i tot les famílies, les empreses i, per descomptat, les economies públiques de finançar aquests desequilibris, que no són necessàriament dolents sempre –suposo que vostè estarà d'acord amb mi– és precisament recorrent a un endeutament al qual nosaltres podem fer perfectament front.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre el foment de les inversions en obra pública de Catalunya

Passem al novè punt de l'ordre del dia: interpellació al Consell Executiu, a tramitar pel procediment d'urgèn-

cia, sobre el foment de les inversions en obra pública de Catalunya, presentada pel Grup Socialista. Té la paraula per exposar-la el diputat senyor Manuel Nadal.

El Sr. Manuel Nadal i Farreras

Senyor president, senyores i senyors diputats, anem a parlar també d'un aspecte important de les finances de la Generalitat i de l'actuació del Govern de la Generalitat; ens referim a l'actuació inversora, l'actuació inversora en obra pública i en infraestructures per al desenvolupament d'aquest territori. I val a dir, d'entrada, que el Grup Socialista creu, i ho creu junt amb importants sectors econòmics del país, que s'estan encenent els senyals d'alarma, els llums vermells que ens diuen que la situació de les inversions a Catalunya està a un nivell molt baix que pot posar en perill el creixement econòmic de Catalunya i d'Espanya.

Aquesta és una situació, per tant, que ens obliga a plantejar, aquí al Parlament, i mirar què pensa fer el Govern de la Generalitat per corregir aquesta situació que pot ser molt perillosa per al futur econòmic del país, de Catalunya –ho repeteixo– i d'Espanya. Ens trobem, i ho diu la Cambra Oficial de Contractistes d'Obra Pública, que des de l'any 1992 el percentatge d'inversió en obra pública a Catalunya del conjunt de les administracions –Estat, Generalitat i Administració local– ha estat inferior, comparant-lo amb el PIB, que la inversió que es produeix a Espanya. Per tant, tenim que Catalunya s'està descapitalitzant en obra pública –ho repeteixo– i aquesta descapitalització té repercussions futures molt negatives per al creixement econòmic d'aquest país. Però no solament el conjunt de les administracions inverteixen menys en comparació amb el PIB que el conjunt d'Espanya, per tant, vol dir que Espanya creix més en inversió i en obra pública que Catalunya, sinó que les causes d'aquesta disminució d'inversió cal veure-les en els pressupostos de la Generalitat i també, en part, en els pressupostos de l'Estat.

Aquests dies estem discutint els pressupostos de la Generalitat; pressupostos, el que pensem que farem, però també, a més de discutir de pressupostos, hauríem de veure la realització d'aquests pressupostos. Nosaltres tenim la realització en inversions fins a l'any 1996. Doncs, escolti'm, la Generalitat de Catalunya, en inversió global des de l'any 1992, ha passat de 179.000 milions de pessetes a 159.000 l'any 1996, d'inversió realitzada, executada. Hi ha hagut una caiguda d'un 25% en pessetes constants; un 25% de caiguda en la inversió en obres a Catalunya. És una situació preocupant –d'inversió del Govern de la Generalitat en obres de Catalunya–, per tant, em sembla que hi hauríem de fer front a aquesta situació.

La previsió per a l'any 97 és que també caigui el conjunt de la inversió de les administracions a Catalunya en un 25%. És a dir, hem dit que ha caigut en un 25% del 92 fins ara, fins al 96, l'obra executada, i ara la Cambra de Contractistes ens diu que l'any 97 també es preveu que hi hagi una caiguda d'un 25% respecte a l'any passat, i ens diu que la licitació d'obres aquest any és un 31% menys per part de l'Administració de l'Estat i un 8,4% menys de la inversió de la Generalitat. I la Cambra de Contractistes d'Obra Pública diu: «Això

suposa que els anys 96 i l'any 97 són el bienni negre de la inversió d'obra pública a Catalunya.» Però a més és una situació preocupant; no ho diem els socialistes, ho diuen sectors econòmics, en aquest cas contractistes d'obra pública, interessats que s'inverteixi en obra pública, però també ho diuen altres sectors que ara en parlarem, com el Cercle d'Economia i altres.

Per tant, ens trobem en una situació de descapitalització en obra pública respecte a l'Estat, amb una situació de realització de les inversions de la Generalitat, que va disminuint any darrere any, i amb una situació, també, que podria estar corregida si veiéssim que les actuacions de l'Administració de l'Estat corregissin el que és la situació de difícil situació econòmica de la Generalitat. Però les inversions de l'Estat a Catalunya tampoc milloren. Des de l'any 92 fins ara han anat baixant, però aquest any, 1998, estem veient que estem discutint de nou uns pressupostos en què hem hagut de tornar a discutir aquells 18.800 milions de pessetes que l'any passat havien acordat entre Convergència i Unió i el Partit Popular que es finançarien per obres extrapressupostàries. Doncs, aquells 18.800 milions de pessetes no es van executar. No s'han executat, i aquest any Convergència i Unió ha hagut de tornar a negociar les esmenes per incorporar aquestes partides que l'any passat es van prometre i es va dir que figurarien com a inversions d'Estat pressupostàries. Hem perdut un any, i en aquest any que hem perdut, d'aquests 18.800 milions de pessetes, finalment se n'han acordat 9.300. I si hi afegim la depuradora del Llobregat i altres coses que diuen que ho faran per altres vies, podem arribar a 14.000. És a dir, dels 18.000 no arribem als 18 que ens havien promès l'any passat, i a sobre, doncs, un any d'endarreriment. Per tant, estem en una situació que la inversió en obra pública a Catalunya va disminuint per acció del Govern de la Generalitat i va disminuint per acció del Govern de l'Estat. I això té conseqüències molt negatives per a l'economia del país, per a l'ocupació –i ara en parlarem–, però també té conseqüències molt negatives perquè estem descapitalitzant sectors professionals i sectors tècnics d'aquest país. Les empreses constructores tenen uns equips tècnics aquí a Catalunya que, si no poden invertir, se'n van a altres zones, i per tant, estem perdent capital humà també a Catalunya en el sector de l'obra pública, cosa que ens preocupa, i molt.

Per tant, ens trobem davant d'una situació –i això lligaria amb la interpellació anterior– que, des del Grup Socialista, diríem que correspon al fet que hi ha una equivocada orientació política a Espanya i a Catalunya en el tema pressupostari, hi ha una mala gestió econòmica dels pressupostos de la Generalitat, i aquests dos factors fan que tinguem uns pressupostos d'orientació antisocial. Hi ha una equivocada orientació política, perquè el Govern de l'Estat i el Govern de la Generalitat lluiten contra el dèficit reduint les inversions, i a nosaltres ens sembla que no es pot lluitar contra el dèficit reduint les inversions, perquè –ho repeteixo– les inversions creen ocupació i ara en parlarem. I ens diuen gent molt qualificada, com per exemple algun conseller del Banc d'Espanya, com el senyor José Manuel González, ens diuen que les polítiques de reducció del

dèficit que es basen sobre retalls d'inversió pública tenen un efecte molt greu sobre la inversió privada i sobre les perspectives de creixement econòmic. Per tant, estem produint una situació d'escanyament de Catalunya que en el futur no podrà créixer adequadament per manca d'infraestructures que permetin el creixement econòmic. I ens diuen, per tant, que el que caldria fer és invertir més en infraestructures, perquè això té un efecte multiplicador sobre la inversió pública i sobre la inversió privada, i té un efecte, ho repeteixo, social de creació d'ocupació. I per tant, segurament, aquests diners que s'obtenen de les privatitzacions a nivell de l'Estat, en comptes d'anar a reduir dèficit, haurien d'anar a inversions. I això no ho demanem nosaltres, sinó que ho demana el Cercle d'Economia. Per tant, senyors, hi ha una mala orientació política: reduir el dèficit i reduir les inversions no és correcte. Caldria mantenir el nivell d'inversió en aquest país.

I ho repeteixo: això també ens produeix uns efectes negatius des del punt de vista social. Vostès ens diran: «L'educació, la sanitat..., aquí sí que invertim.» Hi inverteixen, però vostès han reclamat inversió addicional, diners addicionals per a educació. I van dir: «Aquest és un dels temes fonamentals per l'acord amb el Partit Popular.» No han rebut els diners addicionals per a l'aplicació de la LOGSE a Catalunya, però la LOGSE s'aplica, i per tant, s'estan gastant diners per aplicar la LOGSE a Catalunya que els detreuen de diners que haurien d'anar destinats a les inversions. Què vol dir això? Que vostès han negociat malament, que al Partit Popular vostès els van dir: «Volem finançament addicional per a la LOGSE.» No els ho han donat. I qui ho sofreix, això? Les infraestructures. I què passa? Doncs, hi han càlculs, hi han càlculs molt seriosos en aquest país que ens diuen que, per exemple, si s'invertissin 1,6 bilions de pessetes en infraestructures previstos en el conjunt de l'àmbit metropolità, en aquella memòria de l'any 95 de la Cambra de Comerç, d'Indústria i Navegació, invertint aquest 1,6 bilions de pessetes només en efecte directe es produiria una ocupació de 17.000 llocs de treball/any; i amb efectes induïts, serien 594.000 llocs de treball. Invertint en obra pública es pot crear ocupació, i ocupació important. Fent la ciutat aeroportuària podríem aconseguir 35.000 ocupacions més a l'aeroport; fent la ZAL, 10.000 llocs de treball més. Per tant, hi ha una relació directa entre inversió en infraestructures i ocupació. Per tant, si retallen la inversió fan una mala política d'ocupació, o si un cas, fan una política que no fomenta la creació d'ocupació, i per tant, estan fent una política antisocial.

Per tant, cal corregir aquesta situació, cal canviar l'orientació política dels pressupostos, cal mantenir el nivell inversor i cal invertir en aquelles zones del país –després en parlarem– que necessiten inversió perquè juguen com a motors, com a màquines de tren que estiren l'economia del conjunt de Catalunya. Parlarem de l'àrea metropolitana de Tarragona, dels accessos a la Costa Brava, parlarem dels accessos a les comarques de Lleida i parlarem de l'àmbit metropolità de les comarques de Barcelona, i ho farem a la rèplica.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per contestar a la resposta, té la paraula el conseller, honorable senyor Pere Macias i Arau, per un temps màxim de deu minuts.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques (Sr. Pere Macias i Arau)

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor diputat, el capteniment del Govern de la Generalitat per a la inversió pública és múltiple. I no pot ser d'altra manera. No pot ser d'altra manera perquè la inversió pública en béns d'utilitat pública –potser precisem d'entrada això– és efectuada per diferents agents. I em permetrà que faci una anàlisi de quins són aquests agents, quin és el seu comportament i quines són les formes d'acció del Govern de la Generalitat en relació a cadascun d'aquests agents. No se li amaga que aquesta inversió en béns d'utilitat pública té un gran paquet que l'efectuen les administracions i un segon altre paquet que ve efectuat pel sector privat i, cada cop més, també per les empreses d'iniciativa mixta.

Si anem al conjunt de les administracions, que és el que d'alguna manera vostè feia referència a través de les estadístiques presentada per la Cambra Oficial de Contractistes d'Obra Pública de Catalunya, ens adonarem que, efectivament, s'ha produït –i vostè parla d'un bienni negre o hi fa referència– fins a l'any 96 –el 97, les dades són, lògicament, provisionals– un descens de l'obra pública. Aquest descens competeix a totes les administracions a tots tres nivells, tant la local com l'Administració catalana com l'Administració de l'Estat.

Què hem de fer nosaltres, des del punt de vista polític, per intentar canviar aquests fluxos que s'han produït aquests últims anys? Miri, lògicament, pel que fa a l'Administració local –que vostè pot imaginar que jo conec perfectament bé– el marc que possibiliti més inversió significa, sobretot, el millorament de les seves condicions bàsiques de finançament que restableixi la seva capacitat d'endeutament i, per tant, la seva capacitat d'inversió. I això, d'alguna manera es deu haver produït. Jo li donaré només dues dades, de dues administracions locals, les dues més importants, des del punt de vista de recursos econòmics, del nostre país. La Diputació de Barcelona anuncia aquests dies que el PCAL, el seu pla de cooperació, dobla la quantitat de recursos que tenia en l'anterior bienni. Per tant, això deu significar que aquesta administració pública ha efectuat un procés que li ha permès de disposar ni més ni menys que del doble de recursos per poder destinar no tant a inversió com a transferències de capital; en definitiva, la inversió per part dels ajuntaments de la demarcació de Barcelona. És, per tant, una dada que ens permet pensar que l'Administració local els anys vinents serà capaç d'invertir més.

Però n'hi ha una altra de recent: el mateix Ajuntament de Barcelona, en el seu projecte de pressupostos, també efectua un important increment que el situa –i avui en parlen els diaris– en el nivell dels anys olímpics. Vol dir que l'Ajuntament de Barcelona també deu haver millorat el seu finançament amb mesures determinades,

però que permeten que pugui invertir més. Tot això ens fa pensar –jo li trec aquests dos exemples, però segurament en trobaríem més– que l'any vinent l'Administració local al nostre país podrà augmentar el seu nivell d'inversió i, per tant, contribuir que la inversió pública sigui més cara.

Des del punt de vista de l'Administració de l'Estat –vostè hi ha fet referència de manera parcial–, el Govern de la Generalitat, a través de la seva incidència en l'elaboració dels pressupostos generals de l'Estat, ha aconseguit una millora substancial. La xifra d'inversió a Catalunya en relació a la inversió de l'Estat espanyol..., hi han diferents estimacions però, en qualsevol cas, no estaria cap d'elles per sota del 12%. No és el 16% objectiu, però en canvi, sí que és ja una millora clara en relació amb els exercicis no només de l'any 97 sinó dels anys anteriors presos com a referència. Jo també li vull dir que segons les dades a què vostè ha fet referència, de la Cambra de Contractistes, la Cambra Oficial de Contractistes, el 12%, des de l'any 83 fins a l'any 96, que és l'últim que tenim dades, en tota aquesta sèrie històrica només hi ha hagut tres anys que la inversió pública de l'Estat a Catalunya hagi superat el 10%; dos d'ells, l'any 90 i l'any 91, és a dir, els de preparació –per dir-ho d'alguna manera– dels Jocs Olímpics. Cap altre d'aquests anys havia superat el 10%. Ara tenim l'estimació que amb els pressupostos de l'Estat del 98 serà el 12%. I vostè pot imaginar-se que si això és així alguna cosa té a veure amb l'acció política que en aquest sentit efectua el Govern de la Generalitat.

Des del punt de vista de la inversió pròpia del Govern de la Generalitat: és obvi que en aquests moments –i també al final m'hi referiré– la prioritat, des d'un punt de vista... –i ho ha dit fa poca estona el conseller d'Economia del Govern–, la prioritat és el compliment dels objectius de Maastricht, i específicament pel que fa a la contenció del dèficit dels Pressupostos. I per tant, això fa que les nostres fórmules d'inversió pública hagin de ser a través de mecanismes, com pot ser el de GISA o com poden ser altres mecanismes d'altres empreses de l'Administració que permeten de seguir invertint de manera substancial. Jo li donaré només un exemple perquè vostè vegi com funcionen aquests mecanismes i perquè vostè se n'adoni que, malgrat aquesta política bàsica de contenció de la despesa pública, nosaltres aconseguim inversions substancials.

Miri, en el programa econòmic financer de GISA, l'última actualització, que és del juny d'aquest any, es preveuen les xifres que, des del punt de vista de Direcció General de Carreteres, es destinen cada any a inversió. I aquesta xifra, doncs, concretament la prevista per a l'any 98, que és d'uns 34.000 milions de pessetes, on hi han petits ajustos, però que és d'aquest ordre, és la xifra més alta històricament, molt més alta, per exemple, que les dels primers anys, lògicament, perquè l'empresa tot just entrava en funcionament, però fins i tot anys d'inversors forts, com van ser el 94 o el 95.

De la mateixa manera, jo li podria donar altres exemples, a través de l'Institut Català del Sòl o de la Junta d'Aigües, on diverses fórmules permeten de mantenir –i a vegades, augmentar– el percentatge de finança-

ment, d'inversió pública, per part del Govern de la Generalitat.

Per tant, previsió de cara a l'any 98: doncs, l'Administració local augmentarà la inversió pública a Catalunya. L'Administració de la Generalitat, tot aquest conjunt de mesures permetran que hi hagi un manteniment substancial de la inversió pública a Catalunya, i la inversió per part de l'Administració de l'Estat tindrà també un increment, jo penso que notable, de la seva inversió pública a Catalunya. Si de tres sumands, si de tres factors que sumen, dos clarament augmenten, i algun d'ells té molt a veure amb l'acció política del Govern de la Generalitat, a mi em fa l'efecte que això que vostè deia –fent referència, lògicament, a la Cambra de Contractistes–, doncs, jo crec que aquest bienni ja podem pensar que l'any que ve s'albira un bon exercici de cara a la contractació pública.

Però li diré més, encara. Si vostè ha llegit tot aquest informe de la Cambra Oficial de Contractistes de Catalunya, s'haurà adonat que el sector de la construcció en el seu global no decreix: té un creixement zero o, en tot cas –i les últimes previsions així ho fan pensar–, fins i tot, un increment. Gràcies a què ha estat possible, aquest increment? Doncs, home, ha estat possible perquè el que, d'alguna manera, ha baixat la inversió pública en obra civil, ha pujat en habitatge. El sector de l'habitatge està funcionant de manera prou positiva, o molt positiva en certs casos, i això ha fet que el conjunt del sector, com a mínim aquest any –que fins i tot qualifica vostè de «bienni negre»–, doncs, no vagi enrere. I és més: les previsions pel que fa al sector habitatge no solament no són de manteniment, sinó que són també d'increment de la seva activitat. I això també té molt a veure amb les polítiques defensades pel Govern de la Generalitat, defensades també pel Govern de l'Estat, i que han permès una cosa, jo penso que tan decisiva com que el crèdit sigui un crèdit assumible, com que un ciutadà o unes famílies de determinats nivells que abans no podien accedir a hipoteques, ara hi puguin accedir i que, per tant, puguin comprar, puguin adquirir nous habitatges.

Jo crec que la inversió pública cal considerar-la com un tot; cal considerar-la com un tot, lògicament, sotmès a prioritats, però, en aquests moments, una de les prioritats indubtables del Govern de la Generalitat és la de l'habitatge. I és en aquest sentit que jo penso que la pròpia lectura global de les estadístiques a què vostè feia referència ens dona la raó, en tant que el sector de l'habitatge ha significat una aportació, sens dubte capital, de cara que la inversió pública al nostre país no anés enrere.

Li he dit que no només la inversió pública es fa a càrrec de les administracions públiques, sinó també del sector privat. Jo penso que vostè sap perfectament que per part del Govern de la Generalitat s'ha incentivat, s'ha promogut i, moltes vegades, s'ha defensat en solitari, també, la participació del sector privat en inversió en infraestructures públiques, i per tant, també en aquest sentit crec que aquest és un altre dels capteniments del Govern.

En resum, senyor diputat, senyores i senyors diputats, jo crec que vostès poden estar tranquils en tant que l'ac-

tuació política del Govern de la Generalitat, pel que fa a la inversió pública, no solament ens permet de ser, jo diria, realistes de cara a l'exercici vinent, sinó que aquest realisme tindrà uns tints clarament positius.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Per al torn de rèplica, té la paraula el diputat senyor Manuel Nadal.

El Sr. Manuel Nadal i Farreras

Senyor conseller, la seva intervenció no m'ha tranquil·lit; si de cas, m'ha fet posar una mica més els pèls de punta. M'ha deixat molt preocupat, perquè, és clar, si no reconeixem la situació, si no som conscients de la difícil situació que patim a Catalunya en el sector de la inversió en obra pública, no trobarem les mesures per corregir aquesta difícil situació.

És clar, vostè diu. «Home, hi ha algun sector de l'Administració que sí que hi inverteix més», i diu la Diputació de Barcelona, i diu l'Ajuntament de Barcelona. Vol dir que hi ha administracions que són capaces de continuar invertint, o incrementant la inversió, i lluitar contra el dèficit fent altres polítiques, que és el que li estava dient! Hi ha una política equivocada, aquí. Es pot augmentar la inversió! Llitem contra el dèficit amb altres mecanismes, com fan la Diputació de Barcelona i l'Ajuntament de Barcelona, o com ho fan les administracions locals en general. Perquè, és clar, en aquest informe que llegim –parcialment, cadascú agafa el que l'interessa– queda molt clar que la licitació de les corporacions locals augmenta, també aquest any 97, però no la de l'Administració de la Generalitat ni de l'Administració de l'Estat. Per tant, aquí hi ha un problema amb vostès i amb els seus socis: l'Administració de l'Estat i l'Administració de la Generalitat, a Catalunya, no inverteixen suficientment.

Hi ha una orientació política equivocada, i a mi em sorprèn que vostè digui: «No, escolti'm, ja ho millorarem una mica, perquè resulta que hi ha les administracions locals que ja comencen a invertir més.» És veritat, i quan vostè llegeix, també, l'informe, ens diu: «No, la construcció està malament, però, en canvi, la construcció d'habitatges va bé.» Sí, però és que l'informe ens diu: «Es comencen més habitatges dels que s'acaben, però no és segur que aquesta tendència continuï»; és a dir, que ja ens donen un senyal que també en el sector de la construcció les coses no acaben d'anar prou bé.

Però és que, el que estem discutint, senyor conseller, és la política del seu Govern i la política del seu Departament. I qui més interessat que des de l'oposició els demanem més inversió, que el Departament de Política Territorial i Obres Públiques? I a mi em sorprèn que no s'alii amb nosaltres contra els altres consellers, perquè vostè necessita més inversió, vostè i el país –vostè i el país. Senyor conseller, dissabte, quan vam llegir els diaris, quins eren els titulars de dissabte? «El Govern de la Generalitat congela la inversió.» I quan parlem del Govern de la Generalitat, que congela la inversió, senyor conseller, no faci exercicis gimnàstics; parlem del

Govern de la Generalitat, de les empreses autònomes i de les empreses públiques; parlem del conjunt del Govern de la Generalitat, que ha congelat la seva inversió. I vostè ho sap, i no em parli de GISA, que ja ha arribat al seu punt màxim d'inversió i que en aquests moments tots sabem que GISA rep més diners de la Generalitat que els que inverteix realment perquè ja s'ha començat a menjar les amortitzacions. Per tant, no ens faci equilibris gimnàstics per dir-nos que, de la inversió, no ens preocupem. Doncs, sí, estic molt preocupat. Estic molt preocupat, senyor conseller, perquè això posa en perill l'economia de Catalunya.

Cercle d'Economia: «Les infraestructures públiques, una amenaça a la competitivitat.» Cambra de Contractistes: «Estem en una situació que posem en perill el creixement econòmic de Catalunya i d'Espanya.» Perquè Catalunya és un dels motors econòmics d'Espanya, senyor conseller, i, o rectifiquem, o ens n'anem en orris. Vostès i nosaltres. Nosaltres, des de l'oposició, no volem compartir aquesta situació: volem redreçar-la, i vostè, senyor conseller, és el més interessat que això es corregeixi. I li he dit: hi ha polítiques a fer. Parlem de temes concrets, senyor conseller. El conveni d'infraestructures ferroviàries, negociem-lo a l'alta, a l'alça; no negociem 10.000 milions de pessetes en quatre anys: negociem-ne més. Si podem arribar, com a mínim, a 15.000, doncs, potser cobrirem la meitat dels dèficits que en aquests moments tenim per portar el metro a Badalona o fer el tramvia del Baix Llobregat o portar els ferrocarrils de la Generalitat fins a Martorell desdoblats. La zona de Tarragona, l'àrea metropolitana de Tarragona, fem tot aquest moviment de grans infraestructures que necessita: el port, l'aeroport, l'estació de Perafort. Acabem amb els dèficits de sempre dels accessos al Pirineu a les comarques de Lleida, la 1313, que el diputat senyor Joan Ganyet, insistentment, està demanant que es faci. Fem aquelles infraestructures més petites, carreteres comarcals que estan estrangulant el funcionament de les empreses d'aquest país. No pensem només en la gran xarxa viària; fem també aquestes obres comarcals de la petita xarxa secundària. I això necessita més diners, senyor conseller; més diners públics. I els diners públics ajuden a buscar diners privats. I es produeix un efecte multiplicador, un efecte beneficiós per a Catalunya i per a Espanya, i un efecte que, al final, produeix més ocupació i més benestar en aquest país.

Senyor conseller, em preocupa que no sigui sensible a la situació, em preocupa que no s'adoni que el nivell inversor no és suficient, i em preocupa perquè vostè, el que hauria d'exigir és que tots els grups de l'oposició li féssim una interpellació cada dia demanant més inversions, perquè seria una bona solució per a vostè i per al país, perquè ho necessita el país, no vostè. Catalunya necessita més inversió. (*Remor de veus.*)

El president

Silenci, si us plau. Moltes gràcies, senyor diputat. Per al torn de rèplica torna a tenir la paraula el conseller senyor Macias. Guardin silenci, si us plau!

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Senyor president, senyores i senyors diputats, senyor diputat Nadal, jo estic disposat que..., cada setmana, no ho sé, però cada quinze dies puguem parlar d'aquest tema amb tanta profunditat com vulgui, i a més a més, ho faré des de dues òptiques: primer, des de la tranquil·litat que intentaré encomanar-li a vostè –vostè ja em coneix; ja sap que sóc un home tranquil; intentaré encomanar-li-ho–, i intentaré, també, treure-li els pèls de punta, no?, i deixar-los-hi una mica més arissats. (*Remor de veus.*)

Deia que, a més a més de fer-ho des de la tranquil·litat, també ho voldria fer des del convenciment que l'obra de govern no és una obra parcellable. Senyor diputat, l'obra de govern és una obra... –i potser la meua experiència municipal em permet dir-ho; aquí hi han molts alcaldes, i ho saben–, l'obra de govern, tant si és d'un municipi com si és d'un govern, d'un país, és una obra que ha de tenir-ho tot en conjunt. Jo estic segur que a l'alcalde de Barcelona, a l'alcalde de Girona, a l'alcalde de l'Olot, o a l'alcalde de la Seu, o a l'alcalde de Tarragona els preocupa la inversió pública al seu municipi; a l'alcalde de Santa Coloma de Gramenet li preocupa la seva inversió pública al seu municipi, li preocupa que es faci el Pla del Besòs, però li preocupa, també, que hi hagi un bon nivell de formació, o li preocupa que els avis estiguin ben tractats. Suposo que tot això preocupa a la senyora alcaldessa, o a qualsevol dels senyors alcaldes i alcaldesses, no? Per tant, aquest discurs que vostè fa, de dir que, escolti'm, que hem de fer una mena de ràtzia interdepartamental, jo crec que és un discurs que, des d'un punt de vista d'una òptica global de govern, li hauríem de donar un altre to.

El que sí que jo li voldria dir és que, per nosaltres, la inversió pública té també uns criteris bàsics, i dos d'aquests criteris m'agradaria, en el poc temps que ténim, de desenvolupar-los una mica. Miri, la inversió pública serveix com a motor econòmic i, per tant, com a creació d'ocupació, però la inversió pública serveix també com a factor d'equilibri territorial. I el nostre país és un país que necessita les dues coses. Vostè és perfectament conscient que nosaltres necessitem fer una inversió pública, per exemple, en el Pla del delta del Llobregat, en el Pla del Besòs, per què? Doncs, perquè el Pla del delta del Llobregat ens actuï com un dinamitzador econòmic, no només del Llobregat, sinó de tot el país. O en el cas del Besòs, perquè tots els municipis que estan en aquell entorn experimentin una puja important. Però necessitem, també, fer les carreteres d'accés a les valls pirinenques, i per tant, com vostè pot imaginar, la compatibilització d'aquests dos objectius és un dels principals capteniments del Govern de la Generalitat.

Jo voldria dir-li que la inversió pública té, d'altra banda, una duplicitat. Miri, el delta del Llobregat ens torna a servir d'exemple. Al delta del Llobregat, una de les inversions més necessàries és el mateix desviament i l'obra de la depuradora, que té molts components ambientals, però parlo simplement com a inversió pública. Però és obvi que aquestes dues obres, encara que aquest any hi haguessin hagut els 60.000 milions necessaris per finançar-les totes dues, no s'haurien pogut dur

3928

a terme si no hi hagués hagut prèviament dues qüestions. Una qüestió que és una concertació política i una segona qüestió que són uns treballs de preparació, si em permet dir-ho, de disseny tècnic, encara que les dues..., que no es pot separar, no? I per tant, un altre dels aspectes als quals el Govern de la Generalitat ha hagut de fer front aquests últims anys ha estat de poder resoldre aquesta qüestió. Vostè sap perfectament que un dels problemes, una de les causes per les quals l'Estat no ha invertit més aquest any, ha estat per la manca de projectes, per la manca d'operacions de concertació realitzades; no s'havia pactat; vostè ho sap perfectament, i fa pocs dies, doncs, debatia això en la seva demarcació electoral, que és la meua, que l'Estat aquest any no ha pogut fer la variant de Castellfollit, però no l'ha pogut fer per un motiu: perquè no hi havia el projecte fet. I sap perfectament que aquest és un projecte llarguissimament reivindicat. Jo vaig entrar a la política, fa vint anys, demanant això, i durant molts anys he rebut cartes, compromisos, que tots ells s'han incomplert. Per tant, la inversió pública ha de tenir aquesta prèvia, que és la concertació política i el treball tècnic, el treball, també, de saber fer participar els ciutadans.

Jo crec que en l'etapa actual de govern hem hagut de suplir també certes mancances i és en aquest sentit que jo crec que una de les prioritats del meu Departament en aquest moment és això: concertar per resoldre, per exemple, l'ampliació de l'aeroport de Barcelona; concertar, per exemple, per resoldre els eixos viaris pirenaics.

Senyor diputat, a mi m'agradaria que, des de la tranquil·litat, des de la tranquil·litat plena i capillar, poguéssim debatre moltes més vegades temes d'infraestructures. En darrer terme, vostè i jo compartim la necessitat que ens en calen moltes perquè el nostre país creixi.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Es suspèn la sessió fins aquesta tarda, a dos quarts de cinc.

La sessió se suspèn a un quart de tres de la tarda i dos minuts.

La sessió es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i tres minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i pel lletrat Sr. Pau i Vall.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat dels consellers de la Presidència, de Governació, d'Economia i Finances, de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca i de Treball, la consellera de Justícia i els consellers d'Indústria, Comerç i Turisme i de Medi Ambient.

El president

Es reprèn la sessió.

Declaració institucional per a commemorar el trenta-vuitè aniversari de la Declaració universal dels drets dels infants

Em permetran un moment... A petició de tots els grups parlamentaris, procediré a donar lectura a la declaració institucional per commemorar el trenta-vuitè aniversari de la Declaració universal dels drets dels infants. Diu així: «La setmana que ve farà trenta-vuit anys de la Declaració universal dels drets dels infants, i en farà vuit que les Nacions Unides van aprovar la Convenció sobre els drets dels infants, ratificada per Espanya un any després. Amb motiu d'aquest aniversari, el Parlament de Catalunya vol posar de manifest el compromís de vetllar pels drets dels infants, donant suport a les iniciatives encarades a protegir els menors i encoratjant les institucions, associacions cíviques i culturals i els ciutadans a prendre les mesures necessàries per garantir, a més dels drets fonamentals dels infants com a persones, els drets específics relacionats en la Convenció dels drets dels infants de l'any 1989.

»El Parlament de Catalunya som conscients que cada país és el que són el conjunt dels seus ciutadans; per tant, el futur de Catalunya depèn, a més del llegat que siguem capaços de deixar, de les persones que el regiran i que hi viuran. En la formació humana dels infants d'avui rau el futur del nostre país; cal, doncs, no escatimar esforços en la seva dotació, formació i benestar.

»El Parlament de Catalunya, en reconeixement de la importància dels drets dels infants, ha dut a terme diverses iniciatives dirigides a millorar les condicions de vida dels menors, tant pel que fa referència a cobrir les necessitats materials bàsiques, com a les d'educació i benestar general i protecció, entre les quals caldria destacar la Llei sobre les mesures de protecció de menors desemparats i de l'adopció, aprovada pel Ple del Parlament el 13 de desembre de 1991, i la Llei d'atenció i protecció dels infants i els adolescents, del 10 de desembre de 1995, així com diverses resolucions, especialment la Resolució sobre els drets de la infància, del 7 de març de 1991, i es compromet a continuar treballant perquè tots els infants de Catalunya gaudeixin de tots els elements bàsics per assolir el desenvolupament integral de la seva personalitat.»

Moltes gràcies.

Preguntes

Iniciem el capítol de preguntes al molt honorable president de la Generalitat. El temps per a cada pregunta, com vostès saben, és de cinc minuts, dos minuts i mig per a cada un dels..., el que pregunta i la resposta del molt honorable senyor president.

Pregunta al president de la Generalitat sobre si considera que la denúncia contra destacats dirigents de la Unió de Pagesos contribueix a la unitat d'acció per a l'eradicació de la pesta porcina clàssica a les comarques de Lleida

La primera pregunta al president de la Generalitat, a respondre en oralment en el Ple, és la següent: sobre si considera que la denúncia contra destacats dirigents de la Unió de Pagesos contribueix a la unitat d'acció per a l'eradicació de la pesta porcina clàssica a les comarques de Lleida. Formulada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula per a formular la pregunta el diputat senyor Jordi Ausàs.

El Sr. Ausàs i Coll

Sí, gràcies, senyor president. El passat dia 31 d'octubre, el sindicat agrari majoritari a Catalunya, Unió de Pagesos, protestava contra la situació que viuen els ramaders del sector porcí a causa de la pesta llançant, a les dependències de la Delegació Territorial d'Agricultura a Lleida, Zotal, calç viva i altres desinfectants que, d'altra banda, són asèptics utilitzats a diari pels qui han de sacrificar els porcs per l'epidèmia. La protesta sindical va ser contestada de manera imminent pel Govern de la Generalitat, presentant una denúncia contra el sindicat agrari, mobilitzant els mossos d'esquadra, citant a declarar els màxims dirigents de la Unió de Pagesos, fitxant-los, amb fotografia inclosa, com si de vulgars delinqüents es tractés, el que va semblar una clara voluntat de criminalitzar i de deslegitimitzar un sindicat agrari, precisament el més majoritari, i de lluny, existent avui a Catalunya.

Sincerament, president, considereu que la denúncia contra els més destacats dirigents d'Unió de Pagesos davant la brigada judicial dels Mossos d'Esquadra de Lleida i l'obertura de la corresponent fitxa policial contribuirà a la necessària unitat d'acció per tal d'eradicar la pesta porcina clàssica a les comarques de Lleida?

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Té la paraula per contestar la pregunta el molt honorable senyor president.

El president de la Generalitat (Sr. Jordi Pujol i Soley)

Senyor diputat, abans de contestar-li amb tot el temps que pugui, li vull fer jo dues preguntes. Vostè creu que aquesta mena d'accions contribueix –ja que vostè demana això– a la unitat que vostè demana? I per altra banda, creu que donar suport a actes d'aquest tipus contribueix a solucionar el tema de la pesta porcina?

El president

Per repreguntar té la paraula el senyor diputat.

El Sr. Ausàs i Coll

Gràcies, senyor president. President, sincerament, creiem que l'actuació del Departament d'Agricultura i, per

tant, del Govern que vós presidiu al voltant de la protesta sindical a la Delegació d'Agricultura a Lleida ha estat una relliscada, i una relliscada que es podria ben bé estalviar, que s'havia d'haver estalviat i que, sens dubte, no contribuirà en absolut a la necessitat d'aprofundir el diàleg amb totes les parts afectades i d'establir una reflexió serena sobre les circumstàncies econòmiques, socials i personals que estan vivint els professionals del sector porcí. Lluny d'asserenar el conflicte, el Govern va optar per abocar més llenya al foc, i per resoldre, per la via del Codi penal i, per tant, de la criminalització, allò que –no ens equivoquem– és un conflicte col·lectiu i social i, en cap cas, és una activitat delictiva.

Va sorprendre, president, la desproporció evident en l'actuació dels mossos d'esquadra, l'excés de zel, la celeritat a citar, interrogar i fitxar persones sense antecedents penals, destacats dirigents sindicals que, d'haver-los d'acusar d'alguna cosa, hauria de ser, precisament, d'haver participat i contribuït, des de primera hora, en el procés de recuperació de les nostres llibertats, des de l'Assemblea de Catalunya i des del Congrés de Cultura Catalana, i de fer obrir els ulls a un sindicalisme agrari català, democràtic i popular. Si es considerava que havia d'haver-hi denúncia, que hi hagués denúncia –no hi ha res a dir–, ara bé, el Departament havia de posar-ho en coneixement de la policia judicial, en aquest cas els mossos, però l'impuls de les indagacions dels fets corresponia a la justícia ordinària i a la fiscalia.

Voldríem creure, president, que la iniciativa penal del Departament d'Agricultura va respondre més a una decisió precipitada i presa en un mal moment que no pas a la voluntat política de castigar i criminalitzar un sindicat agrari, el més gran de Catalunya, el més representatiu. No és el primer cop que això succeeix, president. Només cal recordar les insinuacions...

El president

Senyor diputat, se li ha acabat el temps.

El Sr. Ausàs i Coll

Gràcies, senyor president.

El president

Per contestar la pregunta té la paraula el molt honorable senyor president.

El president de la Generalitat

Veig, senyor Ausàs, que vostè no ha contestat les meves preguntes. Jo contestaré la seva. I per començar, celebri que vostè digui que hi ha d'haver un diàleg serè sobre això; diàleg i, a més, serè.

Jo, ara, pregunto quin tipus de contribució al diàleg serè és entrar en aquestes dependències públiques, llançar-hi una barreja de calç viva i de Zotal, a part de pesticides? És cert que, això, ho utilitzen les granges de porcs, però ho utilitzen amb mascarilla, com duïen els que ho van llançar, i es va veure per la televisió; provoca, perquè això és així i ho sap tothom, irritació en les

3930

vies respiratòries –per això porten mascarilles, i en portaven aquell dia–, i als al·lèrgics pot produir-los, els pots produir un quadre bronquial important. Totes les persones que hi havien van haver de sortir, i algunes d'elles –diverses d'elles– van haver d'anar a l'hospital; i avui encara hi ha una persona –avui encara– de baixa per asma, que es diu Jordi Castro, per si això ho vol, concretament vostè, comprovar.

A aquestes persones..., les despeses previsibles per a la reparació de tot això són de 890.000 pessetes –els danys causats– i, a més, s'hauran de revisar els equips informàtics perquè aquests gasos, concretament, creen, en contacte amb la part electrònica, creen grans desperfectes. Jo pregunto si això és una cosa que es pot deixar passar i es pot deixar acceptar o no es pot criticar durament, i més per part de representants del poble de Catalunya, encara que estigui fet, com vostè diu –i realment ho són–, per destacats dirigents sindicals.

El que es va fer va ser aplicar un procediment habitual i legal, que és l'atestat policial, que s'aplica a qualsevol ciutadà, i que els destacats dirigents sindicals suposo que no demanaran que se'ls apliqui una altra cosa que no s'apliqui també a qualsevol ciutadà. Això, concretament, és el que va passar. I, jo, em sembla que, davant d'això, davant de l'agressió que això representa a un bé públic i, fins i tot, a la salut de les persones, el Govern i qualsevol persona que tingui responsabilitat política –joestic segur que qualsevol diputat dels aquí presents– entén que això no es pot deixar passar sense més o, com a màxim, amb algun acte d'adhesió o, com a màxim, aprofitant-ho per anar a demanar el vot en alguna assemblea per part d'algun partit. Els qui realment tenim més responsabilitat amb això, hem de dir que aquestes coses no es poden fer, simplement.

El president

Moltes gràcies, senyor president.

Pregunta al president de la Generalitat sobre l'actuació política del Govern de l'Estat, que atempta contra els interessos de Catalunya i provoca la inestabilitat política al conjunt de l'Estat

Segona pregunta al president de la Generalitat, sobre l'actuació política del Govern de l'Estat, que atempta contra els interessos de Catalunya i provoca la inestabilitat política. Formulada pel Grup Socialista, té la paraula per formular-la el diputat senyor Joaquim Nadal. *(Pausa.)*

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Perdoni, senyor president, actuo amb la targeta del senyor Camp. Sí? Bé, molt honorable president, els mitjans avui publiquen unes manifestacions que vostè va fer ahir expressant el desig que el Govern del Partit Popular pugui completar la legislatura. La meva pregunta és la següent: des de l'òptica de Catalunya, pel que fa a la política catalana i a les preocupacions dels ciutadans i les ciutadanes de Catalunya, vostè creu compatible aquest desig amb la realitat de l'acció del

govern i les iniciatives del Govern del Partit Popular i la situació d'estira-i-arronsa permanent que vostè i ells estan protagonitzant cada dia?

El president

Per contestar té la paraula el molt honorable senyor president.

El president de la Generalitat

Bé, el que jo vaig manifestar va ser simplement, com vostè em sembla que ha recollit, això: el desig que s'acabi la legislatura, cosa que sempre ha inspirat la nostra actuació; el desig que les legislatures s'acabin. Com vostè diu, doncs, a vegades això és difícil, però, en darrer terme, nosaltres sempre creiem que en aquest tipus de col·laboracions, que no és la primera vegada que fem, el que compta és el resultat final. I no és la primera vegada que fem un exercici de paciència –també el varem fer amb vostès, concretament, amb els socialistes. I crec, sincerament, que l'exercici de paciència que varem fer amb vostès i les pressions que varem aguantar durant una pila de mesos, perquè no trenquésim, van ser positives, perquè els resultats que hi van haver crec jo que avui es poden comptar en l'actiu de Catalunya. Aleshores, si en aquest cas serà així o no, jo espero que també –sincerament, si no, no ho faríem–, però crec que sempre, en aquests casos, s'ha d'esperar el resultat final, s'ha d'esperar l'abast que tindrà el benefici que això pugui tenir per a Catalunya i sumar i restar, veure si sumem més que no pas restem. Creiem que sumarem més que no pas restarem.

El president

Per repreguntar té la paraula el senyor diputat.

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Gràcies, senyor president. Fa pràcticament ja tres setmanes, vostè va donar al Govern del Partit Popular un xec en blanc pel que fa als pressupostos generals de l'Estat. No sabem avui encara si sumarem més o restarem. Si ens atenem a l'experiència de l'any passat, restarem més que no pas sumarem. I entremig, el Govern del Partit Popular ha pres diverses iniciatives, a les quals vostè ha reaccionat amb considerable irritació per considerar que atemptaven contra molts aspectes substancials de la vida política i de la personalitat col·lectiva de Catalunya. Vostè ha arribat a fer una carta als consellers, o ha fet que es publicués en algun mitjà de comunicació de Barcelona una carta als consellers, recomanant-los no acceptar cap iniciativa legislativa del Govern de l'Estat sense, prèviament, contrastar-la. I la meua pregunta és: quan ara el Partit Popular de Catalunya li diu a vostè o l'amenaça de no votar els pressupostos de la Generalitat, vostè creu que l'estabilitat per l'euro és possible amb la inestabilitat a Catalunya?

Jo voldria no pas fer-li una altra pregunta en la repregunta, sinó simplement recomanar-li que procuri no posar Catalunya en risc, no passi que la cotització de Catalunya trontolli arran de qualsevol rel·liscada d'algun dels seus socis de govern, com si fos el valor d'una acció en borsa.

El president

Per contestar la repregunta té la paraula el molt honorable senyor president.

El president de la Generalitat

Bé, escolti, per ara, d'inestabilitat a Catalunya, política, no n'hi ha hagut. I vostè, com a cap de l'oposició, ho sap perfectament, que no n'hi ha hagut. Quant a la nota aquesta que vaig enviar als consellers, jo el que vull, simplement, és que no ens apliquin el silenci administratiu. I més quan no es diu amb quin termini comença a aplicar-se això. Ara, a part d'això, estem oberts a totes les negociacions, quan les negociacions són possibles.

A nivell d'Estat tampoc hi és, aquesta inestabilitat, i vostè, com a representant del Partit Socialista, també ho sap. Però, a més, ho sap qualsevol ciutadà, qualsevol ciutadà sap que s'aproven els pressupostos, que és bo aprovar-los, que és absolutament necessari aprovar-los, i el disgust que tindria el Partit Socialista si no els aprovéssim!, precisament també, i en general, jo crec que tot el país, i em sembla que ningú apuntaria que es fes res que impedís l'entrada –i l'entrada amb bon peu– de l'Estat espanyol a la Unió Econòmica i Monetària; hi ha una sèrie de lleis autonòmiques que s'han fet...

Per tant, al costat d'una sèrie, que no li amago, de problemes, de qüestions problemàtiques que tenim amb el Partit Popular i que discutirem i que resoldrem o no resoldrem i, al final, doncs, prendrem les nostres decisions... Si veiéssim que, l'any que ve, comencem a restar més que no pas sumar... El que sí que li he de dir és que, d'estabilitat, n'hi ha a Catalunya; que, d'estabilitat, n'hi ha a Espanya i que, de resultats, n'hi ha... Aquí, n'hi he dit uns quants; els hi podria afegir les lleis autonòmiques, la LOFAGE, el trànsit, els ports..., una millora no prou definitiva però una millora important –en tot cas, més important que la que vam aconseguir amb els socialistes pel que fa al tema del finançament, etcètera. A tot això, hi pot afegir la resistència davant dels mercats en aquests moments que hi han unes certes turbulències financeres, l'anunci del governador del Banc d'Espanya dient que s'hauran d'abaixar, que es podran abaixar els interessos fins al 4%, etcètera, etcètera. Tot això són coses que, sense l'estabilitat que hem assegurat, no es podrien aconseguir –no a qualsevol preu– i, per tant, li ho repeteixo: ja ho vam fer amb vostès; concretament, un bon dia vaig anar a veure el senyor Felipe Gonzalez i li vaig dir: «Miri: fins aquí podíem arribar.» Això també podria passar un dia, naturalment, però no és el nostre objectiu...

El president

Senyor president, se li ha acabat el temps...

El president de la Generalitat

...no és el nostre objectiu, i ja sap...

El president

Se li ha acabat el temps.

El president de la Generalitat

Res més.

El president

Moltes gràcies.

Pregunta al president de la Generalitat sobre els motius pels quals el Govern de la Generalitat qüestiona la viabilitat del sistema públic de pensions i recomana el sistema privat

Pregunta al president de la Generalitat sobre els motius pels quals el Govern de la Generalitat qüestiona la viabilitat del sistema públic de pensions i recomana el sistema privat, formulada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds. Té la paraula, per formular-la, la diputada Imma Mayol.

La Sra. Mayol i Beltran

Gràcies, senyor president. Senyor Pujol, durant el mes d'octubre, consellers del seu Govern com a tals, és a dir, en l'exercici del seu càrrec, han fet les següents afirmacions: «Jo, als meus fills, els dic que, el dia de demà, o tenen una pensió complementària o tindran dificultats»; unes altres: «Jo, als meus quaranta-un anys i sense que pugui significar cap missatge, si hagués de decidir ara, apostaria per un pla de pensions privat que servís de complement a la pensió pública.»

Per quin motiu, des del Govern de la Generalitat, s'emet permanentment aquest missatge, senyor Pujol?

El president

Per contestar la pregunta, té la paraula el molt honorable senyor president.

El president de la Generalitat

Entre altres coses, perquè és el que diu el Pacte de Toledo. Al Pacte de Toledo, la seva recomanació 14, doncs, diu això, o bé perquè és el que diu l'acord sobre consolidació i racionalització del sistema de la Seguretat Social, que van aprovar el Govern, els sindicats i la patronal, però també amb suport polític nostre, concretament l'any passat; entre altres coses, per això. Si vol, després li ampliaré la resposta.

El president

Per a repreguntar, té la paraula la senyora diputada.

La Sra. Mayol i Beltran

Gràcies, senyor Pujol. Em sorprèn la seva resposta perquè, teòricament, vostè, que ho sap tot, veig que no s'ha llegit ni el Pacte de Toledo, sincerament. Realment, el que també em sorprèn és fins a quin punt el pensament únic ha fet calada en vostè i el seu Govern, un dels principis del pensament únic que diu: «Repetir equival a demostrar.»

3932

Miri, senyor Pujol, l'estudi més seriós que s'ha fet en aquest país sobre el futur de les pensions, el va fer el Ministeri de Treball l'any 95 i aquest estudi, que diu el que segur que ja vostè sap, perquè ho sap tot, diu que, en la pitjor de les hipòtesis, és a dir, amb un creixement d'un 2% del PIB —per tant, molt per sota del que hi ha en aquests moments i sense increment de l'ocupació—, les pensions a l'Estat espanyol estan garantides fins més enllà del 2030 —això, sense fer les reformes estructurals que serien necessàries, que s'han de fer, que garantirien el futur molt més enllà.

Miri, el debat de fons, que vostè no vol fer i que nosaltres no li permetrem que eviti, és el debat de dir: «És just que un país que genera riquesa, de cada 100 pessetes, d'aquesta riquesa que genera, 11, en la pitjor de les hipòtesis, les destini a finançar pensions, que és una cosa tan important per al país?»

La pregunta és, senyor Pujol: vostè, per què en comptes de fer com hauria de fer un govern responsable, que és contribuir a generar un sistema públic de pensions viable, es dedica a fer d'un bon responsable d'un departament comercial d'una entitat financera o d'una entitat asseguradora? La pregunta és: per què fa aquesta funció de departament comercial? A canvi de què, senyor Pujol?

El president

Per contestar la repregunta, té la paraula l'honorable senyor president.

El president de la Generalitat

Bé, jo no ho sé tot, no ho sé tot, però, concretament, això que em diu, sí que ho sé: això del Ministeri de Treball. I és veritat, cosa que va sorprendre a tothom; fins i tot al Ministeri de Treball va sorprendre. Això també ho sé, perquè és l'únic Treball, l'únic Treball que diu això, perquè tots els altres —els d'aquí i els de fora d'aquí— adverteixen sobre un perill irreal: que, a la millor, a la millor, les coses van tan bé que no es produeix, perquè Malthus, gràcies a Déu, s'ha equivocat gairebé sempre; però —i els malthusians—, de tota manera, és un perill real i és obligació nostra fer que la gent ho sàpiga, i el perill és que pot arribar un moment en què, realment, sigui difícil, almenys certs nivells de pensions, doncs, de pagar-los.

Nosaltres, el Govern de la Generalitat —i sabem que això no és gens popular perquè pot ser molt fàcilment manipulats—, des de fa temps ens dediquem a fer estudis, seminaris, etcètera, sempre comparant-nos i sempre demanant que ens vinguin a informar la gent dels països més avançats en les reformes: concretament, els escandinaus, els holandesos...; fonamentalment, escandinaus i holandesos, i tots estan d'acord amb això, que, per altra banda, va ser recollit en el Pacte de Toledo —concretament, la recomanació 14—, i de fet, el que pretén és consolidar plenament les pensions públiques i defensar la simultània aplicació de sistemes complementaris, sempre amb el benentès —i això no recordo bé si ho diu la recomanació 14, però li ho dic jo— que nosaltres entenem que el que sí que sempre s'ha d'assegurar —i això sempre es pot assegurar— són unes pensions

mínimes per a tothom, absolutament per a tothom, i si després es poden assegurar altes per a tothom, molt millor. Però, de tota manera, hem de sortir de la base que el perill existeix i que, per tant, que hi hagin uns complements voluntaris i no substitutoris, no substitutoris —ho repeteixo— del sistema públic em sembla que és el bon servei al país i als ciutadans que un govern honestament ha de fer.

Això és tot el que li puc dir. Perquè faci això, nosaltres, per això, hem iniciat aquests estudis, mirar de parlar-ne, perquè qualsevol país d'Europa... Holanda, per exemple, que està tant de moda i que, evidentment, també té aquesta sistema de pensions complementàries, doncs, ha hagut d'iniciar el diàleg, parlar-ne, córrer el risc de ser malinterpretat, ja des de l'any 1982, i avui la població holandesa ho entén prou bé, tot això, i creu que les solucions que s'han aportat, que són bàsicament públiques, finançament públic, però també complementàries, no substitutòries, és bona.

Li vull advertir que l'opinió... S'ha acabat això?

El president

Segueixi; no, encara no...

El president de la Generalitat

Li vull advertir que l'opinió pública d'aquí ho veu bastant així. Jo li recomano que llegeixi un llibre que ha publicat aquest any...

El president

Ara, sí.

El president de la Generalitat

...el Servei d'Estudis de la Caixa sobre l'opinió...

El president

Gràcies, senyor president. (*Rialles*).

Quarta pregunta... (*La Sra. Mayol i Beltran demana per parlar.*) Senyora Mayol, em demana la paraula?

La Sra. Mayol i Beltran

Sí, per contradiccions. (*Remor de veus.*) Què passa: que, al senyor Pujol, no se'l pot contradir? És clar, si ha fet una contradicció, com un altre... (*Remor de veus*).

El president

Perdó. Mig minut, però mig minut comptat per aquesta contradicció a què alludeix, però que sigui contradicció.

La Sra. Mayol i Beltran

Hi insisteixo: no s'ha llegit el Pacte de Toledo. A la introducció, el Pacte de Toledo diu que el compromís de tots el que el signen és explicar la viabilitat futura de les pensions públiques i garantir-ne així el seu futur —això ho diu la introducció del Pacte de Toledo. I el punt 14, el que diu és que es poden fer pensions complementàries; però hi ha un compromís inicial de dir, tothom qui

el signa –i vostès també–, d'explicar que hi ha viabilitat futura del Pacte de Toledo; de les pensions futures, senyor Pujol.

El president de la Generalitat

Escolti, això és el que li he dit. Vull dir: la recomanació 14 diu que el sistema... (*Remor de veus.*)

El president

Volen fer el favor de guardar el silenci? Té la paraula l'honorable senyor president. Contesti la contradicció, senyor president; té també mig minut.

El president de la Generalitat

He dit que, nosaltres –i crec que això sí que està a l'abast, i vull dir tots els governs europeus–, el que hem de fer concretament –Espanya, també– és fer les coses de tal manera que es pugui assegurar una pensió mínima, però assegurar segons quines pensions no és segur; no li dic que sigui segur, no és segur que les puguem assegurar, i per tant, és bo que població simplement ho sàpiga, i faci el que diu la resolució número 14, que diu concretament que «el sistema públic de la Seguretat Social pot complementar-se voluntàriament per sistemes d'estalvi de protecció social, externs a la Seguretat Social». I amb aquesta –afegeixo ara jo– finalitat es recomana abordar l'ordenació de la previsió social complementària.

Res més que això, i això és el que es diu aquí, el que es diu a Holanda, el que es diu als països nòrdics, etcètera. Tots els països, aquest tema, se l'han pres seriosament i no pas –diguem-ne– amb concessions demagògiques.

El president

Moltes gràcies, senyor president.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la possible convocatòria d'eleccions al Parlament de Catalunya

Pregunta, nova pregunta, al president de la Generalitat sobre la possible convocatòria d'eleccions al Parlament de Catalunya. Formulada pel Grup Mixt, té la paraula el diputat senyor Benet Tugues.

El Sr. Tugues i Boliart

Moltes gràcies. Molt honorable president, al Ple passat li preguntàvem sobre la senyora Esperanza Aguirre i aquesta setmana ho hauríem pogut tornar a fer perquè aquella senyora és un pou a l'hora de generar notícies, de tal manera que no es van pas inspirar en ella aquells que cantaven que «la Esperanza sólo saber bailar cha-cha-cha.» De tota manera, la ministra ataca, per una banda, però la resta de flancs estan ben coberts. N'hem repassat uns quants en preguntes a vostè mateix durant els darrers plens i d'altres de fets, que podríem repassar: intents laminadors en el tema de les adopcions, foment de l'*ardor guerrero* a les nostres escoles o insuficiència inversora de l'Estat a Catalunya, que suposa

només un 12% davant d'un 16% de la població del conjunt de l'Estat. I escamnats com estan, encara ho valoren positivament.

Per tant, és segur que paciència al marge, vostè i el seu Govern, senyor Pujol, té motius més que suficients per trencar amb Madrid. Ha pres aquesta decisió? Si l'ha pres, ha decidit que això repercuteixi en l'avançament de les eleccions al Parlament de Catalunya?

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula per contestar el molt honorable senyor president.

El president de la Generalitat

O sigui, la pregunta és si hem decidit quan han de ser les eleccions; és això? Doncs, no, no ho hem decidit. Millor dit, hem decidit el que hem decidit des del començament de la legislatura: que la legislatura duri fins al final –la de Catalunya, em refereixo ara–, però, en tot cas, el que és el nostre propòsit és no fer eleccions el 1998; no és el nostre propòsit. Ara jo no li puc garantir res, ni vostè tampoc i vostè i jo junts no podem garantir res perquè nosaltres som seixanta-quatre diputats, sap? Però, bé, en tot cas, l'intent, el desig, l'objectiu, el propòsit és de no convocar eleccions durant l'any 1998.

El president

Per a repreguntar, té la paraula el senyor diputat.

El Sr. Tugues i Boliart

Gràcies, senyor president. Vostè té raó, senyor Pujol, però en el futur li garanteixo que els diputats del PI es multiplicaran per vés a saber quant. (*Rialles.*) De tota manera, una qüestió de principis. Anem malament –i em refereixo al rum-rum que va sortint de tant en tant–, anem malament si l'únic condicionant de la data de les eleccions catalanes és la política espanyola; prou que ens sucursalitzen la política des d'allà perquè al damunt hi col·laborem des d'aquí. No pot ser que cada vegada que es refreden relacions amb el PP o sorgeix un conflicte que posi en perill el suport del seu partit al Govern central la lectura immediata sigui no que el Govern central s'haurà d'espavilar amb altres aliats o que, eventualment, hauran, ells, d'avançar les seves eleccions, sinó que el que s'han d'avançar són les eleccions catalanes, i això és condicionar i sucursalitzar extraordinàriament la política catalana, que hauria de tenir uns ritmes propis al marge de les eventualitats espanyoles, perquè, si el Parlament ha de fer feina, l'ha de fer amb rigor i serenitat i el que menys ajuda al rigor i a la serenitat és la provisionalitat que provoca la sensació de precampanya electoral i, a meitat de legislatura, no toca pensar en precampanyes.

L'actuació, les maneres del Govern del PP, no mereixen el suport d'una força nacionalista, però la política catalana, el treball d'aquest Parlament i del seu Govern no han d'estar directament condicionats pel que Convergència i Unió faci o deixi de fer a Madrid o per si el PP té o no té majoria a Madrid, perquè, si no, la sensació

3934

és que, finalment, qui té la paella pel mànec de tot, senyor Pujol, és el senyor Aznar i el seu fantàstic govern.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Per contestar la pregunta, té la paraula el molt honorable senyor president.

El president de la Generalitat

Escolti, jo celebro molt que vegi que el Partit de la Independència té tanta presa per anar a les eleccions, vull dir, sembla un bon senyal. Però, a part d'això, el que li volia dir és que... (*Pausa.*) No ho entenc ni jo. (*Rialles.*) Escolti, el que li volia dir és que nosaltres, contràriament al que vostè diu, creiem que, ara com ara –ara com ara, i ja ho he dit abans quan he contestat al senyor Nadal–, mentre sigui així, doncs, nosaltres no tenim per què acabar amb aquesta col·laboració.

Des d'un punt de vista d'interessos molt generals, que afecten tot l'Estat, però que repercuteixen molt especialment a Catalunya, aquesta col·laboració ens sembla necessària –naturalment, si podem–; si ens fan la vida absolutament impossible –ja ho he dit abans–, l'hauré de trencar, però el nostre desig és que no sigui així. I des d'un punt de vista estrictament català..., ho he dit abans i ho repeteixo: finançament, traspassos, trànsit, Llei del sol pendent, Llei de ports pendent, Llei del trànsit, del transport del trànsit també encara pendent; traspassos que espero que podrem aconseguir durant els propers mesos, alguns d'ells molt reclamats per vostès, com, per exemple, tot el tema de beques, etcètera, etcètera. Tot això encara està pendent. A part –ho repeteixo– de les qüestions de caràcter molt general que, de tota manera, tenen una repercussió molt important en l'economia i en la societat de Catalunya i, indirectament, per tant, també en el que podríem dir-ne el vigor col·lectiu del nostre país.

Mentre nosaltres, per altra banda, a Catalunya –a Catalunya, deixem-nos ara del que pugui passar a Madrid–, si guem capaç –nosaltres, vull dir el Govern de la Generalitat– de dur a terme una acció de govern –que duem a terme i que durem a terme– i mentre aquest Parlament sigui capaç –que ho és i estic segur que ho seguirà sent– de tirar endavant la seva acció legislativa, no veig per què nosaltres hàgim d'interrompre la legislatura; no veig en absolut perquè l'hàgim d'interrompre, perquè –ho repeteixo– en aquests moments nosaltres en traiem més benefici, malgrat tota una sèrie de coses que vostè ha dit, sobre les quals té raó i que em preocupen i que podrien arribar un dia a una situació molt difícil, però, ara com ara –ho repeteixo–, nosaltres entenem que hem de continuar la legislatura i farem tots els possibles per no haver de fer eleccions durant el 98.

El president

Moltes gràcies, senyor president.

Pregunta al president de la Generalitat sobre l'adopció internacional, especialment pel que fa referència als països de l'Europa de l'Est

La quinta pregunta al president de la Generalitat és sobre l'adopció internacional, especialment pel que fa referència als països de l'Europa de l'Est, presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Té la paraula per exposar-la la diputada senyora Rosa Bruguera.

La Sra. Bruguera i Bellmunt

Gràcies, senyor president. Molt honorable president, aquest matí hem aprovat per unanimitat la Llei de creació de l'Institut Català de l'Acolliment i de l'Adopció. Ara fa un moment el president de la cambra ens ha llegit una declaració amb motiu de la commemoració de la Convenció dels drets de l'infant. Crec, doncs, que la pregunta que li formulo en nom del Grup de Convergència i Unió és important que sigui, precisament avui, sobre infància, i molt concretament sobre el tema de l'adopció.

La legislació en matèria d'adopcions a Catalunya permet a la persona o persones que desitgen adoptar un infant que puguin sol·licitar que aquest sigui o bé de Catalunya o bé de qualsevol comunitat de l'Estat o bé d'un altre país. Quan mires l'evolució dels darrers anys sobre el nombre d'adopcions de menors de Catalunya t'adones que ha anat disminuint el nombre d'infants desemparats susceptibles d'adopció, i que aquesta disminució és una constant, però com a contrast veiem que dia a dia s'incrementa el nombre de persones que volen convertir-se en pares adoptius. És a dir, s'incrementa la llista d'espera. Entenc que la impossibilitat de rebaixar aquesta llista va donar lloc a l'Ordre de la consellera de Justícia del proppassat dia 26 d'agost, de suspendre transitòriament els processos de valoració per a l'adopció nacional. Atesa aquesta suspensió transitòria, només queda obrir la via de l'adopció internacional, una via per la qual ja s'han decidit moltes famílies en veure passar el temps sense possibilitats d'adopció de criatures de Catalunya.

Per tot això, senyor president, la pregunta és: quines són les línies d'actuació del Govern en matèria d'adopcions internacionals, i especialment pel que fa als països de l'Est?

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Per contestar la pregunta, té la paraula el molt honorable senyor president.

El president de la Generalitat

Bé, com vostè bé diu, senyora diputada, efectivament, cada vegada hi ha més gent, més parelles que volen adoptar una criatura i cada vegada hi ha menys criatures que poden ser adoptades. I és per això que la Conselleria va decidir orientar-se molt decididament cap a acords amb països en els quals sí que és molt més fàcil adoptar criatures, i de cara a això, doncs, s'han tingut contactes amb diversos països per tal que s'acrediti el que se'n diu una entitat col·laboradora del país res-

pectiu, que se'ns reconegui la qualitat d'entitat col·laboradora per tal de poder establir tota aquella mena de contactes que poden finalment portar a una adopció. Concretament, en aquest sentit hi han hagut contactes i acords amb el Perú, amb Bolívia, amb Brasil.

Últimament... –vostè es referia als països de l'Est, però em permetrà que li contesti en termes una mica més generals–, últimament a Romania i Bulgària, la setmana passada –ara fa tot just quinze dies–, també es va arribar a un acord, i tot plegat fa que en aquests moments hi hagin onze països amb els quals tenim aquest reconeixement d'entitat col·laboradora, que són exactament..., dels països de l'Est només n'hi ha dos –Bulgària, Romania, ben recents–, però deixi'm dir que a més hi ha Bolívia, Brasil, Colòmbia, Mèxic, Equador, el Salvador, Nicaragua, Perú i l'Índia. Actualment s'està en converses per aconseguir la mateixa acreditació amb Xile, Guatemala i Filipines, i per altra banda hi ha alguns països als quals s'ha de fer a través d'un altre sistema, i de cara a això es va crear, ara fa poc, l'Institut Català de l'Acolliment i de l'Adopció. I en aquesta línia s'està en tràmits, concretament, amb el Nepal, amb Rússia –país de l'Est–, Madagascar, Albània –també país de l'Est–, Panamà, Haití, República Dominicana i la Xina, que està més enllà dels països de l'Est, si m'ho permet.

Bé, aleshores, per altra banda, en el futur –ara això encara no està encetat– es faran negociacions amb Polònia i Hongria; també, concretament, tornant a Amèrica, amb Hondures, Costa Rica i Veneçuela. I això fa que en un termini relativament breu puguem tenir la possibilitat que s'adoptin criatures a Catalunya procedents d'entre vint i vint-i-sis països diferents. Això crec que resoldrà aquest problema i jo celebro molt que sigui així, perquè, com vostè molt bé ha dit, hi ha una petició cada vegada més gran. Una petició que, d'altra banda, respon a unes motivacions humanes molt positives, que és una pena que es vegin frustrades, i esperem que d'aquesta manera aquest tema, per bé de les criatures i per bé de les parelles que les volen, es podrà resoldre.

El president

Per repreguntar, té la paraula la senyora diputada. No vol repreguntar? Moltes gràcies.

Pregunta al president de la Generalitat sobre els motius de la no-assumpció per la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra dels trasllats penitenciaris i de la vigilància dels edificis judicials

Entrem, per tant, a la sisena i última pregunta al molt honorable senyor president: pregunta sobre els motius de la no-assumpció per la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra dels trasllats penitenciaris i de la vigilància dels edificis judicials, formulada pel Grup Parlamentari Popular. Per exposar la pregunta, té la paraula el diputat senyor Rafel Luna.

El Sr. Luna i Vivas

Moltes gràcies, senyor president. Senyor president, per què no han assumit els Mossos d'Esquadra el trasllat i custòdia dels presos i detinguts, així com la vigilància dels edificis judicials?

El president

Per contestar, té la paraula l'honorable senyor president.

El president de la Generalitat

Vaig contestar una pregunta semblant –em sembla que només, aleshores, es limitava als edificis judicials– el mes de febrer, però, en fi. Senzillament..., molt senzill: perquè s'està fent un desplegament territorial i no sectorial. Això fa, per exemple, que en aquest moment i des de fa pocs dies, això sí, doncs, per exemple, el trasllat de presos, els Mossos d'Esquadra el facin concretament per les presons de Girona i de Figueres, pel territori en el qual han estat desplegats. En el futur s'anirà fent en els altres territoris a mesura que el desplegament avanci.

El president

Moltes gràcies. Per repreguntar, té la paraula el senyor diputat.

El Sr. Luna i Vivas

Moltes gràcies, senyor president. La vigilància i protecció dels edificis públics de la Generalitat per part dels Mossos d'Esquadra es recull a l'Estatut d'autonomia de Catalunya, així també com la Llei 10/94, de l'11 de juliol, de Policia de la Generalitat i Mossos. La Generalitat no ha assumit encara aquests compromisos, els derivats de les seves competències, malgrat que van ser traspassats per l'Estat junt, com és lògic, amb les instal·lacions, els pressupostos i el personal funcionari per a la seva execució.

Tot això continua estant en mans de l'Estat. És a dir, existeix un abandonament per part del seu Govern de competències que són pròpies del Govern de la Generalitat. Consta a aquest Grup Parlamentari que se li ha demanat reiteradament que assumeixi la vigilància dels edificis judicials i del trasllat dels presos i detinguts per part dels Mossos d'Esquadra. Aquest treball el continuen fent les forces i cossos de seguretat de l'Estat, és a dir, la Policia i la Guàrdia Civil, amb un cost anual equivalent a 1.000 milions –són quatre anys, 4.000 milions de pessetes– i amb un gran desplegament d'efectius que s'haurien de destinar a les seves funcions, com reclamen els ciutadans. Hem d'assenyalar, també, que no serveix l'excusa, senyor president, que vostè ens dóna, que a mesura que es faci el desplegament dels Mossos d'Esquadra al territori de Catalunya s'iran assumint aquestes funcions, com passa a Girona. Això no és una competència que hagi d'estar d'acord amb el que és els desplegament dels Mossos d'Esquadra.

Senyor president, ha arribat vostè a pensar que els desplaçaments a comarques de Catalunya de mossos d'es-

3936

quadra que no estan contemplats dintre del desplegament de Mossos d'Esquadra, com a la Vall d'Aran, el Baix Ebre, el Montsià i uns altres, podrien aquestes persones fer aquestes funcions dintre de les competències que són pròpies de la Generalitat, i no de fer-ho una política d'imatge? Senyor president, no és lògic ni bo per al país que no parem –i dic «no parem», incloent el Grup Parlamentari nostre– de demanar el desenvolupament de l'Estatut, les competències que ens corresponen, els funcionaris, els edificis i els pressupostos, perquè, un cop que ho tenim, el Govern de la Generalitat miri cap a un altre costat i no assumeixi les responsabilitats que els corresponen.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per contestar la pregunta, té la paraula el molt honorable senyor president.

El president de la Generalitat

Senyor Luna, d'abandó, res; d'excusa, res, i de política d'imatge, res. En tot cas, si hi hagués alguna excusa s'hauria d'atribuir a la Junta de Seguretat, que per cert decideix el senyor Martí de Foxà, en fi, un representant del Ministeri, concretament, i al qual assisteix la delegada. Per què? Fixi's vostè bé: 15, d'abril de 1997, la mateixa Junta de Seguretat diu –decideix– «que els Mossos d'Esquadra assumeixin tots els edificis judicials i tots els trasllats de presos» –llegeixo textualment– «en les comarques on estan desplegats, i en el mateix sentit, que a partir del primer de novembre de 1997 assumeixin aquests serveis policials a la demarcació de Girona». Això ho diu la Junta de Seguretat. Bé. I això va a missa, per tant.

Bé, l'Estatut és l'Estatut, però es va aplicant de mica en mica, d'acord amb el que es decideix concretament amb el Govern, i en aquest cas, a través de la Junta de Seguretat, cosa que no vol dir que també faci serveis d'aquest tipus més enllà de la seva demarcació. Per circumstàncies diverses, lligades amb el fet de la vigilància a les presons, i durant l'any 96, sense tenir-ne obligació estricta, els Mossos, concretament, han fet molts serveis determinats de presos. Però, de fet, estrictament, el que s'ha de fer és el que diu nogensmenys que l'autoritat màxima en això, que és la Junta de Seguretat, la qual és paritària, com vostès saben, amb el Govern central.

Que l'Estatut digui que tenim aquesta competència, l'altra o l'altra, això és cert. I què més voldríem que agafar-les totes d'un cop? De vegades, més aviat ens trobem amb dificultats per part del Govern central per agafar segons quines competències, no? Això vostès ja ho saben, això. Però, de tota manera, fins i tot, encara que volguéssim, de cop, difícilment es poden fer. Hi ha moltes competències que ens agradaria poder exercir i no podem. Per exemple, nosaltres actualment hem de vigilar el camp de futbol del Figueres, posem pel cas; no el camp de futbol del Barça. Per què? O el camp de futbol del Manlleu. Per què? Entre d'altres coses, perquè... –perdó, el del Manlleu, sí, perquè hi estem desplegats, el del Manlleu, sí–, però no, per exemple, el

camp de futbol de la Gramenet. Per què? Perquè, concretament, a la província de Barcelona els Mossos d'Esquadra no estan desplegats. I ja m'agradaria a mi poder, diguem-ne, exercir la vigilància del camp del Barça i del camp de l'Espanyol, però fins que no s'ha fet el desplegament no podem.

Ho repeteixo: d'excusa, de política d'imatge, d'abandó, res; simplement la decisió en la qual vostès..., perdó, no vostès, el Govern central hi té una autoritat, doncs, molt alta i molt alta. És una decisió, concretament, de la Junta de Seguretat, tal com demostra la lectura textual que li acabo de fer de l'acord del 15 d'abril del 1997.

El president

Moltes gràcies, senyor president.

Pregunta al Consell Executiu sobre l'extensió de la cobertura poblacional dels programes de prevenció del càncer de mamella

Acabades les preguntes al molt honorable senyor president de la Generalitat, passem al capítol de preguntes al Consell Executiu. La primera pregunta al Consell Executiu és sobre l'extensió de la cobertura poblacional dels programes de prevenció del càncer de mamella, formulada pel Grup Socialista. Té la paraula per exposar-la la diputada senyora Carme Figueras.

La Sra. Figueras i Siñol

Moltes gràcies, senyor president. Senyor conseller de Sanitat, el càncer de mama és una de les principals causes de mort entre les dones de mitjana edat, com vostè molt bé sap. De fet, és el càncer de més elevada mortalitat entre les dones de cinquanta a seixanta-quatre anys. Les dades actuals són d'unes mil morts a l'any, de dones mortes a l'any, a causa d'aquest càncer, del càncer de mama a Catalunya, amb una mitjana d'edat de seixanta-un anys.

La prevenció mitjançant el cribratge de la població amb la prova de la mamografia, allà on s'ha fet, s'ha demostrat efectiva, podent arribar a disminuir la mortalitat per aquesta malaltia en un 30%. Ara bé, la realitat, segons nosaltres coneixem, és que l'oferta d'aquestes proves preventives només s'està fent per un percentatge de població baix, que està entre el 10 i el 15%. De fet, que coneguem, només s'està fent a vuit àrees bàsiques de salut.

Quines són les previsions del Departament de Sanitat pel que fa a poder ofertar aquestes proves preventives a la població més afectada, les dones de cinquanta a seixanta-quatre anys, a tot el territori català?

El president

Per contestar la pregunta, té la paraula l'honorable conseller de Sanitat i Seguretat Social, senyor Eduard Rius.

El conseller de Sanitat i Seguretat Social (Sr. Eduard Rius i Pey)

President, il·lustres senyores i senyors diputats, senyora Carme Figueras, no hi ha dubte que, atesa la no-existència de mesures de prevenció primària per al càncer de mama, el cribratge poblacional d'aquest càncer mitjançant mamografia és, avui per avui, l'estratègia preventiva més efectiva, acceptable i vàlida amb què es compta en aquests moments.

La voluntat del nostre Departament, i d'acord amb les previsions del Pla de salut de Catalunya 1996-1998, i seguint els criteris d'efectivitat, equitat i progressivitat, és continuar amb els programes de cribratge del càncer de mama existents, que avui cobreixen, aproximadament, doncs, com vostè deia, el 15% de les dones catalanes d'edats compreses entre el cinquanta i els seixanta-quatre anys, i estendre progressivament els programes a la resta de població diana. I en aquest sentit, doncs, li voldria dir que hem previst posar en marxa l'any 1998 un programa de cribratge poblacional de càncer de mama a cada regió sanitària que ens permetria donar cobertura aproximadament al 38% de la població diana.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. Per repreguntar, té la paraula la senyora diputada.

La Sra. Figueras i Siñol

Moltes gràcies, senyor president. Bé, és veritat que, d'entrada, ja és un avenç si podem, l'any 98, aconseguir aquests objectius del 38%. El que sí que sap molt bé el senyor conseller és que cal fer un esforç prioritari en aquest tema, i que, a més del cribratge, el que cal és, també, avançar en la implantació dels programes d'atenció a la dona en tot el territori català, que en aquest moment no estan tampoc instaurats en tot el territori; és més, en els vint-i-nou sectors en què hi han diferents nivells d'implantació del programa de la dona..., i sobretot, també, senyor conseller, el que potser caldria ja és que ens plantegéssim fer estudis del nivell d'estrògens en determinades fases de la vida de les dones, que amb això es poden detectar moltes alteracions, també alteracions tumorals. Això no es fa, és una prova barata, i el que fem, que és el de les mamografies, està essent i ens està resultant molt lent. Sí que és veritat que hi hem d'avançar, i això és el que necessitem tots, però potser també valdria anar avançant en prevenció, amb programes com el que deia, dels estudis del que seria el nivell d'estrògens que poden detectar, també, moltes més coses d'una manera més senzilla, i també, com deia, amb la implantació del programa de la dona, que en molts casos encara s'està mantenint a càrrec dels ajuntaments, a càrrec de centres de planificació familiar, i d'alguna manera, també, anar educant la població en la prevenció és el que, realment, ens farà baixar aquestes altes taxes de mortalitat.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Per contestar la repregunta, té la paraula l'honorable senyor conseller.

El conseller de Sanitat i Seguretat Social

Moltes gràcies. No hi ha dubte que cal incrementar el nombre de programes, i així, doncs, ho farem l'any 1998. En aquest moment, la nostra actuació està centrada en aquest tipus de prevenció. El que sí que li voldria dir, també, és que el nombre de dones controlades és més gran que el que jo li he esmentat anteriorment, perquè cal tenir en compte que, segons els resultats de l'Enquesta de salut de Catalunya que vàrem fer l'any 1994, el percentatge de dones que declaren realitzar-se una mamografia d'una manera periòdica, en les edats compreses entre els cinquanta i els seixanta-quatre anys, era, ja el 1994, del 30,8%. Per tant, probablement, avui, aquest percentatge és molt més alt.

D'altra banda, en aquests territoris on encara no disposem de programes de cribratge poblacional, i des dels programes d'atenció a la dona que s'estan desplegant d'una manera progressiva, s'està treballant, també, per mantenir les activitats de detecció precoç del càncer de mama, ja sigui mitjançant les tècniques de detecció oportunista de casos, o reconduint, també, la demanda; reconduir-la per tal de concentrar els esforços preventius en la població diana, i realitzar la mamografia de cribratge amb la periodicitat i en el grup d'edat on l'evidència científica dona suport a l'actuació.

D'altra banda, i per tal de fer un abordatge integral d'aquest problema de salut, el Pla de salut també promou la millora de la qualitat del procés assistencial, garantint el confort de les pacients des del moment de la sospita diagnòstica fins a la seva confirmació i l'accés al tractament més adient. Aquesta acció inclou, per exemple, el suport psicosocial a les malaltes, mitjançant el desenvolupament de modalitats d'ajuda mútua i voluntariat, en el marc d'un model de cooperació...

El president

Senyor conseller, se li ha acabat el temps.

El conseller de Sanitat i Seguretat Social

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies.

Pregunta al Consell Executiu sobre el grau d'utilització de la llengua catalana en els serveis jurídics de la Generalitat.

La pregunta número 8 ha sigut retirada.

3938

Pregunta al Consell Executiu sobre les mesures a prendre pel Departament del Medi Ambient respecte a l'activitat d'una empresa de Tarragona

Per tant, passem a la pregunta número 9, sobre les mesures a prendre pel Departament del Medi Ambient respecte a l'activitat d'una empresa de Tarragona, formulada pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya; té la paraula, per exposar-la, el diputat senyor Bargalló.

El Sr. Bargalló i Valls

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, com vostè sap, l'empresa Azufrera y Fertilizantes Pallarés, radicada a Tarragona, és una empresa que ha significat problemes mediambientals distints als veïns del seu voltant i a la ciutat; és una empresa que en aquest moment té obertes unes diligències per part de la fiscalia, per delictes ecològics, informes municipals que n'aconsellen el tancament i atestats dels mossos d'esquadra pel que fa a incidències negatives contra la població.

Al nostre Grup l'interessaria saber quines mesures ha pres i pensa prendre el Departament de Medi Ambient pel que fa a la realitat mediambiental d'aquesta empresa de Tarragona.

Moltes gràcies.

El president

Per contestar la pregunta, té la paraula l'honorable senyor conseller.

El conseller de Medi Ambient (Sr. Joan-Ignasi Puigdollers i Noblom)

Bé, el capteniment del Departament de Medi Ambient és fer complir la normativa vigent en matèria de protecció de l'ambient atmosfèric, tant en aquesta com en qualsevol altra activitat de qualsevol altra empresa i, en aquest sentit, doncs, té establert un programa, que en aquest cas és exhaustiu, d'inspeccions i controls.

El president

Té la paraula, per repreguntar, el senyor diputat.

El Sr. Bargalló i Valls

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, els problemes de l'empresa sofrera Pallarés són dobles: per un cantó, des del punt de vista urbanístic –que ja ha estat resolt judicialment–, i per l'altre cantó, des d'un punt de vista ambiental. El que és cert és que, per exemple, la fiscalia, quan va iniciar les seves denúncies per delictes ecològics, es va queixar de la no-collaboració del Departament de Medi Ambient. També és cert –també és cert– que si algú ha d'actuar directament pel que fa al tancament de l'empresa no és el Departament de Medi Ambient, sinó l'Ajuntament de Tarragona. Però, en tot cas, el que nosaltres voldríem és solucionar aquests dubtes de la denúncia de la fiscalia per manca

de col·laboració del Departament i, en tot cas, poder transmetre als veïns i a les veïnes de la sofrera el fet que aquestes denúncies de la fiscalia deuen ser, suposem, no del tot certes, i que els podem transmetre que el Departament de Medi Ambient vetlla pel correcte desenvolupament de l'empresa o, en tot cas, vetlla perquè l'empresa pugui ser traslladada al més aviat possible, tot i que ja entenem que aquest és un tema municipal, per bé que la salut i la situació dels veïns de l'empresa competeixen a totes les administracions, i també a aquelles que tenen les competències de tema sanitari i de tema mediambiental.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per contestar la repregunta, té la paraula l'honorable senyor conseller.

El conseller de Medi Ambient

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, com tots recordem, la normativa que ha de complir aquesta empresa passaria pel Reglament. Quant a emissions, els valors límit de diòxid de sofre que pot emetre són de 4.300 mil·ligrams/metre cúbic, és a dir, 1.500 ppm, i en el cas d'immissions, doncs, seria, en diòxid de carboni, 120 micrograms/metre cúbic, i fums negres, 40 micrograms/metre cúbic. En aquest sentit, i per controlar-ho, li puc dir que, si ens remuntem a un any, s'ha fet informe d'emissions de diòxids de sofre en el focus 1, la xemeneia d'evacuació de gasos sublimats de sofre, en el mes d'agost, 21, de l'any passat, del 96. El 10 de desembre es va fer un altre informe del focus 1 fins al focus sisè; a partir de l'abril del 96 s'havia fet també una visita d'inspecció, en la qual es va confirmar la idoneïtat de les mesures, en principi, adoptades per l'empresa, i aquest any, ja recentment, per no fer-ho més llarg, del 23 de juliol al 18 d'agost, la unitat de vigilància i control de la contaminació atmosfèrica va controlar les immissions de la zona del Serrallo i es va situar, a més, un analitzador manual de diòxid de sofre a uns 200 metres del focus emissor. El 9 de setembre es va requerir l'empresa perquè instal·lés un registrador de continuu; el 16 de setembre es repeteixen captacions manuals de diòxid de carboni a 200 metres del focus emissor; el 23 d'octubre del 97 es fa una última visita d'inspecció, fins avui, coincidint amb el moment d'obertura d'una de les cambres per tal de contrastar i comprovar els valors que dona l'analitzador que s'havia demanat d'instal·lar a l'empresa.

Bé, tot això li ho dic per tranquil·litzar-lo, en el sentit que, durant totes aquestes mesures, les lectures, en el cas del diòxid de sofre, que recordo que el màxim legislat per a emissions dèiem que és de 1.500 ppm; s'han trobat, en tots els casos, entre un mínim de 400 i un màxim de 1.100. És a dir, sempre i en tots els casos, per sota del màxim legal.

El president

Senyor conseller, se li ha acabat el temps.

El conseller de Medi Ambient

Bé, només dir, afegir que, en el cas d'immissions, això es produeix igual, amb un màxim de 16 micrograms, quan el permès són 120.

Gràcies, senyor president.

Preguntes relatives als motius de la dimissió del director general de Promoció Cultural (tram. 310-00351/05) i a la incidència del nomenament d'un nou director general de Promoció Cultural en l'acció d'aquesta direcció (tram. 310-00352/05)

El president

Les preguntes número 10 i 11, formulades pel Grup Popular, decauen, segons m'acaba d'informar el Grup Popular. La pregunta número 12 també decau, perquè ja havia sigut resposta, i havia sigut inclosa per error en els punts de l'ordre del dia d'avui.

Preguntes acumulades relatives a la transferència dels coneixements de l'Institut de Recerca i Tecnologia Agroalimentàries al sector agroalimentari i la coordinació d'aquest institut amb altres organismes del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca (tram. 310-000361/05) i a la col·laboració d'aquest institut amb el sector privat (tram. 310-000362/05).

Per tant, passarem a la pregunta número 13, formulada pel Grup de Convergència i Unió; té la paraula, per exposar-la, el diputat senyor Francesc Iglesias.

El Sr. Iglesias i Sala

Moltes gràcies, molt honorable president. Si m'ho permet, acumularé les preguntes enumerades amb els números 13 i 14 de l'ordre del dia.

El president

Perfecte, llavors, el temps que té és de cinc minuts.

El Sr. Iglesias i Sala

Moltes gràcies, honorable president. Honorable conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, la mundialització dels mercats i de l'economia fa imprescindible –per no dir absolutament necessari–, en tots els sectors productius, avançar en recerca, desenvolupament i tecnologia. En el món agrari i ramader crec que és més evident aquest valor afegit, que pot suposar avançar en aquest sentit, per a la competitivitat i per al mateix futur i creixement del sector.

L'Institut de Recerca i Tecnologia Agroalimentàries té encomanades funcions de recerca, desenvolupament tecnològic i transferència i divulgació de coneixements resultants dels seus treballs. Quins mecanismes segueix per fer aquesta transferència de coneixements cap al

sector agroalimentari?, i com es coordina amb altres organismes del DARP?

La segona pregunta, que va sobre la mateixa institució o institut, seria que, tal com preveu l'article 2 de la Llei de creació de l'Institut de Recerca i Tecnologia Agroalimentàries, s'indica que un dels objectius de l'IRTA és la coordinació de la col·laboració amb el sector privat en matèries de la seva competència. Com s'està articulant aquesta col·laboració?, i quin abast ha assolit?

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per contestar les dues preguntes, té la paraula l'honorable conseller d'Agricultura, el senyor Marimon.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca (Sr. Francesc Xavier Marimon i Sabaté)

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, començo una mica per la segona; de fet, l'Institut de Recerca i Tecnologia Agroalimentàries, si vosaltres miren, fins i tot, els seus pressupostos, veuran d'una manera molt clara i fefaent que un dels objectius que té manat, o sigui, que és un mandat exprés de la llei, es compleix, pel fet que, escassament, els recursos que hi aporta la Generalitat de Catalunya per al seu funcionament, doncs, cobreixen..., no arriben al 50%. Això vol dir que la resta de finançament l'obté de contractes amb diferents empreses.

De fet, l'Institut de Recerca i Tecnologia Agroalimentàries té, bàsicament, cinc àmbits de prestació de serveis. Un és la realització de projectes de recerca i desenvolupament; el segon és desenvolupament de tecnologies pròpies, l'assessorament tècnic, la prestació de serveis, intrínsecament a través dels laboratoris i dels viviers, etcètera, de l'IRTA, i la formació de personal. En aquest àmbit li haig de dir que, al llarg de la seva vida, que no és molt llarga, però sí que són deu anys, l'IRTA ha mantingut o ha signat contractes amb 413 empreses, dividides en els següents sectors: en el sector agrícola, 56 empreses de caràcter privat i 38 amb cooperatives –veurà, per les dades que li dono, que les cooperatives són unes de les institucions o de les entitats que fan servir molt aquest tipus de contractes–; en el sector ramader, 53 amb empreses privades i 28 amb cooperatives; el sector alimentari, 80 empreses i 6 cooperatives, i també s'ha de ressaltar que, en el sector químic i farmacèutic, donada la incidència que té, posteriorment, l'aplicació d'aquests productes, tant en la ramaderia com en el camp, es busca d'una forma molt important l'IRTA, és potser en el lloc on ha fet més contractes, i n'ha fet 109. Hi ha hagut altres 43 contractes que s'han fet amb altres diferents institucions. En definitiva, han estat 413 contractes que, si féssim una divisió senzilla, vol dir que, cada any, l'IRTA ha fet, pràcticament, 42 contractes de recerca i desenvolupament amb empreses.

Quant a l'àmbit que vostè em preguntava, de com es fa la transferència tecnològica de l'IRTA vers els nostres sectors, s'ha de dir que això va estar reestructurat i es

3940

va crear al si del Departament el que se'n diu Servei d'Assessorament a l'Empresa Agrària. Aquesta formació la porten a terme un centenar de persones, distribuïdes arreu de Catalunya a les nostres oficines comarcals, i aquestes persones, s'encarrega de formar-les, precisament, l'IRTA. I en tot cas, també haig de dir que, quan aquesta transferència tecnològica és d'un caràcter molt especialitzat, bàsicament, el Saema el que fa són transferències, la transferència tecnològica, per exemple, amb tot el tema de conreus, maneig de bestiar, etcètera. Però, moltes vegades, l'IRTA pot fer assessoraments, per posar un exemple, per exemple, en temes de frigoconservació o, fins i tot, de vegades, en temes d'elaboració de plats precuinats, per posar un exemple; llavors, són els mateixos especialistes de l'IRTA que es desplacen.

Per fer-se una idea, jo tinc les dades de l'any passat, i s'ha de dir que les consultes i els assessoraments que s'han fet aquest any passat, doncs, han superat els 8.500. De fet, això es fa a través –que potser és el que pot ser més indicatiu per als senyors diputats–, es fa a través, primer, de la xarxa experimental d'avaluació de varietats de cereals; de la gestió tècnica d'explotacions d'oví; d'assessorament en l'alimentació de vacum de llet; assessorament en reg de suport a l'olivera; agronomia de cereals; material vegetal de fruita dolça; assessorament de conreu de l'olivera; producció integrada de cítrics; millora de conills, i control integrat contra plagues. Bàsicament, aquests són els programes de major difusió i són els que –com li citava fins ara–, aquest any passat han generat 8.420 consultes personalitzades d'atenció a agricultors i ramaders per fer aquesta transferència tecnològica.

També, a la vegada, el que es fa és un bon nombre de publicacions; per exemple, recentment –jo, aquest matí mateix, les repassava–, les publicacions respecte al resultat de la campanya, per exemple, de cereals: això s'envia absolutament a totes les empreses del sector –quan dic «empreses», em refereixo a l'empresa familiar agrària–, perquè tinguin coneixement a les diferents comarques de Catalunya...

El president

Senyor conseller...

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca

...de quin ha estat l'ordi o quin ha estat el blat –acabo, president–...

El president

Acabi, acabi.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca

...que ha donat més bon resultat. I entenc que, si bé hi ha unes consultes especialitzades, hi ha una informació de caràcter general molt útil que procurem que arribi a tothom.

Moltes gràcies, senyor president, per la seva bona voluntat i per la seva condescendència de deixar-me una miqueta més de temps.

El president

Moltes gràcies. Si vol repreguntar, el senyor diputat, pot repreguntar, però el conseller no li podrà contestar.

El Sr. Iglesias i Sala

Moltes gràcies, senyor president. Evidentment que no em contestarà. Simplement, vull agrair aquesta informació, que penso que farà més entenedor el debat dels propers dies de pressupostos, i és que, a vegades, amb percentatges econòmics és molt més fred i, a la vista d'aquestes actuacions de l'IRTA, s'enriquirà el debat pressupostari.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Acabat l'espai destinat a preguntes, retornem al capítol d'interpellacions.

Modificació de l'ordre del dia

La interpellació que portava el número 10 de l'ordre del dia de la sessió plenària d'avui ha sigut posposada.

Interpellació al Consell Executiu sobre la contractació laboral en el servei públic de viatgers

Per tant, passarem a l'onzè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Consell Executiu sobre la contractació laboral en el servei públic de viatgers, presentada pel Grup Popular; té la paraula, per exposar la interpellació, per un temps màxim de deu minuts, la diputada senyora Dolors Montserrat.

La Sra. Montserrat i Culleré

Gràcies, senyor president. Il·lustres senyores i senyors diputats, senyor conseller, en primer lloc, la intenció d'aquesta diputada és posar de manifest que la situació dels processos de contractació de personal assalariat en el sector del taxi ha anat variant des del moment que es va presentar aquesta interpellació, que –com molt bé vostè veurà, senyor conseller– va ser el març d'enquany.

I és així perquè la foto fixa d'aquell moment en el qual es va produir un bloqueig absolut en l'accés de nous treballadors al sector del taxi ha anat evolucionant, posteriorment, cap a un període de major flexibilitat, i ha finalitzat l'esmentat procés el passat dia 6 d'aquest mes amb l'aprovació inicial per part del Consell Metropolità de l'Entitat Metropolitana del Transport d'un pla de viabilitat i modernització que estableix –literalment, en la pàgina número 3 del Pla, diu així–: «Contingentar l'oferta d'ocupació en el sector, limitant l'entrada d'assalariats només en casos excepcionals i, transitòriament, per malaltia o defunció de la persona que aquí es substitueix, reduint l'oferta d'assalariats a l'existent actualment, permetent la seva mobilitat interna, però no

la incorporació al sector de nous.» Vol dir que és impossible que puguin accedir nous conductors en aquest sector.

Tot i que des de l'Administració metropolitana s'ha intentat donar a entendre que aquesta norma seria flexible, el seu redactat és inequívoc i amenaça amb qüestionar la viabilitat d'unes empreses que són inqüestionades, ja que garanteixen la presència de taxis tothora: en dies festius, horaris nocturns, esdeveniments extraordinaris, lúdics, fires comercials, exposicions, etcètera, etcètera. Així mateix, el redactat que li acabo de llegir comporta el fet que el sector d'assalariats amenaça de tornar-se hermètic, sense possibilitats de créixer i sense possibilitats de renovació.

Origen d'aquest problema: ens remuntem al maig de 1994, data en què se celebra una consulta –de fet, varen ser eleccions en el sector del taxi– en els municipis de l'àmbit territorial de l'Entitat Metropolitana del Transport. Durant el període previ a la campanya, alguns sindicats van usar com a lema l'antiga reivindicació que cada taxi havia de ser conduït per un conductor, la qual cosa va introduir una dinàmica d'enfrontament amb l'anomenat sector empresarial del taxi, que advocava per la lliure contractació d'assalariats, i això es contempla en els articles 37 i 38 de la Constitució. El conflicte, doncs, estava plantejat. L'Institut Metropolità del Taxi hi intervé, l'Institut Metropolità del Taxi, organisme autònom de caràcter administratiu dependent de l'Entitat Metropolitana del Transport, responsable de la gestió del taxi, va intentar mediar en la situació, llançant el que s'ha anomenat la reconversió, la reestructuració i, finalment, aquest pla de viabilitat del sector.

Totes aquestes iniciatives no persegueixen, o no persegueixen, altra cosa que la reducció del nombre de llicències existents en el mercat, al mateix temps que es contingentava el nombre de treballadors assalariats. Si partim de la base que l'esmentada reducció del nombre de llicències havia de fer-se en base a aportacions de l'Administració metropolitana i autonòmica –tots recordarem els pressupostos de l'any passat, que vàrem obrir una partida pressupostària per a aquesta qüestió–, campanyes publicitàries ja iniciades, així com dels mateixos taxistes, podria plantejar-se, evidentment, en el marc d'un consens total amb els sindicats representatius del sector, que la contingentació va pel nombre d'assalariats. Doncs, no semblaria coherent que es reduís el nombre de llicències de tot el col·lectiu, al mateix temps que altres passarien a treballar a doble torn. Per tant, això anul·la el primer efecte.

La realitat del procés, però, ha estat diferent. En el moment que va arrencar el pla de reducció de llicències existia un nombre d'assalariats que va anar decreixent moltíssim en base a les traves posades des de l'Institut Metropolità del Taxi a les noves altes de conductors, principalment a les noves altes de possibilitat d'entrar nous conductors. Això va ser així perquè mai es va voler clarificar què s'entenia i com es portaria a terme aquesta contingentació, què volia dir la contingentació d'assalariats. Això era així llavors i això segueix essent en aquests moments, ara.

En el mes de març d'enguany, moment que el Grup Popular va decidir presentar la interpellació que avui

debatem, s'estava donant una circumstància que, al nostre entendre, perjudicava notablement els interessos d'aquelles persones que, havent superat uns exàmens per accedir a una professió, es trobaven que no podien accedir-hi, perquè el nombre de treballadors assalariats havia estat indefinidament contingentat. Avui encara continua essent així. Per a què serveixen els exàmens, doncs? Per a uns pocs i per, després, no anar enlloc?, o bé treballen, o treballem, o volen treballar o intentem que es treballi perquè els exàmens millorin les aptituds dels conductors assalariats, vinguin d'on vinguin, siguin qui siguin, i puguin escollir la feina de conductor allí on més els convingui?

Nova decisió de presentar aquesta interpellació. La nostra preocupació ha estat i és intentar harmonitzar un procés de reducció de llicències que ja està en marxa, amb una garantia, evidentment, per als llocs de treball d'unes persones que han dedicat gairebé un any de la seva vida a preparar uns exàmens, el nivell dels quals, des del 1996, s'ha posat, certament, molt alt, tot i que recentment s'hagi pogut reduir lleugerament el pla d'estudis, però el cert és que està en un estatus molt alt. També, en els darrers anys, les convocatòries d'examen han estat molt escasses i molt espaiades en el temps, la qual cosa, unida a l'anteriorment alt nivell de preparació exigida, s'ha erigit en un important element de dissuasió i de traves per potenciar els nous taxistes.

Com a dada reveladora, cal saber, senyor conseller, que l'any 94 van haver-hi onze convocatòries, mentre que l'any 95 només n'hi van haver dues, a la qual cosa s'hi va unir una suspensió d'exàmens de sis mesos, les mateixes que l'any 1996, any en què es van posar en marxa els nous exàmens, que han resultat ser sensiblement molt més durs. Per al 1997 estava prevista la convocatòria de dos exàmens, havent-se transmès des de la direcció de l'EMT, des de les dades recents, una sensibilització en aquest sentit que s'ha traduït en l'anunci, solament, d'una convocatòria d'examen extraordinària per a aquest any, que, en definitiva, podria ser o podríem anomenar la tercera, comproment-se, així mateix, a estudiar quines seran les convocatòries precises en un futur per equilibrar adequadament l'oferta i la demanda, tot el qual haurà d'ésser objecte d'un seguiment, evidentment, atent, a veure què és el que passa amb aquesta qüestió.

En el passat mes de març, doncs –com li deia–, vam decidir presentar la interpellació adreçada al Govern –que avui ens ocupa– i ho vam fer amb un sentit de responsabilitat, perquè, des d'aquell moment, hi ha persones que estan veient frustrat el seu accés a un lloc de treball, lloc de treball que es genera per la lògica renovació dels assalariats que decideixen o bé abandonar el sector per dedicar-se a altres professions, anar-se'n a viure fora de la ciutat o qualsevol altre motiu personal o professional, o per millorar el seu nivell de vida; renovació, en definitiva, que no suposa cap perjudici per als interessos, igualment legítims, de la resta dels professionals del sector.

Les persones que avui són fora preparant-se per a futures convocatòries d'exàmens per tal d'obtenir la credencial d'aptitud, l'anomenat «carnet del taxista», no tenen cap garantia que puguin accedir a un lloc de tre-

3942

ball, perquè està contingentat i està tancat i, fins i tot, està essent reclamada la possibilitat de nous llocs de treball perquè siguin per als conductors, reclamada pels empresaris del sector. És aquí on vull cridar la seva atenció per intentar mediar en una situació sobre la qual cal cimentar unes garanties que donin una continuïtat a les expectatives que genera aquest sector. Les ferotges crisi dels anys 91 i el 93, senyor conseller, ja han passat, i les expectatives econòmiques d'avui dia són positives. Per tant, jo crec que cal reconsiderar-ho.

Creiem que cal incidir en un procés que s'arrossega des de fa molts anys perquè pugui ser conclòs amb el major nivell de consens possible per part dels afectats. Cada vegada més, tots plegats parlem de plans de viabilitat, de plans estructurals, de plans d'ocupació, quan encara ressona en aquest Parlament, senyor conseller, el debat monogràfic sobre l'atur. Cal recordar que en aquest Parlament, amb motiu de l'esmentat debat, vàrem aprovar la resolució en la qual manifestàvem la preocupació per la situació d'atur que pateixen molts ciutadans d'arreu de Catalunya, i vam considerar que cal fer tots els esforços per tal de resoldre aquesta injustícia social. Com, doncs, podem permetre que des d'un organisme públic es pugui contingentar l'oferta d'ocupació a un sector, limitant l'entrada d'assalariats? Aquest sector té possibilitats de creació de nous llocs de treball; un assalariat és una persona, és un xofer, és un conductor, amb carnet de conduir –n'hi ha de tots tipus, el que vulgui, A, B, C, D, E, totes les categories; com més bona preparació, senyor conseller, millor. Si un xofer té tots els carnets, i a més té el carnet d'inflamables i de mercaderies perilloses, i si a més a més aconsegueix el de taxista, millor que millor; això és avançar cap al camí de la qualitat de les persones, i és avançar cap al camí de la qualitat en el servei públic.

Acabo, doncs, reclamant una certa implicació del Parlament de Catalunya, on vàrem aprovar aquesta proposta de resolució, perquè s'interessi per aquesta problemàtica, la competència de la qual, senyor conseller –en sóc ben conscient–, és local, però comprèn un sector amb unes dimensions de gran abast, tant pel servei prestat als usuaris com per les gairebé dotze mil persones que treballen en el sector del taxi en l'àrea metropolitana.

Senyor conseller, quin compromís pot adquirir el Govern per fer complir l'article 35 de la Constitució?

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident segon el substitueix en la direcció del debat.)

El vicepresident segon

Gràcies, senyora diputada. Té la paraula l'honorable conseller de Política Territorial.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques (Sr. Pere Macias i Arau)

Senyor president, senyores i senyors diputats, senyora diputada, no li puc dir altra cosa que el Govern fa tot el

possible perquè es compleixin tots els articles de la Constitució, no només el 35. Però, justament, un dels articles o un dels títols de la Constitució fa referència a les competències de cada organisme de l'Administració i, lògicament, nosaltres estem obligats –i vostè ho ha dit i ho reconeix plenament– a respectar les competències dels organismes locals, de l'Administració local.

Com vostè sap, la decisió adoptada pel Ple de l'EMT, tant en la primera resolució com en aquesta última que ha aprovat inicialment, es correspon amb la potestat reglamentària que els ens locals tenen per a l'ordenació del servei del taxi –això és obvi i és clar, i no és d'aquelles coses que podem discutir–, i ho fa a través del mateix reglament regulador del servei d'autotaxi, que, en el cas de Barcelona, doncs, és de l'any 81, de l'EMT. Clar, des d'aquest punt de vista, aquesta mesura, inicialment molt rígida, de congelar la incorporació de nous assalariats, representa una opció organitzativa que l'Entitat Metropolitana de Transport té vinculada al mateix pla de viabilitat i modernització del taxi, que vostè coneix prou bé.

Nosaltres creiem que, en qualsevol cas, aquesta reglamentació local ha d'acomodar-se a una normativa de rang superior, que correspon aprovar a la Generalitat de Catalunya, i en tot cas i eventualment, en aquest moment, al Reglament estatal del taxi, que és, com vostè també sap, de l'any 79. Vostè també sap perfectament, perquè li ha estat donada informació en aquest aspecte, que l'abast de la reglamentació de la Generalitat sobre el servei del taxi ha de comprendre els aspectes més genèrics sobre l'ordenació de l'activitat, les línies directrius que imposen la necessitat d'assolir uns paràmetres normatius homogenis per al conjunt de Catalunya i que les entitats locals, com a titulars de competència sobre el transport urbà i sobre l'atorgament de llicències, han de disposar del necessari marge de desenvolupament per tal d'atendre les particularitats de cada àmbit i les necessitats organitzatives acreditades per la diversa tipologia de serveis. Ja es pot vostè imaginar que, amb això que li llegeixo, que, en definitiva, és part d'un informe jurídic, hi ha un ampli marge d'interpretació, però que, no obstant, ens coincideix que nosaltres no podem arribar per la via d'imposar un determinat model organitzatiu.

Com vostè sap, el Departament està elaborant un reglament del taxi i que aquest reglament s'està elaborant fruit d'un text consensuat a diferents comunitats autònomes amb competències, i en aquest esborrany, primer, es preveu la necessitat que les empreses titulars de llicències d'autotaxi disposin en tot moment d'un nombre de conductors assalariats, com a mínim, igual al de les llicències que tenen –com a mínim. I això és l'única previsió que, d'alguna manera, hi pot incidir, però, com vostè es pot imaginar, tampoc soluciona el fons de l'assumpte que vostè deia. Aquest avantprojecte suposa el desenvolupament de la legislació de la Generalitat en matèria de viatgers, pel que fa als serveis de taxi, i el podem fer a partir d'una sentència del Tribunal Constitucional, de l'any 96, relativa a les lleis estatals i a la llei catalana d'ordenació dels transports. Com vostè segurament sap, si aquesta mesura que vostè

qüestiona vulnera l'article de la Constitució referent al dret del treball, correspondrà als tribunals ordinaris –no al Govern de la Generalitat– determinar la legalitat o, fins i tot, constitucionalitat d'aquesta mesura: «No deixem entrar més persones en l'exercici d'aquesta professió.» És això constitucional? No ho és? Evidentment, no ho hem de dir nosaltres. Jo crec que vostè, explícitament, potser, no ho ha dit, però pot dir que, entre altres, s'han invocat, per defensar que aquesta mesura no és correcta, els principis de llibertat d'empresa i de lliure elecció de professió i d'ofici que jo penso que compartim. La coexistència en el sector del taxi de les dues modalitats de titulars de llicències –els treballadors autònoms i les empreses–, ja sap que és una realitat que, en l'àmbit metropolità, s'ha d'assumir i potenciar en la mesura que les dues –jo penso que donant cadascuna satisfacció i interessos professionals diversos– poden contribuir a la necessària reactivació i professionalització dels sectors, i que, en qualsevol cas, apostar per una o per l'altra, jo penso que tampoc ens pertoca a les administracions.

Jo voldria dir-li que, en aquest moment, valorar l'acord de l'empresa municipal, sobretot a partir de la parcial reconsideració que, en data 6 d'octubre, fan, no sé si ens pertoca a nosaltres. Ara, en canvi, sí que jo crec que el mateix Govern, a través del reglament del taxi, sí que té una via, primer de tot, de diàleg amb els professionals del taxi, amb els diferents professionals, i segurament, d'aquesta mateixa elaboració d'aquest reglament del taxi, n'haurem de parlar també amb les administracions implicades –lògicament, ajuntaments, i lògicament, l'Institut del Taxi i l'empresa de l'Entitat Metropolitana del Transport. Jo penso que, precisament, és a través d'aquest procés que allò que, en darrer terme, vostè planteja, és a dir, un compromís del Govern de la Generalitat de fer possible que aquest accés no es barri d'aquesta manera tan estranya, pugui ser, d'alguna manera, desrigiditzat, i jo crec que aquí pot haver-hi un marc perfecte per poder-la fer.

És, per tant, en aquest sentit que jo li he de dir que el Govern de la Generalitat concentra la seva atenció i la seva actuació en la redacció d'aquest reglament i, fruit del procés de diàleg que, lògicament, jo em comprometo a fer en el procés de redacció d'aquest reglament, jo crec que hi poden haver també, o que es poden també presentar els elements que facin possible, jo diria, un aclariment del marc i que, fruit d'aquest aclariment del marc, la mateixa entitat, també fruit de les circumstàncies canviants, com molt bé vostè diu, pugui emprendre en aquests moments un camí diferent del que en aquell moment va semblar, que era dir: «Escolti, de moment, aturem-ho tot.»

Jo he d'entendre que les circumstàncies canviants poden fer reflexionar l'Entitat Metropolitana sobre aquest aspecte, i pot estar vostè segura que, per part del Govern, tant aprofitant el tràmit del reglament com amb el diàleg permanent que tenim amb l'Entitat, com tenen les organitzacions del taxi, farem el possible perquè aquest camí de rigidització s'abandoni i, en qualsevol cas, hi hagi la possibilitat –sempre tenint una professionalització del sector, que això ens interessa a tots–, hi hagi la possibilitat d'un major accés, que, com vostè

molt lògicament també planteja, només pot anar a favor d'una cosa, que és que hi hagin més oportunitats de treball en un camp que, lògicament, en un moment es va veure i s'ha vist saturat, però, en canvi, és una feina que jo penso que en un àmbit metropolità, en un àmbit en el qual la mobilitat creix dia rere dia, com s'ha posat de manifest –i més en moments en els quals l'economia va endavant–, doncs, penso que és necessari de poder oferir tot tipus d'oportunitats de treball.

Per tant, concretant-li, sàpiga que, a través d'aquest procés de reglamentació, nosaltres estem lògicament disposats a poder, amb el pla respecte a les competències locals, intervenir de manera que el camí d'aquesta rigidització es pugui suavitzar.

Moltes gràcies, senyor president, senyors diputats.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

El president

Moltes gràcies. Per al torn de rèplica, té la paraula la diputada senyora Dolors Montserrat.

La Sra. Montserrat i Culleré

Gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyor conseller. Crec que vostè ha donat en el clau. El diàleg és part fonamental per poder arreglar aquesta problemàtica que venim patint des de fa molt temps, i vostè ha tornat a donar en el clau en una qüestió, perquè s'ha adonat o s'adona o ha vist, a través del diàleg permanent, que diu que han mantingut..., però també li farà veure com, en alguns moments, aquest diàleg potser no ha estat positiu, o no s'ha vist suficientment bé, i, com vostè molt bé deia, a vegades, els sectors i, fins i tot, la visió política d'una problemàtica és canviant –i en aquesta ho és.

Vostè ha parlat del desplegament, de l'elaboració del reglament del taxi. Crec, honorable conseller, que no podem pas esperar més; per tant, jo entenc que ha d'existir sempre i contínuament el diàleg, però vostè comprendrà que, des de la seva pròpia administració, des del seu Departament, ha de fer un esforç perquè aquest reglament pugui sortir tan aviat com sigui possible, perquè serà la forma i la manera de tenir ben reglamentat aquest sector i que no es produeixin qüestions com aquestes, que parlaven de la contingenciació dels assalariats. I perquè vostè ho compregui, només fer-li una petita referència.

Aquesta qüestió, o sigui, el que s'ha aprovat el 6 d'octubre, que són dos punts, que són aquells en els quals jo m'he basat en la interpellació, de contingentar l'oferta d'ocupació en el sector, limitant-lo... –tot el que he explicat–, i establir instruments reguladors de l'oferta dels carnets dels taxistes, per a facilitar-ne l'adequació entre les necessitats del sector i les expectatives dels aspirants, es va posar a aprovació, el febrer del 1996, a través d'una disposició transitòria segona, i el seu partit, de Convergència i Unió, dins de l'Entitat Metropolitana, hi va votar a favor. Va votar a favor exactament del que li acabo de comentar. En canvi, perquè vegi que ja hi ha un canvi i que pot ser positiu, ara, el 6 de febrer, vostès s'hi varen abstenir. Vol dir que alguna cosa can-

3944

via. Vostès s'hi varen abstenir, igual que nosaltres. Nosaltres, el Partit Popular, que en el seu moment hi vàrem votar en contra, ara, dins d'una intervenció de gran duresa, ens hi vàrem abstenir esperant que es pogués solucionar a través, com molt bé vostè ha dit, del reglament del taxi.

I és evident que aquest sector està del tot reglamentat, i encara que diu vostè: «És l'Administració local, no podem imposar-nos-hi, no ens hi podem ficar», és cert, però vostè recordarà que els taxis funcionen també a través d'una llicència municipal, d'una llicència administrativa, que són les targetes de transport. I aquestes targetes de transport les concedeix el seu Departament des de la Direcció General de Transport. Per tant, jo crec que, des d'aquí, tenim a fer molta cosa, i evidentment, no solament des del seu Departament, però sí, evidentment, des del Departament de Treball, des del posicionament que ens hauria pogut donar o fer o contribuir, si més no, el conseller Farreres sobre aquesta qüestió.

Jo en tinc prou amb la voluntat que vostè m'ha demostrat de mantenir el diàleg, però sí que m'agradaria que, amb la resposta que em pogués donar ara –i crec que la resposta que em pogués donar ara serviria per no haver d'introduir una moció..., si vostè, doncs, em diu més o menys –ja li dic «més o menys» per no dir-li «sis mesos» o «nou mesos», perquè jo entenc que és una feina que ja està elaborada, que fa falta voluntat política i voluntat per part de tots els sectors; que no és fàcil, però difícil tampoc..., que vostè es pogués comprometre per poder saber, aquesta elaboració del reglament del taxi, per a quan nosaltres, el Grup Popular i, evidentment, tot el Parlament, hi poguéssim comptar.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. Per al torn de rèplica, té la paraula l'honorable senyor conseller.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyora diputada, bé, com vostè es pot imaginar, nosaltres estem en la recta final de l'elaboració física de l'esborrany d'aquest document i, per tant, en molt breu període de temps –jo penso que fins i tot pot ser dins el primer trimestre de l'any que ve–, nosaltres tindrem ja les converses amb els diferents implicats en el sector –d'una banda, amb l'Administració local– i, lògicament, posarem a disposició de tots els senyors diputats i diputades dels grups parlamentaris aquest document, també, per al seu coneixement. Per tant, jo penso que el calendari no és calendari, sinó una actuació pràcticament immediata, tota vegada que nosaltres creiem que val la pena de poder procedir, com més aviat millor, a la resolució d'aquest problema.

Jo voldria fer-li només una petita acotació –crec que això encara ho tinc vermell, però fa poc que enraona...

El president

Endavant, senyor conseller.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Una petita acotació... No, però és que no m'ha descomptat el temps.

El president

Perdó... Endavant, segueixi amb el seu temps.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, i perdoni.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Bé, jo penso, senyor diputat, que hi ha un tema bàsic que caldrà posar damunt la taula, que és que el sector del taxi ha vist la seva feina limitada, per tant, molt encotillada, d'alguna manera, i, com vostè coneix perfectament, els mateixos representants han manifestat aquí, en compareixença en el Parlament –i també ho van fer en el mateix Departament–, la voluntat que el marc general del seu treball pugui incrementar-se i puguin, d'alguna manera, complementar certes tasques de transport públic que, en altres països, hi ha experiències que es poden fer.

Aquest és un element que l'empresa, que l'Entitat Metropolitana del Transport jo crec que ha de tenir present; que nosaltres, a través de la visió unitària de l'autoritat del transport metropolità, que entenem que ha d'acabar ordenant tot el transport, sigui de taxi, sigui d'autobús o sigui metro de l'àmbit, volem també posar damunt de la taula –i per tant, tenir com a objectiu– l'ampliació del mercat. Jo penso que aquest és un element bàsic que ha de fer que llavors, el repartiment d'aquest pastís, si tenim un mercat més gran, sigui lògicament més senzill d'efectuar i, per tant, puguem eliminar aquestes tensions que lògicament entre un o altre sector en un moment determinat es puguin produir. En qualsevol cas, jo penso que el reglament ha de contemplar aquestes noves possibilitats empresarials de treball professional del sector del taxi, i per tant, nosaltres compartim amb vostè la necessitat de la tramitació –jo diria, permeti'm que digui– immediata d'aquest reglament.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyor...

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre el futur del sector elèctric de Catalunya

El punt dotzè de l'ordre del dia, que és la Interpellació sobre el futur del sector elèctric, ha sigut retirat, i ja havia anunciat que el punt tretzè, que era la Interpellació sobre l'ensenyament de la religió catòlica en el

marc del nou sistema educatiu, també havia sigut posposat, com ja ha sigut anunciat en iniciar el capítol d'interpellacions.

Entraríem ara en el capítol de mocions, i com que tinc peticions d'alteració de l'ordre del dia de la substanciació d'aquestes mocions, em permeto suspendre per cinc minuts la sessió i crido els portaveus que puguin aquí, a la Mesa, per veure si són capaços d'endegar les peticions que m'han sigut formulades, perquè hi ha una previsió de respostes no del grup «mocionant», sinó de les esmenes, que és possible que ens trobéssim sense diputats per poder presentar les esmenes. Per tant, els portaveus dels grups que vinguin cap aquí.

Se suspèn la sessió per cinc minuts.

La sessió se suspèn a les sis de la tarda i tres minuts i es reprèn a les sis i onze minuts.

El president

Si les senyores diputades i els senyors diputats ocupen el seus escons, reprendríem el Ple amb el capítol de mocions.

Alteració de l'ordre del dia

D'acord amb la proposta que m'han formulat el senyors portaveus, l'ordre d'intervencions en les mocions seria el següent, d'acord amb el número ordinari dels números del Ple d'avui: primer, la Moció número 17, després la 18, després la 19, després la 14 i 15, que probablement es debatrien conjuntament, la 20 i la 16. Repeteixo, reclamo l'assentiment del Ple per a aquesta proposta que ha sigut formulada pels portaveus: 17, 18, 19, 14 i 15, 20 i 16. Hi ha l'assentiment del Ple?

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política d'educació per a la salut

Doncs, anirem a substanciar la Moció número 17. Per intervenir per a la Moció número 17, presentada pel Grup Socialista, té la paraula per exposar-la per un temps màxim de deu minuts la diputada senyora Mari-na Geli. (*Remor de veus.*)

Per favor, guardin silenci i ocupin els seus escons.

La Sra. Geli i Fàbrega

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, avui debatem una moció subsegüent a la interpellació del darrer plenari envers la política d'educació per a la salut, especialment la política d'educació per a la sexualitat. Aquesta Moció intenta portar a debat i a votació un seguit d'iniciatives que volen potenciar els aspectes de prevenció, de detecció precoç i d'intervenció terapèutica més enllà d'aquelles mesures punitives per a aquells adults que cometen abusos sexuals, explotació sexual a menors. Es tracta de posar la balança i de creure'ns que és possible que entre tots, des de polítiques molt concretes i avaluades, podem fer que aquells adults, que són els actors, els vertaders actors o consu-

madors d'abusos sexuals de menors, de turisme sexual a menors i pornografia infantil, siguin cada vegada en nombre menor. Per tant, nosaltres, el Grup Parlamentari Socialista els presenta aquesta Moció que intenta reforçar aquests aspectes des de diferents àmbits.

No pot ser que continuem culpabilitzant únicament als adults, no pot ser que continuem magnificant aquests temes a través dels mitjans de comunicació, no pot ser que continuem estigmatitzant barris, no pot ser que entre tots contribuïm a un cert *voyeurisme*. col·lectiu envers aquests temes que són entre el masoquisme i el sadisme moltes vegades. Nosaltres volem contribuir a defugir l'exhibicionisme emocional amb què moltes vegades es tracten aquests temes. Pensem que, si bé tenim programes d'educació a la sexualitat, no els hem aprofundit prou, i que caldrà continuar dotant-los de professionals capaços d'anar més enllà de la informació. Haurem d'abordar amb seriositat aquests programes que tenim i fer-ne de nous. Abordem seriosament el rol masculí i femení dintre la sexualitat? Abordem les emocions? Abordem les actituds? Abordem el plaer? Abordem la sensualitat? O no hem fet una educació sexual moltes vegades asexual?, moltes vegades únicament pensada en la reproducció?, o pensada moltes vegades en el consum pur i simple?, amb un cert tràfic de persones?, amb una capacitat de tenir una certa autoritat davant de les nostres parelles i, en aquest cas, menors amb què tenen relacions sexuals les persones que abusen d'ells? No hem fet entre tots potser una simplificació d'allò que hauria de ser, allò que nosaltres volem anomenar la formació per a l'exercici de la llibertat sexual?

Aquest és un tema important per a nosaltres; volem defugir només fer un debat de si hem d'augmentar les penes als adults que practiquen aquest tipus de delictes; evidentment que han d'existir i existeixen, aquestes mesures punitives. Volem abordar també el tema perquè si no algú, algú extern a nosaltres o potser un poder públic, ens dirà que l'única solució és la coartació de la llibertat, que potser hem fet un gra massa per la llibertat sexual. Nosaltres apostem seriosament, però amb rigor, per tot allò que vol dir la pedagogia individual i col·lectiva, i ho demanem en aquesta Moció des d'alguns àmbits que ens sembla que són els fonamentals.

Primer, i fonamentalment, des de totes les diferents etapes educatives, formar per a l'exercici de la llibertat sexual tots els nens i nenes d'aquest país i tots els adults, homes i dones.

Segon, ho demanem des de l'àmbit sanitari, allà on és molt important l'educació sanitària, analitzar els estils de vida per intentar, entre tots, assumir individualment conductes saludables. En aquest àmbit sanitari, especialment a l'assistència primària, als centres de planificació familiar i a les ara anomenades unitats d'atenció a la dona, però també des de la xarxa de salut mental. Hem de traspassar aquesta funció que sembla de la salut mental, que només ha de tractar trastorns mentals severs; hem de pensar que també haurem de parlar i hem de parlar en primer persona, d'individus que tenen trastorns en l'afectivitat, que necessiten parlar amb un professional de les seves emocions, allò que se'n diu

també educació emocional, que és probablement la primera pedra, la més important, per fer prevenció d'aquests delictes d'abusos, d'explotacions sexuals de menors.

També ho demanem en els serveis socials d'atenció primària especialitzada. Hem de formar aquests professionals perquè facin allò que nosaltres pensàvem que havíem de fer, que era, fonamentalment, treball comunitari. Potser hi hem insistit excessivament i hem omplert aquests serveis de burocratització i els hem anat buidant de contingut en tot allò que és fonamental: el treball amb les persones, amb les famílies, el treball entre les parelles i entre els adults i els nens.

I també en els serveis penitenciaris. Diuen, ens diuen els experts que els adults que estan penats perquè han comès delictes d'explotació sexual a menors, o violència, o explotació sexual, o maltractament de dones, són els millors presos, els presos, des del punt de vista de la personalitat, que segueixen més bé les regles del joc dels serveis penitenciaris. En els serveis penitenciaris, amb aquella funció primordial que és la rehabilitació, la reinserció, necessitem programes, però no només necessitem programes, necessitem avaluar els programes. I així també en els mitjans de comunicació.

He dit, i penso que és cert, que aquests temes –i no vull posar exemples per no continuar estigmatitzant– es tracten des d'un *voyeurisme*, des de la necessitat de, en temps real, seguir la intimitat de la gent i de decidir, com si només fossin els altres, allò que..., potser la barreira aquesta entre la normalitat i la anormalitat. Cal fer una reflexió individual. La salut l'hem de retornar..., la responsabilitat de la salut, la responsabilitat de l'autoregulació en la llibertat sexual és una qüestió individual, però cal que algú ens ho ensenyi.

Cal que també pensem que, en moltes ocasions, *tots nosaltres...*, i no parlo *dels altres*, perquè sembla que sempre parlem de pel·lícules de bons i dolents, sembla que només siguin uns quants i poquets, i encara, que siguin d'un cap social econòmicament i culturalment baixa; no és cert: els adults que cometien explotació sexual de menors, que fan turisme sexual fora de casa nostra i dintre de casa nostra amb menors, els que són els consumidors de pornografia infantil són adults, majoritàriament homes, de totes les capes socials; i els mitjans de comunicació, la cultura, ens ha d'ajudar a fer-ho emergent, emergent no per alarmar, sinó per comprendre, per poder-hi intervenir.

Nosaltres apostem, volem que la pedagogia, que la prevenció, que la detecció precoç, que la intervenció terapèutica, en una primera etapa i *a posteriori*, siguin molt més importants, molt més importants els recursos que hi adreçem que aquelles mesures punitives, quan ja s'ha atemptat greument contra els drets dels menors, que també hem de seguir-les, i també hem de fer un esforç per rehabilitar o reinserir aquestes persones. Però apostem perquè ens ho creguem. Aquest, fonamentalment, pensem que és un model de societat, hem d'assumir les nostres pròpies contradiccions; hem d'assumir que la llibertat, igual que els altres valors democràtics que ens han costat molts anys d'aconseguir, l'han d'exercitar persones, persones que necessiten una edu-

cació emocional, perquè –hi insisteixo–, si no instaurem una cultura de la necessitat de la formació, algú ens dirà –valors religiosos o des de mesures de govern– que el que cal és coartar la llibertat.

Per tant, posem a consideració aquesta Moció, que aposta decididament per la prioritització d'aquests programes i, especialment, per l'avaluació d'aquests programes, perquè tot és canviant, ens podem equivocar de programes, però els hem de fer i els hem d'avaluar per tenir la possibilitat de tirar endavant.

Gràcies, senyores i senyors diputats. Esperem que aquesta Moció sigui aprovada per unanimitat. Posteriorment em definiré sobre les esmenes que ha presentat el Grup de Convergència i Unió.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Hi ha esmenes presentades pel Grup de Convergència i Unió. Per exposar-les, té la paraula la diputada senyora Eva Palau.

La Sra. Palau i Gil

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, el món dels menors és un món enriquidor i fascinant, i és responsabilitat de tots els adults vetllar pel respecte dels seus drets i de la seva integritat. En les darreres tres setmanes, tant en sessió plenària com en la Comissió de Política Social, ho hem estat debatent, i jo crec que hem donat passos endavant en el compromís d'acceptar responsabilitats en la lluita pel respecte dels menors i del seu entorn.

Voldria remarcar que aquesta responsabilitat ha de ser una responsabilitat compartida a tots els nivells institucionals i socials, ja que creiem que una societat conscienciada en la necessitat de lluitar des de tots els àmbits contra l'explotació sexual és la millor manera de prevenir-la. En aquest sentit, hem de ser capaços de transmetre la nostra preocupació i sensibilitat més enllà del Govern de la Generalitat, ja que les actuacions han de ser complementàries i coordinades a tots els nivells institucionals.

En la meua intervenció permeti'm que no entri a debatre defensa per defensa de les nostres esmenes, perquè crec que totes elles sí que engloben una mateixa conclusió i idea, i és de remarcar que des del Govern de la Generalitat i des dels departaments que directament hi estan implicats ja s'està realitzant un conjunt d'actuacions dirigides a l'educació i formació de la integritat a la persona: integració dels usuaris a la xarxa sanitària; la detecció, prevenció i tractament d'aquells trastorns conductuals i d'hàbits que poden correspondre a futures conductes de risc.

No voldria donar la imatge de menyspreu cap a aquest tema –que els asseguro que està molt lluny del meu disseny–, però no passaré a descriure cada una d'aquestes actuacions, en primer lloc perquè moltes d'elles van ser explicades pel conseller Rius en el moment de la interpellació, i tots nosaltres tenim els mecanismes d'informació per conèixer-les. Sí que voldria remarcar, potser, perquè al meu parer no va quedar tan clar, qui-

nes actuacions es feien a nivells dels serveis penitenciaris, i voldria remarcar el programa intensiu per a interns per delictes relacionats amb agressions sexuals que, més o menys des de fa un any, s'està aplicant a dos centres penitenciaris del nostre país per tal de promoure canvis conductuals, per tal d'impedir la reincidència d'aquests; i afirmar que, tant d'aquest programa com del programa d'orientació i de suport per avaluar l'historial delictiu, se'n realitza una avaluació individualitzada, de manera constant, per tal de tenir en compte la progressió de grau o gaudiment de beneficis penitenciaris que la legislació vigent permet.

Amb referència als mitjans de comunicació, s'estan tenint molt en compte les directrius que estableix la Llei de creació de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, que expressa de manera molt clara i precisa el paper dels mitjans de comunicació en la defensa de la infància i de la joventut, i la prevenció de qualsevol vulneració que se'n vulgui fer. En aquest sentit, voldria donar a conèixer unes afirmacions que he estat llegint en aquests darrers dies d'un degà de periodisme en una publicació, que a mi em semblen molt importants i que ens agradaria i espero que quedin reflectides molt aviat en tots els nostres mitjans de comunicació, en els seus afers, perquè crec que aquest sí que és un mecanisme que incideix en tota la població i que aquí sí que podem, entre tots, incidir-hi i donar els missatges que, realment, la nostra societat es mereix. Aquest degà ens deia: «L'ètica en la comunicació és un compromís amb la veritat, la llibertat, la solidaritat, el rigor i el respecte a la integritat moral i material de les persones.»

Vull acabar aquesta meua intervenció assegurant-li, senyora Marina Geli, que li faig arribar el compromís, no tan sols del meu Grup, sinó també del Govern de la Generalitat, de continuar treballant, no tan sols per assegurar que aquests programes que en aquests moments s'estan aplicant continuïn, sinó per intentar, entre tots, adequar-los a la realitat d'aquest moment, a la realitat del futur moment de la nostra societat, i assegurar la informació adequada i corresponent a tots els nostres adolescents i adults, i detectar les conductes i els estils de vida de risc per tal que, a poc a poc, intentem entre tots tenir una societat que respecti no tan sols els drets dels adults sinó, molt més, els drets dels nostres infants.

Per això anunciem, si s'accepten les nostres esmenes, el nostre vot favorable a la Moció.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies. Poden intervenir, per fixar la seva posició, els grups que no hi han presentat esmenes. En primer lloc, pel Grup Mixt, el diputat senyor Bosch té la paraula; veig que parlarà des de l'escó.

El Sr. Bosch i Garcia

Sí, gràcies, senyor president. Per posicionar-nos sobre aquesta Moció del Grup Socialista, que forma part d'aquesta tongada que, a ple, ens van presentant en relació amb la infància.

Voldria dir que estem d'acord en el fons i també en la forma del que ha dit la diputada Geli, en nom del Grup Socialista. Compartim el contingut de la Moció i entenem que cal aprofundir i continuar —si convé, si és que ja es produeix— el debat, l'estudi i l'avaluació del món educatiu per garantir la llibertat sexual de totes les persones, i molt especialment amb atenció a la gent més jove.

La nostra societat té molts dèficits afectius i relacionals, i no hi ha —n'estem segurs— una solució definitiva ni permanent per a tots aquests problemes. Creiem que cal el debat i el diàleg entre les institucions, també amb l'ajuda dels experts, tendents a una millora de la relació entre les persones.

Tots els casos coneguts darrerament han promogut, com deia la diputada, allò que en deia el *voyeurisme*, amb la idea que els problemes relacionats amb l'explo-tació sexual infantil poden ser més propers en realitat del que sembla a simple vista. En el fons, però, hi ha una certa morbositat i, fins i tot, una mental participació d'aquells esdeveniments públicament condemnables. La nostra sensibilitat, favorable al respecte als infants, però, ens ha de permetre separar el gra de la palla i cercar les vies per ajudar a combatre totes les postures tant judicialment com èticament condemnables, i enfil·lar els camins de la cultura, la formació i el desenvolupament integral de les persones, molt especialment de les més joves, dintre del respecte i la lliure decisió.

Per tots aquests motius, els diputats del Partit per la Independència, adscrits en aquests moments al Grup Mixt, votarem a favor d'aquesta Moció.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Benach.

El Sr. Benach i Pascual

Gràcies, senyor president. Jo voldria començar, precisament, a partir del desig d'unanimitat que ha expressat la diputada Marina Geli en la seva intervenció, que no només és una unanimitat desitjable, sinó que tant l'exposició que es va fer en la interpellació com la mateixa Moció d'avui crec que conviden d'una manera molt important a la reflexió, perquè, en definitiva, el tema és un tema important, és un tema complex, delicat i, fins i tot, jo diria que, de la manera que es va plantejar, més que una crítica al Govern, que segurament és la funció principal a la qual estem avesats i acostumats a fer-ho aquí, jo crec que es planteja més com una crítica a la societat. És a dir, no em voldria posar pas a la pell de la interpellant, però sí que almenys la lectura que n'hem fet el nostre Grup és, a més a més, en tot cas, aquesta, i per tant, d'alguna manera, el desenvolupament de la Moció seria absolutament desitjable que fos amb aquest ànim d'unanimitat que expressa la diputada, independentment que s'acceptin o no s'acceptin les esmenes; en tot cas, les esmenes estan fetes amb el xip lògic del partit del Govern, o que governa, o que dóna suport al Govern, i per tant, van, segurament, molt més

a concretar aspectes culturals. Però jo crec que el que s'ha plantejat aquí –com he dit abans– va molt més enllà i, en definitiva, crec que convida d'una manera molt important a la reflexió.

És evident que, darrerament, hi ha hagut tot un seguit de fets que han trasbalsat la societat i, precisament, han provocat aquest trasbals, degut a tot un seguit de drames; drames que, efectivament, eren complicats, situacions que eren molt difícils, però també que s'han complicat d'una manera extraordinària pel tractament que ha tingut tota la qüestió aquesta en els mitjans de comunicació. És per això que el tractament de la Moció és reflexiva, jo crec que, fins i tot, científicament és impecable; que parla clar; en definitiva, crec que en aquests moments parlar clar sobre aquesta qüestió és un mèrit o és un valor afegit, i per tant, el nostre Grup hi votaria, evidentment, com no podria ser d'altra manera, a favor.

Hi ha tres aspectes que voldria destacar de la Moció. És a dir, tota ella, com he dit abans, crec que reuneix tot un seguit de qualitats indubtables, però hi ha tres aspectes que jo voldria destacar per damunt..., no per damunt, però, en tot cas, sí en la meua intervenció. Per una banda, el fet de la formació per a l'exercici de la llibertat sexual. Jo crec que aquest és un concepte que es defineix sense embuts –així de clar–, que, a més a més, crec que hauria de ser una mica un objectiu per si mateix i que no seria bo, diguem-ne, amagar-lo o dissimular-lo amb d'altres expressions. Ho dic, evidentment, perquè hi ha una esmena presentada; en qualsevol cas, no crec que l'esmena l'afecti massa, però el fet que s'hagi plantejat d'aquesta manera tant –hi insisteixo– en la interpellació com en la mateixa exposició que s'ha fet fa un moment, o en la mateixa Moció, és un pas endavant i un avenç important.

Un altre concepte que al nostre Grup ens ha motivat especialment és tota la reflexió en l'àmbit sanitari. És a dir, no renunciar a l'àmbit sanitari en tota aquesta qüestió crec que és fonamental i, en definitiva, el fet que, a través de l'assistència primària i de les unitats d'atenció a la dona, als centres de planificació familiar i a la xarxa de salut mental es faci una política activa en aquest àmbit, doncs, indubtablement, és important.

I finalment, crec que hi ha un altre aspecte molt important d'aquesta Moció –que és el darrer– que fa referència a incentivar programes a través dels diferents mitjans de comunicació. I aquest és especialment important, entre altres coses, perquè, precisament, el que se'ns ven a través dels mitjans de comunicació és tot el contrari, és a dir, es va a buscar relativament allò que és més morbós, allò que és l'espectacle; en definitiva, una mica, la crítica aquella que feia al començament a la societat en general. I per tant, el fet que des del Parlament de Catalunya es faci una crida –precisament, en sentit positiu– que els mitjans de comunicació siguin utilitzats per a allò que realment haurien de ser utilitzats sempre i que tinguin una tasca fonamental en la línia de sensibilitzar la població en general respecte a l'exploatació sexual dels menors, per nosaltres, també és important i, com he dit abans, és un dels aspectes que voldríem destacar d'aquesta Moció.

Per tant, res més, senyor president, senyores i senyors diputats, només reiterar, doncs, el fet que el desig d'unanimitat que ha expressat la diputada senyora Geli en la seva intervenció, pel nostre Grup, no quedarà.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula la diputada senyora Imma Mayol.

La Sra. Mayol i Beltran

Gràcies, senyor president. El nostre Grup donarà suport a tots els punts de la Moció, entre altres coses, perquè compartim l'enfocament amb què l'ha plantejat la senyora Marina Geli, no només avui a la Moció, sinó la reflexió que feia a la interpellació: el plantejament que ella fa en concret, que és que cal treballar per la llibertat i la responsabilitat sexuals. Aquest és un objectiu que ha de ser un objectiu del país, de l'organisme que gestiona la Generalitat, el Govern, i de tot el Parlament. En aquest sentit, jo voldria dir que aquest objectiu i les reflexions que ella feia són d'una enorme complexitat; una enorme complexitat, perquè afecta la salut mental de la població adulta, especialment els homes, el seu equilibri emocional, les seves inclinacions sexuals i, sobre la base d'aquest diagnòstic –que jo comparteixo plenament i que posa en evidència la seva complexitat–, són especialment oportunes les propostes que hi ha a la Moció, perquè el que vénen a plantejar és que intervenir sobre això és lent, difícil, complex i, sobretot, s'ha de fer de manera inespecífica. Què vol dir «de manera inespecífica»? Vol dir treballar amb totes aquelles institucions que tenen influència social, sabent que no és un problema de parlar de maltractaments, només, sinó d'educar criatures perquè tinguin una salut mental adequada amb relació, per exemple, a les seves inclinacions sexuals. I això no és parlar tot el dia –com deia molt bé ella a la seva intervenció– sobre reproducció, sinó que vol dir educar l'afectivitat, l'emotivitat i la sexualitat de manera que aquesta pugui ser plena i pugui ser respectuosa.

En aquest sentit, voldria afegir tres afirmacions que feia la senyora Geli, en la seva interpellació, que em semblen especialment oportunes. En primer lloc, que, a l'hora d'intervenir sobre això, cal revisar a fons els programes d'educació per a la salut a l'escola. Jo recordo molt bé –perquè en aquell temps m'hi dedicava professionalment– quan es van posar en marxa aquests programes. Era interessant, era un programa pilot i, vist en perspectiva, tinc la impressió que, a nivell d'escolarització primària, valdria la pena d'anar actualitzant constantment els seus continguts; penso que el programa, quan es va iniciar, ja fa una colla d'anys, era un programa que nosaltres compartíem ideològicament. El que em preocupa és que quedés molt com una experiència pilot, en aquells moments; potser després s'ha anat eixamplant una mica, però tinc el convenciment que no s'ha eixamplat suficientment en el que és l'àmbit de la secundària. És a dir, el programa pot estar bé, però avui a mi em consta que, a nivell de la secundària, no és un programa que estigui estès. I aquí s'afegeix un problema important, que és que, la funció educadora –que

acostumen a tenir la majoria de mestres assumida a la primària—, no la tenen els professionals de la secundària. Sovint entenen que la seva funció és una funció instructiva i més difícilment assumeixen en la seva globalitat que és una funció educadora. I per fer educació per la salut cal assumir que tens una funció educadora.

Pel que fa a la sanitat, ella fa una reflexió —la senyora Geli— interessant, que comparteixo molt, que és que difícilment els professionals de la medicina, per exemple, han incorporat en els seus aprenentatges habilitats suficients per treballar els aspectes emocionals. És una mancança del currículum i dels estudis fets en medicina, sovint. I per tant, és difícil, des de la posició d'un metge d'atenció primària o d'un metge especialitzat, atendre aquells aspectes que no estan exactament vinculats amb la seva especialització i que tenen a veure amb les emocions. Per tant, aquest és un repte que la seva Moció també aborda.

I per últim, una reflexió que feia ella, també, quan parlava del que és la intervenció a les presons —a les quals avui la senyora Eva Palau feia referència— per a aquelles persones que han comès delictes sexuals. Hem dit moltes vegades —ho recordo, en aquest Parlament, a l'anterior legislatura, fent un debat sobre aquestes qüestions— que són «malalts», entre cometes, són presos molt còmodes per a les presons, perquè acostumen a ser persones que no creen problemes a dintre i que, amb facilitat, fins i tot se'ls dona permisos —de vegades, massa aviat— perquè no creen problemes a la presó. És clar, el problema a abordar no és que no creïn problemes a les presons, sinó que siguin capaços de sortir en llibertat sense reincidir.

Per tant, posant sobre la taula aquestes qüestions essencials, la Moció, el que fa és —de forma prudent, jo crec, i essent conscients de la complexitat que implica intervenir sobre totes aquestes qüestions— intentar fer-hi una aproximació, treballar en aquest sentit o continuar treballant en aquest sentit quan ja s'està fent.

Per tot això, hi donarem suport i pensem que pot significar un pas més en el treball en aquesta direcció.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Pel Grup Popular, té la paraula el diputat senyor Bonet.

El Sr. Bonet i Palau

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, tal com ja ho vaig exposar en el darrer Ple, en el qual vàrem debatre una moció presentada per la senyora Rosa Barenys, qualsevol cosa que sigui per millorar l'educació dels infants, perquè la infància maltractada sigui acollida..., en tot això trobaran el suport del nostre Grup —sempre. Ara bé, senyora Geli, a mi m'agradaria fer-li un parell de consideracions respecte al que vostè va dir en la seva intervenció en el darrer Ple i li ho vull llegir textualment. En la seva interpellació diu: «El Ministeri de Sanitat del Govern Popular presenta una campanya de prevenció de la sida

—sort que parlen del preservatiu!—, però parlen que aconsellen des del Govern —no sé si des de la creença dels valors morals d'alguna part del Govern— retardar les relacions sexuals i convertir..., i que els joves, sobretot, disminueixin el nombre de parelles sexuals.»

Doctora Geli —i li dono el seu títol acadèmic—, jo la reconec, a vostè, com una experta en el tema de la sida —li ho reconec—, i és evident que, per disminuir el nombre de casos de sida, una de les coses que es recomana a tot arreu del món és disminuir el nombre de parelles. És evident que sí; no em miri amb aquesta cara, perquè és veritat. (*Remor de veus.*)

Quan vostè em parla dels valors morals del Partit Popular, és evident que sí que en tenim, com suposo que també vostès en tenen. No em faci només que vostès en puguin arribar a tenir... Després, em diu també que vol fer un debat amb profunditat i amb seriositat, cosa que jo li agraeixo profundament, però és evident que, quan em diu que «en l'àmbit de la salut mental, els homes —que, en general, són homes— van i fan turisme sexual, abusen sexualment de menors, encara que sembla que amb consentiment, fora de casa nostra. Per què? Per llibertat? Per busca de noves sensacions? Per busca de sensualitat diferent? Tot això és lícit», afirma..., jo, permeti'm que dubti que tot això sigui lícit, però, bé, suposo que és la seva opinió. (*Remor de veus.*) Això està escrit. No, no, no hi ha interrogant; per tant, no ho va dir, amb la qual cosa, amb el que llegeixes aquí, haig de dir-li que no estic d'acord en això.

Però, bé, deixant a part aquestes petites consideracions que volia fer-li, haig de dir-li que, sempre, en aquests temes, ens trobaran al seu costat i que votarem afirmativament.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. Per pronunciar-se sobre les esmenes presentades, té la paraula la diputada senyora Marina Geli.

La Sra. Geli i Fàbrega

Molt breument, per dir que el Grup Socialista accepta les esmenes presentades per Convergència, si bé amb dues transaccionals a les esmenes número 1 i número 4.

El president

Perdó. Vol repetir-ho, si us plau? Guardin silenci. Continui, senyora diputada.

La Sra. Geli i Fàbrega

Molt bé. Senyor president, abans de dir que el Grup Socialista accepta les esmenes presentades per Convergència, voldria fer un agraïment a totes les intervencions de manifestacions que han fet —i de millora, fins i tot les aportacions de tots els grups parlamentaris per manifestar-se a favor d'aquesta Moció. Em sembla que aquest ha estat un debat interessant. Voldria, també, comentar alguna de les coses que ha comentat el doc-

3950

tor Bonet, perquè em diu «doctora Geli», evidentment, però, en tot cas, ara sóc la diputada Marina Geli i no puc deslligar-me de la meua professió prèvia, doncs, de metgessa. Però, en tot cas —em sembla que serà en un altre debat, senyor Bonet, si tenim ocasió de parlar-ne—, el Grup parlamentari Socialista, en la Moció que ha presentat i en l'acceptació de les esmenes, manifesta la seva voluntat claríssima d'apostar per la llibertat sexual, però també per la formació necessària per exercir la llibertat sexual. I nosaltres apostem per una salut mental, individual i col·lectiva, que, evidentment, penalitzi l'exploració sexual dels menors, que penalitzi el turisme sexual dels menors a l'estranger —si se'm va malinterpretar, o si vaig explicar-ho malament, demano disculpes; de cap manera; em sembla que ho he repetit moltíssimes vegades—, que penalitzi el turisme sexual i, fins i tot, el Grup Parlamentari Socialista a Europa acaba de presentar tot un seguit d'iniciatives en aquest sentit, senyor Bonet.

Per tant, aquesta és la intencionalitat del nostre Grup, que advoca per la punició de la utilització del consum de pornografia infantil, però molt abans creiem profundament, des d'un debat ideològic, que nosaltres apostem primer per la pedagogia, per la prevenció, per la detecció i la intervenció terapèutiques. Per tant, és així; ha quedat palès, no només en aquesta intervenció, sinó en moltíssimes intervencions en aquest Parlament, en totes les legislatures: llibertat sexual al costat de pedagogia per a l'exercici de la formació de la llibertat sexual. Nosaltres no renunciem a aquest valor, però també entenem que n'hem de fer pedagogia.

Per tant, les esmenes, les acceptem, senyores i senyors diputats, amb aquestes dues transaccionals que, en tot cas, ara passaré a la Mesa. Dir que, tot i que el Grup de Convergència i Unió treu específicament «la formació per a l'exercici de la llibertat sexual», ens sembla que l'esmena transaccional que hem d'acceptar en benefici de la globalitat de la Moció també va en aquesta línia i, potser, en l'aspecte d'educació de l'afectivitat i de la sexualitat, també reforça aquells aspectes per nosaltres prioritaris.

El nostre Grup Parlamentari continuarà avançant en aquesta línia i de cap manera voldria que es tergiversessin paraules. I si falta un interrogant, els serveis de la cambra ho rectificaran, però em sembla que, sobradament, senyor Bonet, aquesta diputada, tant des de la seva tasca professional com parlamentària, de cap manera ha defensat el turisme sexual amb menors fora de les nostres contrades.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. L'esmena transaccional... Per la clarificació del vot, ha acceptat les esmenes del Grup de Convergència, senyora diputada —m'adreço a vostè—, i l'esmena transaccional a què ara donarà lectura el primer secretari de la Mesa.

El secretari primer

Moltes gràcies, senyor president. El text que desitja la senyora Geli que sigui posat a votació pel que fa refe-

rència al punt 2 és, no acceptant l'esmena número 1 del Grup de Convergència i Unió però oferint un text transaccional, diria: «Reforçar i avaluar periòdicament els programes adreçats a l'educació de l'afectivitat i la sexualitat en les diferents etapes educatives». I pel que fa referència a l'esmena número 4, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, que demanava la creació d'un punt 3 bis, s'accepta la creació del punt 3 bis, però no amb el text, sinó amb el text següent: «En l'atenció primària i en el programa sanitari d'atenció a la dona, continuar desenvolupant les actuacions educatives, preventives i de promoció de l'autoresponsabilització sobre la salut i la sexualitat».

Això voldria dir, senyora Geli, si és exacte com s'ha entès, que el punt primer quedaria incanviat; el punt segon seria aquest text que hem llegit; al punt tercer s'acceptaria la supressió que demana..., però, en el punt tercer s'acceptaria la supressió de l'esmena número 3 del Grup de Convergència i Unió; es crearia aquest punt 3 bis, que és el que hem llegit, i el punt 4 també es modificaria en el sentit de l'esmena 5 del Grup de Convergència i Unió.

(La Sra. Palau i Gil demana per parlar.)

El president

La diputada senyora Eva Palau em demana la paraula. La té per clarificar termes de votació, sobretot.

La Sra. Palau i Gil

Sí, més que res perquè em sembla que el senyor Raimon Escudé em penso que s'ha descuidat que nosaltres hem presentat també una esmena de modificació del començament del tercer punt.

El president

Sí, sí, l'ha recollida en la intervenció el senyor Raimon Escudé. L'esmena 2. (Remor de veus.)

Queda clar per a la presentant de la Moció els termes d'acceptació de les esmenes de Convergència i Unió i les transaccionals llegides. Doncs, per tant, posem a votació el text que es deriva de la incorporació en la Moció de les esmenes de Convergència i Unió i les transaccionals llegides.

Es preparin els senyors diputats per a la votació.

Iniciem la votació.

La Moció ha sigut aprovada per 111 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política del joc a Catalunya

D'acord amb l'alteració de l'ordre del dia de les mocions, passarem ara a discutir el punt divuitè, és a dir la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política del joc a Catalunya, presentada pel Grup Socialista. Té la paraula per exposar-la el diputat senyor Manuel Bustos. (Remor de veus.)

El Sr. Bustos i Garrido

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats...

El president

Senyores diputades, senyors diputats, ocupin els seus escons i guardin silenci! No comenci, no, senyor diputat, fins que es restableixi el silenci en l'hemicicle. No comenci. (*Pausa.*) Pot començar.

El Sr. Bustos i Garrido

Gràcies, senyor president. Senyors diputats, senyores diputades, avui no fem la interpellació; en tot cas, defensem la Moció subsegüent a la interpellació en matèria de joc a Catalunya.

Bé, per començar diríem que tornaré només a repetir per què creiem que va ser un fracàs i, per tant, només faré referència al tema econòmic, que després de repassar el que va ser la interpellació crec que, primer, o no es va entendre la nostra reflexió, o no es va compartir..., segur, però segur que no es va demostrar el contrari; fins i tot vam quedar que amb dades es demostraria que nosaltres estàvem equivocats en la nostra percepció.

I ho faré més lentament perquè s'entengui què volíem dir quant a fracàs de gestió, que representava un fracàs econòmic de primera magnitud, al nostre parer. Vam dir que en funció, és cert, d'una part de la gestió de les loteries de l'Estat, quan el decret establia el que s'havia d'ingressar al tresor públic, per una banda els premis, per una altra hi ha la gestió de l'empresa que prestava aquest servei, si ho comparàvem a les mateixes xifres que teníem a Catalunya hi havia una diferència molt important. Vam parlar que els premis eren els mateixos, el 55%; al tresor públic..., mentre que a l'Estat en una de les explotacions, d'acord, però en una de les explotacions similars a una de la que tenim a Catalunya era el 33%, és a dir per a l'Administració hi havia un ingrés del 33% al tresor públic, a Catalunya només arribava en funció del contracte al 21. Per tant, hi havia un percentatge, hi havia una diferència molt important, negativa per a Catalunya, en aquests ingressos. Però, a més a més, segons les dades que nosaltres tenim, fruit de l'estudi que hem fet de les dades que vostès faciliten –el Govern–, ni tan sols hem arribat al 21%; la mitjana ha sigut prop d'un 14%. Per tant, ni tan sols s'han complert les expectatives, que per a nosaltres ja eren negatives, del 21%, si ho comparem, que no hem arribat ni tan sols a això, al 21, hem quedat al 14%. Això per a nosaltres representava, segons les nostres xifres, prop de 19.000 milions d'ingressos de menys per a l'Administració.

Això per a nosaltres és suficient per demostrar que ha sigut un fracàs la gestió; evidentment, vinculat al contracte, segur, però és un fracàs, i per això nosaltres fem el punt primer i el punt segon, que són complementaris, per constatar que ha sigut un fracàs la gestió en aquests deu anys de gestió de la loteria a Catalunya, i per tant ho vinculem al contracte, però també diem: «Si no estem d'acord amb aquestes dades, amb aquestes xifres, discutim-ho.» Per això demanem elaborar en el

termini de tres mesos un informe econòmic que contempli, any per any, els ingressos, les despeses, les transferències, tot, perquè ningú pugui dir que interpretem les xifres d'una manera o d'una altra. Per això ho demanem en aquests punts de la Moció.

Però també voldria parlar breument del nou contracte, contracte que ens va facilitar el conseller un dia abans de la interpellació en la seva compareixença. Permeti'm que digui també que els seus col·laboradors també podrien fer-nos arribar amb la mateixa celeritat la resta de documentació que vam demanar, que no me n'he recordat fins avui, que havíem demanat més informació de set documents, set còpies de dictàmens, d'informes; en tenim dos, en falten encara cinc, i demanem una certa celeritat, perquè avui podríem parlar d'aquesta resta d'informes econòmics que han avalat el nou contracte amb Luditec - GTech.

Però, en tot cas, del que tenim, mirat i estudiat per sobre, podem reconèixer una primera cosa: ha variat molt, i creiem que positivament, en la forma. Per tant, reconeixem en aquest plenari que en la forma hi ha hagut una millora substancial d'aquest nou contracte: modifica els requisits que se sol·liciten a l'adjudicatari en positiu; es demana l'escriptura de constitució, l'adscripció registral, el NIF, etcètera. Per tant, molt bé, això es modifica substancialment. Fins i tot, en l'anterior contracte no hi havia cap quantitat que es demanés com a reserva i en aquests moments hi ha 200 milions, en el present contracte, que es demana. Per tant, hi ha hagut una modificació en la forma, correcte; des d'aquí volem reconèixer-ho, hi ha una modificació, però en el fons no es reconeix.

I quan parlo del fons, de què estic parlant? Estem parlant d'una cosa que a la millor per alguns de vostès sona una mica rar, que és el *software*, que és el programa que fa funcionar el sistema de loteries a Catalunya. Això per a nosaltres és molt important, ho vam dir, i el conseller en la seva compareixença i després en la seva interpellació va dir: «Tenim opció de compra.» Al contracte no apareix. Diu que es pot adquirir una sèrie de mecanismes, es pot adquirir una sèrie d'elements, però no queda clarificada la disponibilitat d'adquirir per part de l'EAJA el *software*, és a dir del programa. És això el que nosaltres vam dir –i avui ho tornem a repetir– que impedirà, malgrat que nosaltres presentem una moció dient que faci un concurs, impedirà en el futur deslligar-se de Luditec - GTech o de l'empresa –perquè pot canviar el nom–, de l'empresa que en aquest moment té la propietat del *software*, del programa i els drets de concessió. Per tant, per a nosaltres el nou contracte s'ha modificat en la forma, no en el fons –per a nosaltres és molt greu–, creiem que queda demostrat, en la nostra percepció, el fracàs i el reconeixement que el contracte que va tenir deu anys Luditec i ara Luditec - GTech va ser negatiu per Catalunya: prop de 20.000 milions de menys ingressos; per tant és suficient per fer un reconeixement que es van equivocar vostès, el Govern. Avui no hi ha cap conseller, però vostès hi van donar suport.

Ho vam dir en la interpellació i ho tornem a repetir: nosaltres, malgrat el que he dit, no volem acabar sense ofertar una altra vegada més –i dic «una altra vegada més», la voluntat de diàleg–, d'intentar arribar a un

3952

consens des del debat, des de la transparència, des de la discrepància –per què no dir-ho?–, però volem el consens en matèria de joc, perquè no volem caure en la trampa de dir: «Això, està molt bé criticar-ho, però no ofertem solucions.» Tomo des d'aquesta tribuna a oferir al grup de la majoria aquest diàleg que l'any 96, amb motiu del debat pressupostari dels pressupostos del 96 i del 97, fèiem l'oferta: volem parlar d'aquest tema. Per això en el proper ple ordinari portarem la creació d'una comissió que esperem que vostès hi donin suport, perquè volem discutir el tema des de la discrepància, des de l'acord, perquè en aquest tema volem transparència, igual que vostès –em consta–; per tant, hem de ficar les bases perquè aquest diàleg i aquest consens sigui possible.

Per tant, des d'aquesta oferta presentem la Moció i, en tot cas, després em manifestaré sobre les esmenes que s'han presentat, agraint ja d'entrada les esmenes que s'han presentat al voltant d'aquesta Moció, dient que creiem que el primer punt, que reconeix el fracàs... –que, per cert, van votar que sí, encara que sigui per error, en el darrer Ple de debat de política general. El segon, que insta només que els comptes siguin sobre la taula perquè tothom ho pugui veure, i per tant si estem equivocats nosaltres puguem dir: «Ens hem equivocat en la nostra apreciació», no hi haurà cap problema a reconèixer aquest error, nosaltres creiem que no. I al tercer..., al quart punt –perquè el tercer el vam retirar, també fruit que la Mesa no ho va acceptar a tràmit per un problema jurídic, però en tot cas ho vam retirar– diem que per evitar qualsevol problema demanem la convocatòria d'un concurs públic; i l'últim, que fa referència a elaborar els reglaments d'aquelles modalitats de joc que actualment no tenen reglament, que recordo quan he parlat aquest matí amb algun diputat –el senyor Codina, de Convergència i Unió–, recordo que va haver-hi una proposició presentada pel nostre Grup demanant l'elaboració d'un reglament en un dels jocs, en aquest cas de casinos, perquè en el tema de reglament de bingos el conseller va anunciar que s'hi estava treballant..., i aquesta petició, aquesta proposició no de llei no va tirar endavant perquè vostès van votar-hi contràriament.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

Per tant, demanem que els reglaments..., perquè era interpellació en matèria de joc, ens vam centrar en el tema de Luditec i el contracte amb Luditec - GTech, però era en general. Per tant, creiem que en aquest moment també és oportú que el reglament de la resta de jocs es puguin tirar endavant.

Moltes gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Bustos. En aquesta Moció han presentat esmenes els grups Mixt, Iniciativa per Catalunya - Els Verds i Convergència i Unió. Començarem, doncs, per la defensa de les esmenes presentades pel Grup Mixt. Té la paraula el senyor Xavier Bosch. Deu minuts.

El Sr. Bosch i Garcia

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyor Codina, en l'anterior Ple el diputat que els parla, en nom del Partit per a la Independència, que com saben perfectament està adscrit al Grup Mixt, va substanciar una interpellació sobre la política de joc de la Generalitat de Catalunya, política de joc, més aviat, del Govern de la Generalitat de Catalunya, i es van fer allà..., o personalment vaig fer unes consideracions que em sembla que en aquests moments no cal repetir, perquè es poden llegir en el *Diari de Sessions*. El que sí que voldria recordar són les propostes concretes que entre la mateixa interpellació com en la contrarèplica vaig poder substanciar al conseller de Governació.

En primer lloc, manifestar el nostre rebuig a la forma com s'havia fet el contracte amb Luditec - GTech; ens semblava que era un contracte no acceptable i que, a més a més, havia estat fet, al marge de les legalitats, amb una forma que comportava un cert engany o una certa manca d'informació respecte als grups parlamentaris, que havien manifestat la voluntat de consensuar amb el Grup majoritari i amb el Govern aquesta qüestió. Després, també, el segon punt era la necessitat que es traspassessin a Catalunya les loteries de l'Estat, les que en aquest moment depenen de l'ONLAE, l'Organización Nacional de las Loterías y Apuestas del Estado, o bé per intentar arribar a un acord que permeti que Catalunya pugui assumir els ingressos que comporten aquest tipus de loteries i, en qualsevol cas, evitar la competència amb productes semblants. En tercer lloc, s'havia de separar completament l'EAJA de la Conselleria de Benestar Social, amb qui encara té un lligam de tipus econòmic, que ens sembla inacceptable. En quart lloc, reclamar una política clara en el tema de la lluita o combat contra les ludopaties i el tractament de les persones amb problemes d'addicció patològica al joc; i en cinquè punt, la necessitat que en aquest Parlament es constituís algun tipus de comissió permanent de seguiment de la política del joc a Catalunya, i aquí no entrava només el tema de l'EAJA, sinó també casinos, bingos, etcètera, tot allò que fa referència a les competències que té el Govern de la Generalitat i, que d'una manera anàloga al que fem periòdicament amb la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió o, si ho volen, amb el Síndic de Greuges o la Sindicatura de Comptes, creiem que el Parlament de Catalunya hauria de fer aquest seguiment habitual i institucional de les nostres loteries.

Per aquest motiu, i donat que també per motius jurídics i, si volen, de rellotge i, potser, d'un despertador que va ser llançat per la finestra abans d'hora i no ens va permetre arribar a l'hora per entrar la nostra Moció en el Registre d'aquest Parlament, ens vam veure obligats a presentar, alternativament, unes esmenes a la Moció del Grup Socialista. Per aquest motiu, doncs, hem eliminat els punts que havíem previst semblants als que el Grup Socialista ja ha presentat, però sí que hem presentat tres elements que ens sembla que s'haurien de debatre i, eventualment, votar en aquesta cambra. En primer lloc, i lligat amb els cinc punts que acabo d'esmentar, demanem que aquest Parlament critiqui que l'ONLAE no hagi acceptat fins al dia d'avui establir negociacions

amb l'EAJA, per tal, diguem-ne, o bé de traspasar el joc a Catalunya, o bé compartir els beneficis o, simplement, almenys evitar la competència directa entre jocs de característiques semblants. Aquest és el punt de la nostra primera esmena, que posem a consideració, primer, del Grup Socialista, perquè l'accepti i, en segon lloc, a la resta de grups perquè hi votin a favor.

El segon punt fa referència al tema de les ludopaties, i reclamem que, o bé, si volen, hi ha dues opcions que posem a la nostra Moció: primer, que s'estableixi una xarxa pública sanitària de tractament de les ludopaties, o bé complementàriament o bé alternativament, que s'estableixin convenis amb aquelles entitats i iniciatives socials que en aquests moments ja estan funcionant, certament angoixades per l'excés de demanda i la manca de mitjans, que estan tractant les persones amb problemes d'addicció patològica al joc. Són entitats que reclamen l'ajuda governamental i que, fins al moment, es veuen limitades a unes subvencions simbòliques sense cap mena ni d'ajuda formal ni, després tampoc, de control, sobre el qual no tenen cap inconvenient que es produeixi.

I la tercera esmena fa referència a aquesta Comissió parlamentària, que acabo d'esmentar, demanant que el Parlament es manifesti a favor que es creï, seguint els mètodes reglamentaris convenients, una comissió de control que s'encarregui del seguiment, del desenvolupament del joc d'atzar al nostre país. Les hem presentades, aquestes esmenes, amb la voluntat, potser, d'oblidar o, si més no, de no tenir en compte el passat recent que, almenys per part nostra, ens sembla bastant lamentable. Tenim la voluntat, amb la resta de grups, de construir un futur millor per a les nostres loteries, lluny del present mediocre que estan vivint. Lamentablement, si el Grup de Convergència i Unió i el Govern de Catalunya no ens volen escoltar, no ens quedarà més remei que continuar queixant-nos i, si passa com ens temem i voten en contra de les nostres propostes, ens haurem de conformar a veure passivament com es produeix una agonia caríssima, durant els propers anys, del joc públic a Catalunya, mentre es mantindran uns bons beneficis per a certes persones o certs col·lectius, mentre la resta, tots nosaltres, la gran majoria de la ciutadania, ens haurem de conformar a anar a comprant números de loteria –loteria catalana, loteria espanyola; potser millor loteria espanyola, que dona més beneficis, però, deixant a part el tema patriòtic, haurem de comprar el que ens sembli més adequat –, o bé, com deia al principi i com va ser motiu d'un cert retard en el seu moment, anar tirant el despertador per la finestra o deixar-lo als nens petits perquè el trenquin tranquil·lament fins que algun dia la nostra trista i grisa vida ens canviï cap a un futur esplendorós gràcies a un premi de les nostres loteries, les loteries de l'estranger.

Hem presentat, doncs, aquestes esmenes a la Moció socialista amb voluntat absolutament constructiva, amb ganes de discutir amb el Grup majoritari i amb el Govern el tema del joc a Catalunya i, sobretot, amb ganes que el joc a Catalunya tingui la preeminència que li correspon, el lloc que li correspon i el tractament i la consideració que es mereix.

Per tots aquests motius, demanem al Grup Socialista que tingui a bé d'acceptar-nos aquestes esmenes i, si així es produeix, a la resta dels grups parlamentaris el seu vot favorable.

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Bosch. Correspon ara la intervenció del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds per presentar les seves esmenes. Té la paraula per fer-ho el diputat senyor Roc Fuentes.

El Sr. Fuentes i Navarro

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, nosaltres partim de la coincidència en les paraules que ha expressat el senyor Bustos des d'aquesta tribuna quant a les motivacions de la seva Moció, quant a la constatació del fracàs de la política de joc de la Generalitat de Catalunya, quant al fracàs de les loteries de la Generalitat, el fracàs dels resultats d'aquest contracte amb l'empresa Luditec, per part d'EAJA, que ara hem analitzat, hem analitzat amb una compareixença del conseller, hem analitzat, també, s'ha analitzat a partir de les oportunes interpellacions presentades pel Grup Socialista i pel Grup Mixt i també, fins i tot, amb preguntes que ha formulat aquest diputat al mateix conseller.

Nosaltres pensem que aquest fracàs s'ha produït en la doble vessant. S'ha produït tant en la vessant dels resultats econòmics, dels resultats de les loteries, que, tal com deia el senyor Bustos, en el millor dels casos podem considerar que han arribat a un 14%, quan l'Estat està a un 33%, però han fracassat també en un altre aspecte que, per nosaltres, és molt important i que no solament justificaria, sinó que seria motiu de satisfacció per a nosaltres que no s'arribés a uns resultats econòmics, si en la prevenció del joc a Catalunya, si en el tractament de les ludopaties haguéssim avançat.

Per tant, s'ha produït aquest doble fracàs. I aquest doble fracàs, des del nostre punt de vista, s'ha produït, essencialment, per la política que va seguir, en el seu moment, a l'hora d'establir aquest contracte amb Luditec, el Govern de la Generalitat. Política mancada de consens i política que va establir unes condicions extraordinàriament negatives per als interessos públics a casa nostra, i que han donat aquests resultats i que, les motivacions d'aquesta estranya situació, d'aquesta contractació en aquestes condicions tan dolentes per a l'erari públic a Catalunya, només s'expliquen per les relacions especials que poden existir entre Luditec i Convergència Democràtica de Catalunya.

Hem de dir, per tant, que nosaltres hem presentat una esmena al primer punt de la Moció, que va en el sentit, pensem nosaltres, de reforçar aquesta responsabilitat del Govern. És a dir, nosaltres pensem que la gestió de Luditec pot haver estat dolenta, com diu efectivament el primer punt de la Moció socialista, però pensem que hi ha un altre element molt important, que és la política de joc que ha seguit la Generalitat i les condicions del contracte que es van establir. I estant com estem

d'acord en la Moció –ja vull avançar al senyor Bustos que, tant si accepta com si no accepta les esmenes d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, tindrà el nostre suport, tindrà la nostra votació favorable, perquè estem d'acord amb el contingut–, pensem que les esmenes que hem presentat, modestament, intenten millorar –no sé si ho aconsegueixen, però intenten millorar–, sens dubte, el text en el sentit aquest: d'una més gran exigència de responsabilitat al Govern. No és la mala gestió de Luditec exclusivament: és la mala gestió, possiblement, però afegida a les males condicions de contractació i a la manca de concerts que es va produir en aquell moment. I que, a més a més, ara ve reforçada –reblem el clau–, precisament, contractant la mateixa empresa, amb un contracte millor, possiblement, però això no deixa de ser extraordinàriament sorprenent, que es torni a contractar la mateixa empresa, que es torni a trencar el consens i, per això –hi insisteixo–, el nostre primer punt, la modificació que fem al primer punt, va en aquest sentit: en la línia del que planteja el Grup Socialista, però insistint en les responsabilitats del Govern.

Naturalment estem d'acord amb els altres punts de la Moció socialista que el que demanen realment és tenir llum i taquígrafs, de tenir totes les dades per poder analitzar això en profunditat, i també, naturalment, que es vagi a la fórmula, que ens sembla la més transparent i democràtica, del concurs públic.

Per tot això, nosaltres –hi insisteixo– donem suport als altres punts, en què hem introduït també algunes modificacions, com són, per una part, que quan en el punt cinquè –cinquè inicial, ara deu ser quart perquè n'hi ha hagut un que no ha estat admès, però en tot cas em referiré als punts tal com estan numerats–, al punt cinquè de la Moció socialista es parla d'elaborar els reglaments d'aquelles modalitats de joc que actualment no en tenen, nosaltres demanem que aquests reglaments incideixin especialment en la restricció de la publicitat del joc i en la prevenció de les ludopaties. Alhora, nosaltres, en línia també amb alguna altra esmena que s'ha presentat, amb algunes de les esmenes que ha presentat el Grup Mixt, nosaltres hem presentat una esmena demanant que el Consell Executiu presenti, abans de sis mesos, un programa d'atenció a les ludopaties, territorialitzat i lligat a la xarxa sanitària de titularitat pública. Alhora, demanem també que el Govern impulsi i estableixi convenis amb les entitats d'iniciativa social que ja estan treballant en la rehabilitació de jugadors patològics. Pensem que aquestes esmenes nostres no solament no són contradictòries, sinó que milloren, o intenten millorar, el contingut de les que ha presentat el Grup Socialista. He de dir que, en el cas que s'acceptessin també esmenes del Grup Mixt, algunes d'elles que estan en la línia de les nostres o altres diferents, nosaltres pensem que serien també perfectament assumibles. Hem de dir també –encara que això naturalment correspon i és una facultat del Grup Socialista acceptar-les o no–, però, que en el cas que s'acceptessin les esmenes número 1, número 3 i número 4 de Convergència i Unió, aleshores sí que, per nosaltres, la Moció quedaria totalment desvirtuada i, en cap cas, nosaltres hi donaríem suport.

Moltes gràcies, senyores diputades; moltes gràcies, senyors diputats; gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor diputat. Correspon ara la presentació de les esmenes del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Té la paraula el senyor Francesc Codina.

El Sr. Codina i Castillo

Gràcies, senyor diputat. Senyores i senyors diputats, pujo a la tribuna en nom de Convergència i Unió per poder-me posicionar amb relació, no ja al debat del joc, que, de fet, és el que m'agradaria –i crec que un dia o altre haurem de fer-ho amb intensitat–; en aquesta oportunitat no toca, perquè fa molts pocs dies, quinze dies, que la compareixença del conseller de Governació, en una primera instància, i el debat de les interpellacions l'endemà podríem dir que els contrallums van estar absolutament posats damunt de la taula i, per tant, tornar a repetir aquells arguments tant per una banda com per l'altra, tot i que no em sabia greu de fer-ho, com els dic, avui esmerçaria tant de temps que no en tindria prou per fer el posicionament, que crec que és el que he de fer en aquest moment concret i en relació amb la Moció, amb alguna proposta, que podré fer també tant al grup proponent com als grups que han presentat esmenes en aquesta Moció, per intentar que quedi d'una vegada per totes ben clar –ben clar– que el Grup de Convergència i Unió té tant d'interès com qualsevol de vostès –com qualsevol de vostès– a esvaïr qualsevol dubte que hi pugui haver a l'entorn tant del contracte passat com de l'actual. Que també vull remarcar que hi ha hagut la intervenció de dos dels diputats, concretament i especialment del senyor Bustos, que ha fet un reconeixement de la bondat d'aquest contracte en relació amb l'anterior. Ell deia: «Home, en el fons no ha variat res. El que ha variat està en la forma.». Jo, en això, l'he de corregir: s'ha variat la forma i s'ha variat el fons, i de molt. Home, si ara es demanen 200 milions de pessetes per poder concórrer, si hi ha un canvi substancial de quines eren les condicions entre un contracte i l'altre, no es pot dir que no és una modificació de fons, no es pot dir que no és només de forma, sinó que és de fons; tot i que hi ha el tema del *software* que, segurament, és un tema molt tècnic que jo no hi voldria entrar.

Per la resta, entrant a fer el posicionament de cadascun d'aquests punts de la Moció, algun d'aquests punts nosaltres l'hem esmenat i m'agradaria que el senyor Roc Fuentes, també, com que ho hauré de fer, perquè no tindrà altra oportunitat, un posicionament en relació amb les esmenes que han fet els altres grups, per si fos el cas que fossin acceptades pel Grup Socialista..., caldria que es conegués també quina és la nostra posició.

En el primer punt de la Moció, a ningú se li escaparà que no podem fer –i no volem fer– altra cosa que votar-ho en contra. Si volen, podem tomar a obrir el debat, si ha estat encertat o no, si ha estat un fracàs, si no ha estat un fracàs... Jo ho he reconegut des d'aquesta mateixa tribuna, la no-excel·lència dels resultats d'aquell

contracte, i a la vegada també he recordat que en deu anys la recaptació que ha fet la Generalitat han estat 15.500 milions de pessetes, és a dir al voltant de 1.500 milions de pessetes cada any, que em sembla que és una quantitat que, sense ser suficient, sense cobrir les expectatives que hi havien –això tampoc em fa cap angúnia de reconèixer-ho–, Déu n'hi do, però, el que s'ha pogut fer. I per tant, tornar a debatre si allò va ser bo o no va ser bo, si els resultats han estat prou bé o no han estat prou bé, entendran que des del Grup que dona suport al Govern, i des del discurs que hem portat directament el nostre Grup i des de sempre, doncs, amb això, dient-los que voto en contra, o que votarem en contra, els estalvio, doncs, repetir tots els arguments que tant el conseller en el seu moment com jo mateix en nom del Grup hem anat explicant.

Pel que fa referència al punt 2, nosaltres, el Grup de Convergència i Unió, volem explicar per què fem aquesta modificació dels tres mesos als set mesos. És a dir, la Moció demanava que en el termini de tres mesos hi hagués un informe econòmic del resultat de les loteries gestionades... I permeti'm, senyor Bustos, que també el corregeixi en això: vostès parlaven de la «concessió per a l'explotació a Luditec»; li vull recordar que mai, en cap moment ha estat una concessió –creia que això vostè ho tenia clar; segurament ha estat un error de transcripció en el moment de redactar la Moció–, no ha estat mai una concessió, sinó que ha estat un contracte administratiu. Dit això, la raó dels tres als set mesos, senyor Bustos, vull que tingui clar que purament és perquè, per poder tenir tancat l'any 97 i tenir l'informe de l'auditoria de la Intervenció General de la Generalitat, no abans del set mesos, a partir d'avui, doncs, es pot fer, i per tant ens sembla que és una garantia per a tots els membres d'aquesta cambra que estem preocupats per aquesta situació, i que el senyor Bustos, en representació del Grup Socialista, n'ha fet el nucli principal del debat pel que fa referència al coneixement de si ha estat o no ha estat un fracàs, si ha estat bé o no ha estat bé tot el que ha estat la gestió, i especialment la gestió econòmica..., amb el fet que d'aquí a set mesos puguem conèixer l'estudi..., no l'estudi, sinó l'auditoria de deu anys, em sembla que ens hauria de tranquil·litzar a tots i, des d'aquest punt de vista, crec que acceptar la nostra esmena és bo, vaja, és convenient.

Pel que fa referència al punt número 4, també fem una petita correcció de forma i una altra de fons que a vostès, penso que, si volen prestar un moment d'atenció, tampoc els hauria de saber cap greu acceptar-la. Per què? Home, perquè, primer, el contracte, senyor Bustos –vostè ja ho sap–, no és té amb Luditec, en aquests moments, sinó que es té amb una empresa que forma Luditec i també GTech. Per tant, ha quedar clar que és Luditec - GTech, per una banda.

I per altra banda, nosaltres hi fem un afegit: l'addició que, aprovant el primer punt amb aquesta correcció que jo li dic –el «primer punt» em refereixo a la primera part d'aquest punt, del quart–, el que li estic dient al mateix temps és que ens comprometem a no renovar el contracte amb Luditec - GTech sempre que no hi hagi una causa major que això ho fes impossible. I deixi'm que els posi un exemple que pot ser prou convincent:

estem parlant d'un contracte de sis anys i una causa podria ser... –i ho deixo així amb tot el dubte, no?–, podria ser que qui hagués de renovar el contracte no fos el Govern actual; eventualment, una altra força política d'aquesta cambra podria estar en el Govern i, si prenguéssim aquesta decisió avui, estaríem lligant de mans a una possible modificació per part d'alguns dels grups que en aquell moment li toqués decidir si ha de continuar o no amb GTech. Per tant, jo crec que, si això vostès ho volen veure des de l'aspecte més positiu, que és la forma que jo ho presento, acceptem aquesta no-renovació, i l'afegit, l'addició, em sembla que ens convé també a tots que pugui ser d'aquesta forma que els plantejo.

Finalment, en el cinquè punt, ens parla el senyor Bustos d'elaborar «els reglaments» –diu en genèric– «d'aquelles modalitats de joc que actualment no en tenen». Vull recordar que, reglaments del joc, en aquest moment tenim..., hi ha en vigor el nou reglament de màquines, i els puc dir que a l'entorn d'aquest proper estiu tindrem el reglament que fa referència a bingos. I ens quedarien dos reglaments només: un de menor, que seria el reglament sobre jocs, o sobre l'oci en general, i un altre que seria el dels casinos. Jo, el que els proposo en aquest punt, concretament, és que volguessin acceptar fer una proposició no de llei conjunta, de tots els grups, que parlem dels reglaments pendants, però que no barregem una cosa amb l'altra, perquè avui, malgrat que el debat ha estat el que ha estat, la concreció va dirigida a la qüestió de l'EAJA i, per tant, aquest punt, li suggereixo, senyor Bustos, que el vulgui retirar, i que parlem d'una proposició no de llei conjunta que demani –i això ja els dic que nosaltres hi serem– l'actualització, l'acceleració d'aquests reglaments que en aquest moment encara no hi són.

Amb això acabaria el que fa referència al posicionament a l'entorn de les propostes de la Moció, però hi han unes esmenes, que no en vull defugir, que en el supòsit que el senyor Bustos les acceptés o no, jo també voldria que sabessin quin és el posicionament de Convergència i Unió, sobretot perquè després hi haurà una presa de posició, en el tema del vot, que seria bo que coneguessin.

El tema de les ludopaties: tan important i tan sensible com ha estat aquesta cambra en aquesta qüestió, també els proposo que, en comptes d'anar lligat amb aquesta Moció, vulguem fer una proposició també no de llei que ho reguli. No hi tenim cap inconvenient. Però em sembla que convindran amb mi la inconveniència de..., en una moció que tracta exclusivament de l'EAJA, si hi impliquem la qüestió de les ludopaties, podria veure's una relació massa directa entre el que és una modalitat del joc i les ludopaties. Per tant, en aquesta línia jo els ofereixo també aquesta possibilitat de poder-ho fer conjuntament.

Bé, aquest és, doncs, senyor president, senyores i senyors diputats, el posicionament del nostre Grup, que espero que hagi pogut quedar clar, i desitjo que amb aquest esperit, senyor Bustos, especialment –perquè ha estat el proponent de la Moció, no pas perquè els altres no tinguin el mateix mèrit–, vulguin acceptar aquestes esmenes, perquè, més enllà d'un debat demagògic, in-

tenent arribar a conclusions que siguin positives i que, en definitiva, estiguin en la línia del benefici de la nostra societat.

Senyor president, senyores i senyors diputats, gràcies per la seva atenció.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per intervenir, per fixar la posició dels seus grups –aquells que no han presentat esmenes–, en primer lloc, pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Ridao.

El Sr. Ridao i Martín

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, per fixar el posicionament del nostre Grup amb relació a la Moció presentada subsegüent a la interpellació sobre la política del joc, del Grup Socialista, i també amb relació a les diverses esmenes que han estat presentades a aquesta mateixa Moció.

En primer lloc, hauria de dir i reconèixer que al nostre Grup li hauria agradat de poder contribuir més decidivament en el que serà la redacció final d'aquesta Moció, perquè teníem un seguit d'esmenes a fer, i que, per un petit error administratiu –imputable, òbviament, al Grup Parlamentari–, doncs, no ha estat possible. En qualsevol cas, sí que deixin-me dir-los, abans de començar aquesta intervenció, que el nostre Grup donarà suport a aquesta Moció, tant si el diputat interpellant i titular d'aquesta proposta accepta com si no accepta les esmenes que han estat presentades.

Pel que fa concretament al primer punt de la Moció, ens sembla que reflecteix perfectament el fet que la decisió d'adjudicar directament a Luditec - GTech la gestió de les loteries de la Generalitat trenca –com nosaltres vam constatar també durant el debat que es va produir en l'àmbit de la Comissió corresponent amb relació a la compareixença del conseller Pomés–, trenca, com deia, el consens polític en matèria de joc, un consens que com vostès saben perfectament es va assolir arran dels pressupostos de l'any 1997, i també, fins i tot, amb la concreció de la creació eventual d'un grup de treball específic. Aquí caldria afegir, però, que aquesta determinació fins i tot suposa no només una ruptura, una fractura d'aquest consens polític, sinó quelcom més greu, més preocupant, com és l'eventual incompliment d'unes expectatives donades de convocar un concurs públic, i era una expectativa i una paraula que nosaltres insistim, i avui ratifiquem i manifestem, que el mateix conseller Pomés i el conseller Trias, públicament i en privat, havien manifestat. Però especialment hi vull afegir una altra raó, que ens sembla que és important des del punt de vista de l'oportunitat política de la decisió que el Govern ha pres, i és que, després que un jutge, el jutge instructor del cas Casinos, hagués declarat provat que Inverama, *holding* al qual pertany Luditec, hagués finançat irregularment Convergència Democràtica, ens semblava que era una raó més, doncs,

perquè el Govern no hagués fet, no hagués pres aquest criteri.

Era obligada –i és bo tornar-ho a debatre, i amb això contradic el que fa uns instants ens deia el senyor Codina–, era obligada, com així fa la Moció, una referència molt explícita a la mala gestió de l'empresa adjudicatària de la gestió d'aquest servei. De fet, aquesta referència hi és en el darrer, o en l'últim incís, del primer punt de la Moció. Perquè, quan l'octubre de l'any 1996 l'EAJA va denunciar el contracte, des del punt de vista de la gestió estrictament empresarial o econòmicofinancera –i aquí és bo de recordar com el mateix president de la Generalitat ha reconegut públicament que no eren precisament les loteries de la Generalitat un negoci brillant–, en els primers nou anys d'existència el conjunt de les loteries de la Generalitat havien recaptat poc més de 100.000 milions de pessetes. I comparativament, aquestes dades, amb el que havia recaptat l'Estat, fins i tot en un sol exercici com l'any 95, per a un sol producte, concretament la loteria Primitiva, superava de molt aquesta quantitat i s'elevava, la xifra de beneficis, de guanys, prop dels 209.000 milions de pessetes. Concretament –i ho ha reconegut el mateix senyor Codina–, el mes d'octubre de l'any 96, que va ser el moment en què precisament es produeix la denúncia del contracte, els ingressos eren..., la meva dada era 14.000, poc més de 14.000: li podem acceptar perfectament que es tractés de 15.600 milions de pessetes. Però això, aquesta sola dada, dona –crec– una mostra ben evident que la gestió, des del punt de vista econòmic, no era, diguem, positiva.

Però també ens semblava obligat, a l'hora de fer balanç, com fa la Moció presentada pel Grup Socialista, deixar establert, i per tant constatar, que el contracte es va negociar malament, que la inversió en maquinari i en programari, de 3.000 milions de pessetes, havia de ser amortitzada per l'EAJA fins a l'any 2001 i, per tant, sense riscos per a l'empresa, i això ens sembla que no era acceptable –i de fet aquest punt concretament s'ha rectificat en el nou contracte. En el que sí que podem perfectament convenir i estar d'acord, però, és que, com que no es podia haver fet més malament, és bo –i em sembla que s'ha fet– que ara el Govern i l'EAJA hagi rectificat, i en el nou contracte entenem..., i això sí no només des del punt de vista estrictament formal, de procediment, de mètode, sinó en el fons, que és la fórmula d'explotació, doncs; és evident que es contempla un notable increment dels beneficis, i es procedeix en definitiva a una adjudicació en unes condicions notablement superiors, o més beneficioses que l'anterior.

Tanmateix, únicament –i això sí que és important, senyories, tenir-ho molt present–, únicament podem inferir, però, del nou contracte –i a més a més sempre amb un ànim molt constructiu i molt positiu– que s'hi introdueix, com he dit, una major racionalitat des del punt de vista dels interessos de l'Administració, o que, com deia abans, la nova aportació inversora ha de ser..., n'ha de respondre la mateixa empresa i no l'Administració; per tant, serà amortitzada per l'empresa i no per l'EAJA. Però també és cert que tota aquesta expectativa es construeix sobre la base d'uns nous objectius molt encomiables, molts positius, però uns objectius incerts,

que passen per la necessitat, que no sabem si es complirà, que es dupliquin els punts d'aposta, i sobre un eventual creixement de la recaptació, que és una expectativa més aviat incerta i, de moment, no contrastada.

D'aquí que ens mostrem especialment d'acord amb el segon punt de la Moció, en el fet d'instar a l'elaboració d'aquest exhaustiu informe econòmic dels resultats de l'anterior contracte de gestió, en el termini que el senyor Codina plantejava: ens sembla un termini raonable i, per tant, en aquest sentit, nosaltres aconsellaríem que fos acceptada l'esmena que ha estat plantejada pel Grup de Convergència i Unió. I també estem particularment d'acord amb el tercer punt, que reclama la màxima transparència, i, de fet, és el que insta el Govern a trametre els comptes d'explotació i balanços de Luditec per a la seva fiscalització comptable i financera.

Finalment, és lògic concloure i, per tant, també estem d'acord en el quart punt de la Moció, i no ens sembla acceptable –i no són de rebut les argumentacions que ha esgrimit fa uns instants el senyor Codina– la necessitat que, havent constatat tot això, havent fet aquest balanç que, conjuntament, hem fet –almenys els grups de l'oposició–, que calgui deixar ben evident que és necessari de convocar un concurs públic per quan acabi la vigència l'actual contracte. Constatant, això sí, ho repeteixo, que la fórmula jurídica triada, que és el procediment negociat de la nova Llei de contractes de les administracions públiques, constitueix una burda maniobra per justificar l'adjudicació directa, que és l'opció triada per vostès; per tant, un procediment i un mètode que no garanteix ni la publicitat ni la lliure concurrència, i per tant, ens sembla que és totalment impropedient des d'un punt de vista jurídic, però també des del punt de vista estrictament polític.

Finalment, pel que fa a les esmenes que han estat presentades, el nostre Grup Parlamentari hi està d'acord i es mostra favorable a la possibilitat que es consensui amb la resta de grups parlamentaris una proposició no de llei sobre l'eventual elaboració del reglament, o dels reglaments –que en són més d'un– pendents en l'àmbit del joc, a Catalunya, després de l'entrada en vigor del reglament sobre les màquines recreatives de tipus B.

I finalment, també ens sembla pertinent i aconsellable, i procedent, i també recomanem, en tot cas, al diputat interpellant i titular d'aquesta Moció que accepti de separar l'àmbit de la discussió de les ludopaties i la patologia, concretament, que genera el joc, per destriar perfectament quines són les qüestions objecte d'aquesta Moció, que ens sembla que és una valoració i una constatació del que ha estat la política del joc a Catalunya, i per tant, separem perfectament aquest àmbit i, en qualsevol cas, eventualment, doncs, cerquem una formulació que satisfaci tots els grups, per presentar també una proposició no de llei conjunta en matèria de ludopaties a Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Popular, té la paraula la diputada senyora Dolors Montserrat.

La Sra. Montserrat i Culleré

Gràcies, senyor president. Illustre senyor diputat, senyor Bustos, aquesta diputada va escoltar amb atenció les dues intervencions en el passat Ple, tant pel que fa a la de vostè, com, al seu moment, la de l'illustre diputat senyor Bosch, del qual –com molt bé ha explicat– no podem tenir avui la Moció.

En part, pels seus continguts, i escoltant el conseller, els haig de dir que el Partit Popular, el Grup Popular compartim, en part, molts dels raonaments que vostès varen utilitzar. Avui estem en la Moció, i he intentat escoltarlos detingudament a tots vostès, a vostè i a cadascun, pràcticament, dels diputats que han presentat esmenes pels diferents grups parlamentaris. I mira per on, pràcticament, no coincideixo, tot i que coincideixo amb el plantejament de la seva Moció, no coincideixo, pràcticament, amb cap dels grups, i li explicaré per què.

Vostè ha dit una cosa, que ha dit, diu –entro a parlar del contingut– que el punt primer i el punt segon són complementaris, i és cert. Després tenim el punt 4 i el punt 5. El punt 3, vostès el van retirar. Nosaltres, analitzat el contingut d'aquesta, varem creure –i li donem i li donarem recolzament, perquè la hi votarem– que el punt número 2 era el punt més important d'aquesta Moció, perquè nosaltres votem el punt número 2 de la seva Moció perquè entenem que és el punt clau, en funció de poder tenir... Vostè demana en el termini de tres mesos; no sé si acceptarà o no acceptarà l'esmena de Convergència, que diu «de set», però nosaltres estem d'acord que, amb la màxima urgència possible puguem tenir aquest informe econòmic, perquè, en funció que tots nosaltres puguem tenir l'informe econòmic, evidentment, d'aquí derivarà el que vostè planteja en el primer punt, el fet de constatar si han estat un fracàs, sí o no, les loteries de la Generalitat.

D'aquí derivarà el punt –hauríem pogut dir el punt número 3, però ha estat retirat–, el punt número 4 i, evidentment, el del punt número 5, nosaltres creiem que és un altre debat, que no és el contingut, per dir-ho d'alguna manera, que hauria de formar part d'aquesta Moció que vostè avui ens ha presentat. Per tant, sàpiga que nosaltres votarem favorablement el punt 2 i votarem negativament els altres tres punts, que això no vol dir que votem que no perquè rebutgem totalment les explicacions que ha fet del contingut de la Moció, i fins i tot el plantejament que va fer en la interpellació, però nosaltres creiem que, si podem tenir com més aviat millor els estudis, evidentment, podrem analitzar amb profunditat totes i cadascuna de les qüestions que vostès varen plantejar i que nosaltres creiem que són molt importants. No cregui... Perquè vostè sap la dinàmica parlamentària, i quan es tracta de mocions, d'un treball rigorós, normalment, el Grup Popular, en segons quines qüestions, hem fet un posicionament d'abstenció, perquè contemplem el treball, no? I en aquest cas, doncs, votem que no, no per no contemplar el treball, sinó, molt al contrari, que nosaltres, doncs, estem completament d'acord en el punt 2, i tan bon punt com tinguem això, evidentment i segurament, podran sortir un reguitzell d'iniciatives molt importants, que cadascun de nosaltres podrem defensar.

3958

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. Per pronunciar-se sobre les esmenes presentades, té la paraula el diputat senyor Bustos.

El Sr. Bustos i Garrido

Gràcies, senyor president. Per manifestar-me només en el tema de les esmenes presentades, diré que acceptem l'esmena número 2 de Convergència i Unió, senyor president; l'esmena número 1 d'Iniciativa - Els Verds; l'esmena número 1 del Grup Mixt, i l'esmena número 3 del Grup Mixt. També, senyor president, volem anunciar que retirem el punt 5 de la nostra Moció, i ara n'explicaré els motius.

Bé, començaré per aquest últim. Retirem el punt 5 perquè, una vegada més –i no acceptem també d'altres esmenes que han presentat la resta dels grups–, perquè, per tercera vegada, senyor Codina, retirem, fem l'esforç polític, els grups parlamentaris, de retirar algun aspecte d'aquest debat –per tercera vegada–: al debat de pressupostos del 96, al debat de pressupostos del 97 i avui, ho retirem perquè volem mostrar una vegada més, per tercera vegada, la nostra voluntat de diàleg i de consens. Per tercera vegada. Per tant, el retirem amb esforç, i assumint el seu compromís i el del seu Grup de treballar, primer, una proposició no de llei conjunta, no tan sols dels grups parlamentaris que hem presentat la Moció i les esmenes, sinó que també oferim als grups parlamentaris que no hi han presentat esmenes, o que no han fet aquest oferiment, que són Convergència i Unió, per treballar conjuntament una proposició no de llei per establir per part del Govern els reglaments en matèria de joc que encara ens falten a Catalunya.

I, també, no hem acceptat les esmenes que fan referència a ludopatia, tant del Grup Mixt com d'Iniciativa - Els Verds, no perquè no hi estiguem d'acord nosaltres, sinó que, pel diàleg que hem tingut, després d'escollir la seva oferta de treballar conjuntament al marge del tema de l'EAJA i del tema del joc, per, també, treballar en una possibilitat de fer una proposició no de llei, concretament en el tema de ludopaties. Per tant, vull manifestar –i no diré res més– que, per tercera vegada, almenys els grups que n'hem tingut l'oportunitat, i amb la intervenció d'Esquerra Republicana, que també s'ha afegit a aquesta possibilitat de diàleg i de consens, i així ho ha manifestat, oferim al Grup de Convergència i Unió treballar seriosament.

Jo crec que és l'última oportunitat que té vostè de complir –el seu Grup, i vostè, com a portaveu– aquest esperit que nosaltres interpretem de diàleg, de consens, en matèria de joc a Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Per a la clarificació dels termes de la votació –després ja entrarem en les votacions separades, que suposo que n'hi haurà, de peticions–, per clarificar els termes del contingut de la votació: el punt 5 de la Moció ha sigut retirat pel diputat que ha presen-

tat la Moció. Aquest ha assumit l'esmena número 2 del Grup de Convergència i Unió, l'esmena número 1 del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds i les esmenes número 1 i número 3 del Grup Mixt. Queden clars, els termes i els continguts de la votació? Suposo que hi ha peticions de votacions separades. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, el senyor Codina té la paraula per precisar-me-les.

El Sr. Codina i Castillo

Gràcies, senyor president. I abans, si m'ho permet, per una qüestió que suposo que tindrà en compte la Mesa, però, en tot cas, si no li sap greu, ho comento, i és que hi haurà una ordenació diferent. És a dir, en aquest moment, en el text hi ha una confusió, perquè no hi ha el punt 3 i salta del 2 al 4, i per tant, en aquell moment, després de la retirada...

El president

Del punt 5...

El Sr. Codina i Castillo

No, no, en el text ja hi ha una errada. En aquest moment, el que votarem seran els punts que actualment són l'1, el 2 i el 3, perquè hi ha, si s'hi fixen, un salt entre el 2 i el 4. És clar. Per tant... Això, per una banda.

I per altra banda, a l'espera de quin serà el resultat de la votació, malgrat l'anunci que s'ha fet per part dels grups, el punt 4, senyor Bustos, el que figura com a punt número 4, parla de l'«actual contracte de l'EAJA amb Luditec». Crec que és necessari que ho corregeixin, i que sigui «contracte de l'EAJA amb Luditec - GTech», perquè, si el que s'estigués demanant és el contracte amb Luditec, en aquest moment no existeix, i per tant, quan se sotmeti a votació, s'hi sotmeti amb aquesta rectificació.

Dit això, senyor president, el nostre Grup demana votació separada del punt número 2.

El president

Aquesta esmena tècnica que acaba de formular el senyor Codina mereix la conformitat del Grup proponent de la Moció? *(Pausa.)* D'acord. La senyora Montserrat em demana la paraula? No? D'acord.

Per tant, procediríem a la votació de la Moció votant separatament el punt 2 dels punts 1 i 3, amb les esmenes assumides pel Grup proponent. Hi estem d'acord? *(Pausa.)*

Doncs, anem a fer la votació dels punts 1 i 3 de la Moció, amb les esmenes assumides pel Grup proponent, proposades per Esquerra Republicana, Iniciativa per Catalunya i el Grup Mixt.

Iniciem la votació.

Els punts 1 i 3 de la Moció han sigut refusats per 42 vots a favor, 63 en contra i cap abstenció.

I votarem ara el punt 2 de la Moció.

Iniciem la votació.

El punt 2 de la Moció ha sigut aprovat per la unanimitat de les senyores diputades i els senyors diputats presents en l'hemicicle.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el grau de compliment de l'acció de govern pel que fa a l'obra pública

Passem a continuació al dinovè punt de l'ordre del dia, Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el grau de compliment de l'acció de govern pel que fa a l'obra pública, presentada pel Grup Popular. Té la paraula per exposar-la el diputat senyor Fabregat, per un temps màxim de deu minuts.

El Sr. Fabregat i Vidal

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, el Grup Parlamentari Popular hem presentat aquesta Moció, que ve després de la interpellació que vam fer a l'honorable conseller de Política Territorial sobre el grau de compliment de l'acció de govern pel que fa a l'obra pública. Avui tenim al nostre abast, tots els diputats, els pressupostos de la Generalitat per al següent any, i de ben segur que en el que serà tot el conjunt de les esmenes que presentaran des dels diferents grups parlamentaris i que presentaran els diferents diputats es farà referència a les inversions reals, es farà referència, més concretament, a l'obra pública, i es farà molta referència al que són les obres públiques de comarca per comarca, poble per poble, ciutat per ciutat.

Tothom, evidentment, veu i té mancances dins el seu territori, i ho dona a conèixer mitjançant esmenes, mitjançant interpellacions, mitjançant proposicions no de llei, amb aquestes mancances, tant en infraestructures com en equipaments en l'obra pública. Ja vaig dir en la interpellació que no era objectiu del Grup Parlamentari Popular entrar en si es feia més o menys inversió, més o menys obra pública per part de la Generalitat o d'altres administracions que també n'executen dins del territori de Catalunya. Però sí que vaig voler remarcar les previsions per a l'any 1997 d'una inversió conjunta de totes les administracions al voltant dels 300.000 milions de pessetes, inversió que representa el 16% del total de la inversió en obra pública que es farà a l'Estat espanyol, coincident amb el 16% dels habitants que aporta Catalunya al total de l'Estat espanyol.

El Grup Parlamentari Popular hem presentat una moció amb quatre punts. Quatre punts, des del nostre punt de vista, amb una visió de futur de tal com s'ha de preveure l'obra pública a Catalunya per part del Govern de la Generalitat. En primer lloc, de com es prioritzarà aquesta obra i quines són les prioritats d'aquesta obra pública futura. Primer, un reequilibrament territorial, i n'hi ha prou exemples; els plans comarcals de muntanya, que hem debatut també en més d'una ocasió també en aquest ple, amb una davallada important, principalment l'any 1996; el que és infraestructures i equipaments entre comarques; el que és infraestructures i equipaments per a un món rural que serveix en multitud d'ocasions per a mantenir una activitat essencial i

salvaguardar el que seria una desertització de part del nostre territori.

En segon lloc, una estratègia futura de comunicacions, evidentment lligada, com totes les altres prioritats amb actuacions que s'han de desenvolupar, també, per part d'altres administracions i, concretament, també per part de l'Administració central, com és l'ampliació del port; el que és l'ampliació també de l'aeroport; el que és futurs aeroports, i concretament, un futur aeroport també a les terres de Lleida; el que són equipaments al voltant d'estacions, de trens; el que són equipaments al costat d'estacions de trens i d'estacions del tren d'alta velocitat.

Un tercer apartat, que és la creació de llocs de treball, principalment pel que fa referència a infraestructures hidràuliques com a exemple. Un rec com el d'Algerri-Balaguer, o recs com el dels marges del riu Ter, o recs de suport, fa que es desenvolupin unes possibilitats, fixin una població i creïn llocs de treball. Evidentment, no esperàvem l'aportació que fa el Govern de la Generalitat aquest any amb el canal Segarra-Garrigues, on ha destinat zero pessetes, però creiem que en el debat presupostari es puguin arreglar algunes d'aquestes mancances que ha deixat de banda el Govern de la Generalitat. I un quart punt, el que fa referència, també, com a prioritzar l'obra pública del que són les prestacions i els equipaments socials. Tots sabem bé que encara hi ha manca de centres sanitaris malgrat l'esforç que s'ha fet d'equipaments en algun d'aquests, que encara manquen guarderies i que encara hi ha molts i molts barracots on s'imparteixen estudis al llarg de tot Catalunya.

El segon punt de la nostra Moció és un punt a què aquest matí es feia referència a una interpellació entre el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds i el mateix conseller d'Economia i Finances; es repeteix en multitud d'ocasions que més obra, que més inversió vol dir menys restricció, vol dir més expansió pressupostària, vol dir –o pot dir– més endeutament o més dèficit. Si uns pressupostos aconsegueixen el seu o un dels seus principals objectius, és a dir, que el presupost s'ajusti també a la realitat, no tenen per què desaconsellar l'obra pública i la inversió en l'endeutament i el dèficit. És el rigor des del nostre punt de vista, el control en la despesa corrent, entre d'altres, o la manca del rigor i el control qui dispara un dèficit i un endeutament, endeutament i dèficit important, endeutament i dèficit que fan que la inversió pública no arribi en aquests darrers anys a cotes per a tots desitjables, malgrat la creació d'empreses públiques per a suportar certs endeutaments. Avui, potser –i aquest és un dels objectius del nostre segon punt de la Moció–, ja ha arribat l'hora d'assumir que la iniciativa privada ens pot ajudar a mantenir un bon grau d'inversió. I no entrarem a dir quin és el pitjor o el millor sistema, però sí que, des del Grup Parlamentari Popular creiem que en el futur, i ara també en el present actual, la iniciativa privada és i serà peça clau.

El tercer punt de la Moció fa referència a un tema que és prou conegut i és, com a mostra, el Projecte de Llei de pressupostos de l'any 1998, especialment pel que fa referència a l'annex d'inversions reals. Veiem, any rere any, que hi ha algunes partides, que hi ha alguns capí-

3960

tols, que hi ha algunes inversions que no deixen de ser una fotocòpia del que ha estat l'any anterior. Sabem que hi ha dificultats, moltes vegades, en executar obres, i sabem que hi ha moltes vegades temes que fan que no es puguin tirar endavant determinades obres, però també hem de ser conscients que en aquests últims anys –i s'hi ha de fer incidència–, en aquestes obres que tant vegades serveixen i han servit com a targeta de presentació electoral, que susciten expectatives sobre un territori i que no s'arriben a executar, no podem permetre –des de cap Grup, crec, tampoc des del Parlament de Catalunya–, permetre que es continuïn aquestes expectatives i promeses, no solament de paraula sinó reflectides en uns pressupostos que després veiem que no s'executen moltes vegades en la realitat.

I el darrer punt de la nostra Moció va lligat al que fins ara esmentàvem, i que a més en vaig fer referència, també, en la interpellació amb l'honorable conseller de Política Territorial i Obres Públiques, unes assignacions pressupostàries que es vegin reduïdes –i fico per exemple– en la despesa corrent, no serà criticat per part de cap dels grups de la cambra, tampoc estarà criticat que es baixi, el que és des del pressupost fins a la realitat, el que són les despeses financeres. Però sí que està criticat per part de tots els grups de la cambra –o suposo que per la majoria– que hi hagi unes determinades partides destinades al que són les inversions reals i després que passi com als darrers anys, que no s'executin al voltant d'un 15%. I recordo la xifra: si aquest any 1997 hi ha aquesta disminució d'un 15% vol dir que hi haurà 25.000 milions menys de pessetes en inversió en obra pública per part de la Generalitat de Catalunya. Des del Grup Parlamentari Popular –suposo que des de la resta– no podem concebre que després d'haver pressupostat aquestes obres no s'executin i –com he dit abans– es poden fer clarament excepcions. Perquè aquest no seria un problema d'endeutament sinó una falta de rigor i de control sobre, entre d'altres, una despesa corrent.

Espero, senyores i senyors diputats, i els demano que donin suport a la Moció que avui ens presenta el Grup Parlamentari Popular perquè s'acompleixi l'acció de Govern pel que fa a l'obra pública.

Gràcies, senyor president; senyores diputades, senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Hi han presentades esmenes del Grup de Convergència i Unió. Per exposar les seves esmenes, té la paraula el diputat senyor Isidre Gavín.

El Sr. Gavín i Valls

Gràcies, senyor president. Si vostè m'ho permet em posicionaré o explicaré la meua esmena i em posicionaré també sobre la Moció, sobre la resta de la Moció, perquè, de fet, nosaltres hem presentat esmenes als punts 2, 3 i 4 de la Moció, en canvi, no ho hem fet al punt primer. Per tant, començaria per explicar el nostre posicionament respecte d'aquest punt primer, en què anunciem que votarem favorablement, perquè ens sem-

bla que aquests objectius prioritaris que marca la Moció són, si no potser del tot exactes sí perfectament homologables al que ve sent les prioritats de la mateixa Administració a l'hora de fer inversions.

I per justificar-ho podríem fer una explicació força completa, però que no faré per estalvi de temps i penso que per innecessària, de tota una sèrie d'instruments de planificació que existeixen i que té en vigor la Generalitat de Catalunya i que estan inspirats, precisament, en aquest tipus d'objectius. Podríem parlar del Pla territorial de Catalunya, podríem parlar dels plans territorials sectorials i podríem parlar de diferents tipus de plans com, per exemple, el pla sectorial de carreteres, en què, per exemple, s'ha complert el 75% de les obres previstes considerades prioritàries i que és un pla que té com a objectiu de finalització l'any 2005. També hi ha altres plans que tot sovint són, alguns d'ells, comentari de discussió d'aquesta cambra, com per exemple els plans zonals o els plans comarcals de muntanya, cadascun d'ells amb la seva pròpia idiosincràsia. Però, en tot cas, tots ells estan inspirats, si no en aquests mateixos criteris, en alguns de semblants o molt semblants –el cas de reequilibrament territorial, jo diria amb una exactitud total i absoluta–, doncs, i per tant, aquest punt ens sembla que és perfectament assumible pel nostre Grup Parlamentari.

Al segon punt de la Moció, nosaltres acceptem o estem d'acord amb el que és el principi inspirador. Proposem una esmena que ens sembla que millora el redactat. Diu: «Estudiar la participació de la iniciativa privada en el finançament de l'obra pública futura». Respecte de la participació de la iniciativa privada en l'obra pública, ja en tenim, d'experiències impulsades pel mateix Govern de la Generalitat; les tenim des de diferents àmbits. Per una banda, l'experiència de GISA, que com a empresa pública, doncs, realitza les obres que li són encomanades per part del Govern; en alguns casos amb un finançament estrictament total públic i en alguns casos amb un finançament que la mateixa empresa aconsegueix de l'oferta d'empreses privades o de bancs o d'institucions que li permeten, doncs, programar les seves inversions i, alhora, incrementar en molts casos la seva capacitat d'acció i d'inversió. I també, molts altres casos de participació de la iniciativa privada en obres estratègiques o importants, com, per exemple, la Terrassa-Manresa, túnels de Vallvidrera, túnel del Cadí o autopista 16, de Sant Boi a Sitges, túnel del Garraf, la seva prolongació actualment en construcció fins al Vendrell, etcètera, en les quals suposo que el diputat sap perfectament que hi ha hagut aquesta col·laboració. Però també és cert que apareixen nous models de possible col·laboració o de participació de la iniciativa privada i ens sembla que aprofundir en aquest terreny, en fi, estem d'acord, ens sembla que pot ser positiu, que pot trobar camins en què hi hagi elements positius per tal que es puguin desenvolupar els objectius del Govern.

El tercer punt de la Moció, que parla de prendre les mesures necessàries per tal de resoldre en els propers exercicis pressupostaris l'execució de totes aquelles obres pressupostades en anteriors exercicis que no s'han arribat a executar, i el quart, que parla de garantir que l'obra pública s'ajusti a la quantitat pressupos-

tada, té alguns aspectes de discrepància per part del nostre Grup Parlamentari o, si més no, de desacord, no? En aquests punts veiem alguns aspectes com, per exemple, el fet que es parli de totes les obres pendents d'execució quan en alguns casos —i això passa algunes vegades— hi ha algunes obres en què hi ha un canvi clarament de prioritat o d'interès, no només moltes vegades per la Generalitat, sinó tot sovint també per alguns dels beneficiaris o afectats per algun d'aquests tipus d'inversions. I per tant, en alguns casos això no tindria cap sentit.

Hi ha un altre aspecte general, de principi general, que també ens sembla que no es té en compte amb aquest text, que és el fet que sigui el Pressupost de la Generalitat de cada any el qui marqui quines són, en funció de les disponibilitats pressupostàries les possibilitats d'inversió en cada cas, i és el que durant aquell any, doncs, marca els principals objectius i prioritats. Hi ha altres aspectes que també ens sembla que no estan prou ben recollits. De fet, quan es parla d'intentar que la inversió s'ajusti a la pressupostada, penso que no es té en compte que hi ha tota una sèrie de circumstàncies, moltes, moltes més de les que voldríem i moltes més de les que ens pensem, que justifiquen plenament, senyor diputat, el fet que hi hagi obres que no es puguin desenvolupar i tirar endavant. És a dir, no hi ha absolutament cap administració, ni una, ni el Govern de l'Estat governat per l'UCD, ni governat pels socialistes, ni governat per vostès, podrà complir el cent per cent de la inversió pressupostada, com no ho farà la Generalitat, com no ho farà un ajuntament, com no ho farà ningú, perquè, des de plantejaments o circumstàncies com cessions de terreny, tramitacions de qualsevol tipus necessàries perquè es pugui desenvolupar l'obra, estudis tècnics, el fet que una inconveniència sobrevinguda, és a dir una allau, un problema respecte la consistència dels terrenys que justifiqui un nou estudi geològic, problemes d'allegacions, fins i tot d'intervencions judicials..., una obra de l'Estat, que és l'estació d'Igualada, resulta que hi ha un tram que està una mica pendent de determinades resolucions judicials. En fi, hi ha tota una quantitat de circumstàncies que fan que sigui absolutament impossible poder complir el cent per cent del que es pressuposta.

I per tant, nosaltres presentem aquestes esmenes que pretenen, tot i intentar recollir l'esperit de la Moció, fer-ho en un context que jo diria potser més possibilista, més..., si em permeten, des del punt de vista del Grup que dona suport al Govern, i que penso que pot ser útil per trobar un acord entre el Grup que proposa la Moció i nosaltres, que és procurar que en els propers exercicis pressupostaris s'incloguin les obres pressupostades en anteriors exercicis que no s'han arribat a executar, sempre que no hi hagi motius de qualsevol tipus que ho impedeixin, o bé... —«de qualsevol tipus» ho dic en aquest sentit ampli que pot haver-hi moltes circumstàncies—, o bé procurar que l'obra pública s'ajusti al màxim possible a la quantitat pressupostada depenent de les disponibilitats pressupostàries.

Amb aquest esperit positiu i entenent i compartint molts dels aspectes o dels principis inspiradors d'a-

questa Moció, el nostre Grup presenta aquestes esmenes per tal d'intentar arribar a una entesa.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Poden intervenir per fixar la seva posició els grups que no han presentat esmenes. En primer lloc, el Grup Mixt: el diputat senyor Benet Tugues.

El Sr. Tugues i Boliart

Gràcies, senyor president. La Interpellació formulada pel senyor Fabregat i la seva subsegüent Moció posa de relleu un dels aspectes que, de manera més reiterada, afloren a la Comissió de Política Territorial i Obres Públiques i al conjunt d'aquesta cambra: és el tema dels incompliments governamentals d'aquelles obres que no només estaven promeses pel mateix Govern, sinó fins i tot d'algunes que havien estat incloses en plans específics, com ara els plans de muntanya o, fins i tot, els mateixos pressupostos.

És cert que tothom reclama pel cantó que l'interessa, i de la mateixa manera és cert que el Govern té la necessitat i l'obligació de prioritzar, però també ho és que es fa molt difícil justificar davant de determinades zones del país que aquella obra promesa, aquella obra pressupostada, que fa en alguns casos anys que s'havia d'haver acabat, encara no s'ha començat. Incomplir reiteradament, com es fa, compromisos fermes no ajuda en res la valoració del Govern per part dels ciutadans. Val a dir que el mateix podríem dir del Govern de l'Estat, i de fet, la interpellació que feia el senyor Fabregat, l'hauria pogut fer amb acusacions similars i les xifres corresponents davant del Govern central, que peca del mateix que el senyor Fabregat acusa al Govern de la Generalitat.

Properament tindrem ocasió de valorar les prioritats del nostre Govern amb motiu de la discussió pressupostària. Deixin-me avançar, de tota manera, que una de les afirmacions que va fer el conseller durant la substanciació de la Interpellació va ser que els sectors claus per invertir eren la política de l'habitatge, en el sector del transport i en els regs. Doncs bé, una de les obres paradigmàtiques de l'incompliment reiterat de la promesa feta —hi feia referència també en la seva intervenció el senyor Fabregat—, el canal Segarra-Garrigues, seguirà l'any 98, si no hi ha variacions en el Projecte de la llei de pressupostos, sense una sola pesseta. És cert que hi ha altres partides, algunes importants, en matèria de regs, però els anys d'espera i de retard que ha patit el Segarra-Garrigues, mereixien un gest més generós traduït pressupostàriament per part del nostre Govern.

Bé, la Moció que se'n presenta a consideració és considerablement genèrica i relaciona uns criteris per prioritzar l'obra pública que, de la manera que vénen exposats, és molt difícil establir un desacord: reequilibrament territorial, creació de llocs de treball, prestacions i equipaments socials, estratègia futura de comunicacions, que, com que tampoc ve definida, pot ser qualsevol, des de la priorització absoluta del transport privat, posem per cas, a la priorització del públic. Això

pel que fa al primer punt de la Moció, que, per tant, votariem favorablement.

Els altres tres són d'un generalisme similar, si bé la seva aprovació, tal com ve proposada pel diputat senyor Fabregat, constataria el reconeixement per part d'aquest Parlament que el seu Govern, el Govern de la Generalitat, incompleix els seus propis compromisos. Això suposaria, per exemple, l'aprovació del punt tercer, que reclama «prendre les mesures necessàries per tal de resoldre, en els propers exercicis pressupostaris, l'execució de totes aquelles obres pressupostades en anteriors exercicis i que no s'han arribat a executar». I d'aquí, naturals, les esmenes que ha presentat el Grup de Convergència i Unió i que ha defensat el senyor Isidre Gavín. I d'aquí la nostra indefinició, ara en aquests moments, sobre el vot favorable o no dels altres tres punts de la Moció. En alguns punts estem més d'acord amb l'anunciat, tal com l'ha proposat el senyor Fabregat, i en d'altres estem més d'acord amb la Moció. Per tant, suspenem el pronunciament del nostre vot en aquests tres punts en funció de si el diputat senyor Fabregat accepta –i quines– les esmenes que ha proposat el Grup de Convergència i Unió.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Jordi Portabella.

El Sr. Portabella i Calvete

Gràcies, senyor president. Des de l'escó estant, per posicionar positivament a favor el meu Grup Parlamentari en aquesta Moció; una moció que, tal com s'ha dit, és de caràcter generalista, amb criteris amplis i, per tant, que van a la base comuna de totes les forces polítiques i que, per tant, nosaltres pensem que és lògic que es voti favorablement. I és així perquè es recullen una sèrie d'idees bàsiques que és molt difícil votar-hi en contra. Per exemple, en el seu punt tercer, quan diu «prendre les mesures necessàries per tal de resoldre en els propers exercicis pressupostaris l'execució de totes aquelles obres pressupostades en anteriors exercicis i que no s'han arribat a executar», això és el que hauria de ser un pressupost. Ja estem d'acord que difícilment es podrà complir al cent per cent, però és clar, és que una cosa és el cent per cent i l'altra és que s'arrosseguin anys, i anys, i anys, diverses obres, ja sigui a nivell d'incompliments de plans comarcals, ja sigui a nivell d'execució d'obres de centres d'ensenyament, de centres d'assistència primària, de carreteres, etcètera, i molts exemples que tots tenim al cap. Per tant, entre el 100% i el menys del 50% d'aplicació que, per exemple, té Regsa, hi ha un punt entremig, que nosaltres creiem que s'ha d'acostar més cap al 100%, que no cap als percentatges que estem en l'actualitat.

Perquè això, d'altra banda, és el que dóna credibilitat a un pressupost. Aquests dies hem vist..., han entrat els pressupostos, ja estem tots començant a treballar amb els pressupostos –una feinada de por, com tots vostès saben–, i llavors resulta que, al cap i a la fi, aquests

pressupostos són bastant ficticis. I són bastant ficticis perquè allò que aprovem i discutim en els pressupostos no acaba de traduir-se realment en l'obra pràctica, en l'obra real. Per tant, una cosa va lligada amb l'altra, igual que aquest punt tercer també va lligat amb el punt primer, quan es demana que la futura obra pública prioritzi els criteris fonamentals de qualsevol obra pública: equilibri territorial –el tema de reequilibrament ja saben vostès que jo el discuteixo sempre, perquè no sé en funció de què reequilibrar i en funció de quina època–, estratègia futura de comunicacions, creació de llocs de treball i prestacions d'equipaments socials. És clar que això entra en aquesta base comuna i que, per tant, nosaltres votarem a favor, igual que els altres punts que penso també que formen part del que ha de ser el funcionament normal d'una administració. I que, en tot cas, el que ha fet que es substanciï aquesta Moció és que hi hagin algunes imprecisions, irregularitats i incompliments en allò que aprovem en els pressupostos o en allò que s'elabora en els plans, siguin els que siguin aquests plans.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds té la paraula el diputat senyor Joan Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, el nostre Grup, tal com està redactada aquesta Moció, no hi pot estar en contra, més que res perquè és una moció que apella únicament i exclusivament al sentit comú, a la racionalització de l'Administració i a l'execució física i econòmica de les obres pressupostades. Ens sembla que això, fins i tot, no hauria d'estar ni a discussió, ni que sortís una Moció, ni fer-hi cap interpellació, perquè ja hauria d'aplicar-ho l'Administració. Certament, com ja explicava el senyor Fabregat, no ho aplica ni l'Administració autonòmica ni l'Administració estatal.

De totes maneres, nosaltres voldríem anar una mica més enllà en parlar de l'obra pública i les infraestructures, perquè tant en el discurs que feia, a l'anterior ple i al d'avui, el senyor Fabregat en nom del PP, com també la resposta del conseller, no deixava de ser un enfocament tradicional del que s'entén per l'obra pública. Un enfocament que vol dir que les infraestructures s'entenen o que són bones per elles mateixes. Nosaltres creiem que és un discurs obsolet; això no és cert. Les infraestructures no són bones per elles mateixes, ni creen riquesa per elles mateixes, malgrat que aquí alguns sectors, i no solament de la dreta, sinó també d'altres sectors, pensen això. Són bones si estan al servei de l'interès general; són bones si es tenen en compte els criteris de sostenibilitat i respecte al medi ambient, i són bones, sobretot, si estan dintre un planejament global. I quan diem «planejament global» no volem dir el Pla territorial, que no s'aplica –és que jo no sé és com encara estem parlant del Pla territorial, quan encara no s'ha desenvolupat cap pla parcial d'aquest Pla territorial general; no hi ha cap planejament, avui dia a Catalunya, portat a terme per l'Administració de

la Generalitat: cap, ni un; ni en infraestructures ni en altres aspectes, però sobretot ara estem fent referència al tema de les infraestructures. Perquè no es tenen en compte, a l'hora de planejar una infraestructura, els aspectes econòmics, els socials, els ecològics i els territorials. Un exemple: el Pla del delta del Llobregat. Ha estat precisament una administració local, governada per Iniciativa per Catalunya - Els Verds, qui hagut de fer veure a les administracions estatal i a l'autonòmica què significava fer un pla global, no un per un, infraestructura per infraestructura, sinó que evidentment tingués en compte tots aquests aspectes. I el que ens ha costat, i encara, evidentment, la tossuderia o, en tot cas, aquest enfocament tradicional fa difícil que ho entenguin, però, de mica en mica, es va entenent. Això és bo.

És que el senyor Mas ha llençat un repte, avui aquest matí. I quan el senyor Mas llença reptes jo i el nostre Grup sempre tenim l'oportunitat d'agafar-lo. I sempre, ja quan era conseller de Política Territorial, sempre deia: «A veure, vostès facin prioritats, que nosaltres fem el que hem de fer, i sempre pel bé de Catalunya» –fins i tot s'han endeutat pel bé de Catalunya– «i facin les prioritats que creguin convenients. Tallin, retallin vostès.» Sempre n'hi han fet. Quan nosaltres presentem els pressupostos fem una alternativa que no res a veure amb l'alternativa que presenta el Govern. I en el tema d'infraestructures, també. I els posarem uns quants exemples per demostrar que es pot tenir en compte obra pública i infraestructures, sense seguir aquest model tradicional, que està seguint en aquests moments el Govern de la dret que està governant el nostre país.

Des d'un punt de vista dels transports. Des del punt de vista dels transports, els pressupostos primen molt més el transport privat en detriment del públic. I és una constant: fins i tot doblen els diners destinats a un o a altre tipus de transport. O potser un exemple en infraestructura concreta, referent als transports: el quart cinturó. S'aposta, des de Convergència i Unió, per un quart cinturó que destrossa el territori des d'Abrera a Sant Celoni, el que en diuen cinturó orbital, i en canvi no s'aposta per una millora de la xarxa local o per potenciar un cinturó ferroviari que anés també entre aquestes poblacions. Miri, són infraestructures una i l'altra, però una és menys agressiva al territori i més al servei de l'interès general i altres fomentant el transport privat en detriment del públic. I a més a més, amb molts menys diners. O el tema del TGV, quant a les inversions ferroviàries; s'aposta per un sistema, evidentment, molt més car, que destrossa –i que ja s'ha explicat, i fins i tot la mateixa Generalitat ho reconeix– el territori, que no relliga el territori, que no l'equilibra, com hauria de ser la seva funció, i en canvi no es potencien la xarxa convencional o la xarxa de velocitat alta pendular, que nosaltres proposaríem com un element que és tant de progrés com l'altre –com es demostra a Europa, que estan fent aquests sistemes mixtos– i que, evidentment, també serviria els interessos generals. Un exemple entre una opció o un enfocament tradicional del que són les infraestructures i, un altre, de més progressista i més avançat.

O amb el tema de l'aigua, què proposa la Generalitat amb el tema de l'aigua i les infraestructures? El trans-

vasament del Roina, una obra faraònica que no té cap sentit i que, a més a més, té uns costos elevadíssims. Per sort, encara no l'ha portada a terme i esperem que el sentit comú s'imposi i no la portin a terme. En canvi, per què no apliquen polítiques d'estalvi de reutilització? No s'apliquen. Es podrien aplicar d'una manera molt clara, com demostra fins i tot un informe sobre nous llocs de treball de la Comissió Europea, que precisament aquest tipus de polítiques creen més llocs de treball que no les que en aquests moments s'estan portant a terme. O sigui, que també compliríem reequilibrant territorial, creació de llocs de treball, etcètera.

O amb el tema energètic. Quin tipus d'infraestructura utilitzem, energètica, aquí a Catalunya? La nuclear. Catalunya és el país més nuclearitzat d'Europa. En canvi, no potenciem, que podrien fer-ho, les energies alternatives, parcs eòlics, collectors solars, que precisament també creen més llocs de treball que no pas l'altra, amb una proporció de cinc a un. Mentre l'energia nuclear crea un lloc de treball, les energies alternatives, cinc llocs de treball. Bé, una altra manera, una altra alternativa –el senyor Mas volia prioritats; ja sé que li ho explicaran vostès o es llegirà després la transcripció, per saber quines prioritats hi ha.

O en el tema de l'habitatge, una de les grans prioritats del Govern. S'aposta per un model d'expansió urbanística, ocupació sistemàtica del territori... Ho veiem a l'àrea metropolitana, però també ho veiem a la costa: a la zona de la costa també hi ha un procés d'ocupació sistemàtica. I en canvi, no s'aposta intensament per polítiques de rehabilitació, de preservar i potenciar els centres antics, com sigui que hi ha administracions que ho porten a terme, com la de Sabadell, com la de Barcelona, que ho desenvolupen. Ho dic perquè són exemples pràctics que es poden mirar, contemplar i portar a terme des de la Generalitat.

O fins i tot el tema dels residus. S'aposta més per grans instal·lacions de tractament finalista i no pas per instal·lació de reciclatge de residus, que també porten més llocs de treball –com diu també la Comissió Europea– amb una relació de tres a un. Bé, uns exemples ràpids que demostren que hi ha una alternativa d'entendre el que significa les infraestructures i la inversió pública, que no pas la que s'està utilitzant en aquests moments. Volien prioritats? Prioritats. A més a més, basades en un concepte de la sostenibilitat, que és un concepte de progrés de totes totes.

Bé, per això i per acabar, pensem que aquesta Moció, com que és una declaració de bones intencions, sense qüestionar el model –evidentment, el PP no pot qüestionar el model, perquè tenen un pensament semblant, per no dir igual–, i com que és una moció que va a la recerca d'una racionalització de l'acció de govern pel que fa a l'obra pública, home, nosaltres sempre hem estat d'acord amb el sentit comú i amb les bones intencions, llavors, només exclusivament per això, el nostre Grup votarà a favor d'aquesta Proposició no de llei, depenent, també, de com quedi la negociació, o l'acceptació o no de les esmenes del Grup de Convergència, o altres tipus de transaccionals.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies. Pel Grup Socialista, té la paraula el diputat senyor Joan Ferran.

El Sr. Ferran i Serafini

Sí, gràcies, senyor president. Hem escoltat amb molta atenció el senyor Fabregat i, també, per les característiques de la Moció, anunciar que hi votarem favorablement.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyors Ferran. Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el diputat senyor Fabregat.

El Sr. Fabregat i Vidal

Gràcies, senyor president –amb molta brevetat. Nosaltres acceptaríem l'esmena sobre el punt segon que ens presenta el Grup Parlamentari de Convergència i Unió, on parla d'estudiar la participació de la iniciativa privada. Nosaltres parlàvem de possibilitar el que era l'entrada a la iniciativa privada dins del seu finançament, però, en tot cas, ha de ser una acció de govern, a través de l'empresa pública GISA o a través d'altres mecanismes, que possibiliti l'entrada d'aquest finançament privat, perquè no caigui o es pugui mantindre un nivell important de la inversió pública per part del Govern de la Generalitat.

I quant al que són les esmenes del punt 3 i el punt 4, nosaltres oferiríem una transacció al Grup Parlamentari de Convergència i Unió, on, en definitiva, el que faríem és ajuntar els dos punts i, en definitiva, el que diríem és que les paraules «procurar» i «al màxim possible» quedarien suprimides, i el text d'aquesta transacció –que he fet arribar a la Mesa– diria el següent: «Prendre mesures per tal que l'obra pública, és a dir, infraestructures més equipaments, s'ajusti a la quanti-

tat pressupostada i que en els propers exercicis s'inclouguin les obres que no s'han arribat a executar, sempre que no hi hagin motius que ho impedeixin», tal com he fet referència –i també hi ha fet referència l'illustre diputat senyor Gavín– d'alguns impediments que hi ha en algunes obres puntuals i que, evidentment, hi ha impediments, no solament de tipus legal, sinó impediments, de vegades, de tipus..., en la mateixa execució de les obres o en el que són plantejaments diferents per part del mateix territori. O sigui, nosaltres acceptaríem, senyor president, el que és l'esmena al punt segon de la nostra Moció i proposaríem al Grup Parlamentari de Convergència i Unió l'esmena transaccional de què he fet lectura i que he passat a la Mesa del Parlament.

Gràcies, senyor president.

El president

Per pronunciar-se sobre l'esmena transaccional, té la paraula, pel Grup de Convergència i Unió, el diputat senyor Gavín.

El Sr. Gavín i Valls

L'acceptem, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Per tant, acabat el debat, procedirem a la votació d'aquesta Moció, en els següents termes: acceptació del punt 1 de l'esmena del Grup de Convergència i Unió, i transaccional als punts 3 i 4, que quedarien reduïts a un sol punt 2. Queden clars als portaveus els termes de la votació? *(Pausa.)*

Doncs, iniciem la votació.

La Moció ha quedat aprovada per 99 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

Es suspèn la sessió, que reprendrem demà a les deu del matí.

La sessió se suspèn a un quart de nou del vespre i cinc minuts.